

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΣΧΟΛΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΩΝ
ΣΠΟΥΔΩΝ
ΔΙΑΤΜΗΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
«ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ»

ΤΙΤΛΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ
«ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΑ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ :
ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ DOMAIN NAMES»

Όνοματεπώνυμο Φοιτητή : Χρήστος – Τριαντάφυλλος Βασιώτης
Επιβλέπουσα Καθηγήτρια : Κορνηλία Δελούκα - Ιγγλέση

ΠΕΙΡΑΙΑΣ, 2022

Παράρτημα Β: Βεβαίωση Εξέλιξης Διπλωματικής Εργασίας

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΕΧΘΡΗ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
ΔΙΑΓΙΜΗΜΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ
«ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ»

ΒΕΒΑΙΩΣΗ ΕΚΔΟΗΣΗΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Δηλώνω υπεύθυνα ότι η διπλωματική εργασία για τη λήψη του μεταπτυχιακού τίτλου σπουδών, του Πανεπιστημίου Πειραιώς, «Δίκαιο και Οικονομία» με τίτλο «Διακριτικά Γνωρίσματα και Διυδίκτυο : Το ζήτημα των domain names» έχει συγγραφεί από εμένα αποκλειστικά και στο σύνολό της. Δεν έχει παρβληθεί ούτε έχει εγκριθεί στο πλαίσιο κάποιου άλλου μεταπτυχιακού προγράμματος ή προπτυχιακού τίτλου σπουδών, στην Ελλάδα ή στο εξωτερικό, ούτε είναι εργασία ή τμήμα εργασίας ακαδημαϊκού ή επαγγελματικού χαρακτήρα.

Δηλώνω επίσης υπεύθυνα ότι οι πηγές στις οποίες αντράξα για την εκπόνηση της συγκεκριμένης εργασίας, αναφέρονται στο σύνολό τους, κάνοντας πλήρη αναστροφή στους συγγραφείς, τον εκδοτικό τόμο ή το περιοδικό, συμπεριλαμβανομένων και των πηγών που ενδεχομένως χρησιμοποιήθηκαν από το διαδίκτυο. Παρότρηση της ανωτέρω ακαδημαϊκής μου ευθύνης αποτελεί ουσιώδη λόγο για την ανάληψη του πτυχίου μου.

Υπογραφή Μεταπτυχιακού Φοιτητή.....

Όνοματεπώνυμο : Χρήστος – Γρηγοριάδης Βασιλάκης

Ημερομηνία : 05.05.2022

Ευχαριστίες

Θα ήθελα να ευχαριστήσω θερμά την επιβλέπουσα καθηγήτρια μου, κ. Κορνηλία Δελούκα – Ιγγλέση, για την βοήθεια της κατά την εκπόνηση της Διπλωματικής μου εργασίας, για την καθοδήγηση που μου παρείχε, για το χρόνο που αφιέρωσε και για την άψογη συνεργασία που είχαμε για τη διεκπεραίωσή της. Τέλος, ένα μεγάλο ευχαριστώ στην οικογένειά μου και στους φίλους, που στέκονται δίπλα μου σε κάθε μου βήμα.

ΚΥΡΙΟΤΕΡΕΣ ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ

Α.Π.: Άρειος Πάγος

Δ.Ε.Σ.: Διοικητική Επιτροπή Σημάτων

Δ.Εφ.Αθ: Διοικητικό Εφετείο Αθηνών

Ε.Ε.Τ.Τ: Εθνική Επιτροπή Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων

Ε.Σ.Δ.Α: Ευρωπαϊκή Σύμβαση Δικαιωμάτων του Ανθρώπου

ΙΠ-ΙΤΕ: Ινστιτούτο Πληροφορικής - Ίδρυμα Τεχνολογίας και Έρευνας

Π.Π.Α.: Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών

Π.Π.Θεσ/νίκης : Πολυμελές Πρωτοδικείο Θεσσαλονίκης

Φ.Ε.Κ: Φύλλα Εφημερίδας της Κυβέρνησης

DNS: Domain Name System (Σύστημα Ονοματοδοσίας Διαδικτύου)

ICANN: Internet Corporation for Assigned Names and Numbers

gTLD: generic Top Level Domain

U.D.R.P : Uniform Domain Name Resolution Policy (Ενιαία Πολιτική Επίλυσης Διαφορών Ονομάτων Χώρου)

WIPO : World Intellectual Property Organization (Παγκόσμιος Οργανισμός Διανοητικής Ιδιοκτησίας)

EUIPO : European Union Intellectual Property Office (Γραφείο Διανοητικής Ιδιοκτησίας Ευρωπαϊκής Ένωσης)

WTO : World Trade Organization (Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου)

A.D.R : Alternative Dispute Resolution (Εναλλακτική Επίλυση Διαφορών)

DNS : Domain Name Server (Σύστημα Ονοματοδοσίας Διαδικτύου)

HTTP : Hyper Text Transfer Protocol (Πρωτόκολλο Μεταφοράς Υπερκειμένου)

www: World Wide Web (Παγκόσμιος Ιστός)

EURid : European Registry for Internet domains (Ευρωπαϊκό Μητρώο για την καταχώριση ονομάτων χώρου)

ACPA : Anticybersquatting Consumer Protection Act

Περίληψη

Η παρούσα διπλωματική εργασία εκπονείται στο πλαίσιο του Δ.Π.Μ.Σ «Δίκαιο και Οικονομία» της Σχολής Οικονομικών, Επιχειρηματικών και Διεθνών Σπουδών του Πανεπιστημίου Πειραιώς με σκοπό τη παρουσίαση και ανάπτυξη των νομικών ζητημάτων που εγείρονται από την συνεχώς αυξανόμενη κατά τις τελευταίες δεκαετίες κατοχύρωση και χρήση των domain names στην Ελλάδα και την σχέση τους με τα διακριτικά γνωρίσματα που κατοχυρώνονται και προστατεύονται παραδοσιακά από την ελληνική έννομη τάξη. Στο πλαίσιο της διεθνοποιημένης οικονομίας και για την πληρέστερη προσέγγιση του ζητήματος γίνεται ιδιαίτερη μνεία αναφορικά με τη διεθνή και ευρωπαϊκή διάσταση που έχει λάβει το ζήτημα κυρίως στο επίπεδο της κατοχύρωσης των domain names και της διευθέτησης των ζητημάτων που ανακύπτουν από αυτή και από τη χρήση τους.

Ειδικότερα με τη παρούσα εργασία επιχειρείται : **α)** η προσέγγιση της νομικής φύσης των ονομάτων χώρου στην ελληνική έννομη τάξη, **β)** η συγκέντρωση των νομοθετικών ρυθμίσεων σχετικά με το δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων, **γ)** η ανάδειξη των συγκρούσεων που ανακύπτουν από την ταυτόχρονη συνύπαρξη των domain names με τα διακριτικά γνωρίσματα που ρητά προστατεύονται στην ελληνική νομοθεσία, **δ)** οι νομικές βάσεις προστασίας σε περίπτωση σύγκρουσης των ανωτέρω και τέλος **ε)** η συγκριτική επισκόπηση του ζητήματος με την διεθνή και ευρωπαϊκή έννομη τάξη. Καταληκτικά, διατυπώνεται η θέση πως στην σύγχρονη πραγματικότητα του διαδικτύου και του ηλεκτρονικού εμπορίου τα ονόματα χώρου χρήζουν ιδιαίτερης προστασίας, ως διακριτικά γνωρίσματα, στην ελληνική έννομη τάξη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ.....	I
ΚΥΡΙΟΤΕΡΕΣ ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΕΣ.....	III
1. ΠΕΡΙΛΗΨΗ	9
2. ΕΙΣΑΓΩΓΗ	12
3. ΒΑΣΙΚΕΣ ΕΝΝΟΙΕΣ ΚΑΙ ΑΡΧΕΣ ΠΟΥ ΔΙΕΠΟΥΝ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΩΝ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΩΝ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΩΝ.....	17
4. ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΧΩΡΟΥ.....	20
4.1. ΤΕΧΝΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΧΩΡΟΥ	20
4.2. Η ΔΙΣΥΠΟΣΤΑΤΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΧΩΡΟΥ.....	22
4.2.1. Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.....	22
4.2.2. Η ΕΞΑΤΟΜΙΚΕΥΤΙΚΗ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ	24
5. ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΗΣ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΧΩΡΟΥ.....	27
5.1. ΤΟ DOMAIN NAME ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΠΙΠΕΔΟ.....	27
5.2. ΤΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ DOMAIN NAME	29
5.3 ΤΟ ΕΘΝΙΚΟ DOMAIN NAME με κατάληξη .gr – Ο ρόλος της Εθνικής Επιτροπής Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείου (Ε.Ε.Τ.Τ.)	30
6. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗ ΚΑΤΟΧΥΡΩΣΗ ΚΑΙ ΝΟΜΙΚΗ ΦΥΣΗ ΤΩΝ DOMAIN NAMES	34
7. ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΚΥΒΕΡΝΟΣΦΕΤΕΡΙΣΜΟΥ (CYBERSQUATTING)	39
8. ΤΟ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑΣ ΤΩΝ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΩΝ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΜΕ ΟΝΟΜΑΤΑ ΧΩΡΟΥ	48
8.1. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΤΗΣ ΝΟΜΟ ΠΕΡΟ ΣΗΜΑΤΩΝ (ν. 4679/2020)	49
8.2. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ ΠΕΡΙ ΑΘΕΜΙΤΟΥ ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΜΟΥ (ν. 146/1914) 51	
8.2.1. Η ΓΕΝΙΚΗ ΡΗΤΡΑ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 1 (παρεμποδιστικός ανταγωνισμός)	51
8.2.2. Η ΜΙΚΡΗ ΓΕΝΙΚΗ ΡΗΤΡΑ ΤΟΥ ΑΡΘΡΟΥ 3 (παραπλανητικός ανταγωνισμός) ..	54
8.2.3. ΤΟ ΑΡΘΡΟ 13 του ν. 146/1914.....	56
8.3. Η ΕΝΝΟΙΑ ΤΟΥ ΚΙΝΔΥΝΟΥ ΣΥΓΧΥΣΗΣ ΣΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΤΩΝ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΩΝ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΩΝ	59

8.4. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΑΠΟ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 57 – 58 Α.Κ. ΚΑΙ ΤΑ ΑΡΘΡΑ 4 – 8 του ν. 1089/1980..	62
8.5. ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΜΕ ΤΙΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΠΕΡΙ ΑΔΙΚΟΠΡΑΞΙΩΝ (Α.Κ 914 επ.)	63
9. ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΩΝ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΩΝ ΣΤΟ ΔΙΑΔΙΚΤΥΟ	66
9.1. ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΣΗΜΑΤΟΣ ΜΕ DOMAIN NAME	67
9.2. ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΔΙΑΚΡΙΤΙΚΟΥ ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΟΣ ΜΕ DOMAIN NAME.....	68
9.3. ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΕΠΩΝΥΜΙΑΣ ΜΕ DOMAIN NAME.....	72
10. ΔΙΕΥΘΕΤΗΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ	78
10.1. ΔΙΕΥΘΕΤΗΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΕ ΔΙΕΘΝΕΣ ΕΠΙΠΕΔΟ	78
10.1.1. Η ΣΥΜΒΟΛΗ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΥ ΔΙΑΝΟΗΤΙΚΗΣ ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑΣ (W.I.P.O.).....	80
10.1.2. Η ΕΝΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΟΝΟΜΑΤΩΝ ΧΩΡΟΥ (U.D.R.P.) ΣΤΗ ΠΡΑΞΗ.....	81
10.2. ΔΙΕΥΘΕΤΗΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΕ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ – ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗΣ ΕΠΙΛΥΣΗΣ ΔΙΑΦΟΡΩΝ (ALTERNATIVE DISPUTE RESOLUTION POLICY RULES)	83
10.3. ΣΥΓΚΡΙΤΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ U.D.R.P. ΚΑΙ A.D.R.	85
10.4. ΔΙΕΥΘΕΤΗΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ ΣΕ ΕΘΝΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ	87
10.4.1. ΔΙΑΙΤΗΤΙΚΗ ΔΙΕΥΘΕΤΗΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ – Ο ΡΟΛΟΣ ΤΗΣ Ε.Ε.Τ.Τ.....	87
10.4.2. ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΔΙΕΥΘΕΤΗΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ	91
10.4.3. Η ΠΑΘΗΤΙΚΗ ΝΟΜΙΜΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ Ε.Ε.Τ.Τ.....	92
11. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ	96
12. ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	99

2. Εισαγωγή

Η επιστημονική και τεχνολογική πρόοδος, όπως αυτή παρατηρείται ιδίως από τα τέλη της δεκαετίας του 1980 με την εμφάνιση των πρώτων εταιρειών παροχής υπηρεσιών πρόσβασης στο διαδίκτυο, συνέβαλε καταλυτικά στον τρόπο με τον οποίο τα πρόσωπα, φυσικά και νομικά, επιλέγουν να δραστηριοποιούνται εμπορικά. Με την πάροδο του χρόνου το διαδίκτυο κατέκλυσε σχεδόν κάθε πτυχή της ανθρώπινης δραστηριότητάς μεταβάλλοντας με αυτόν το τρόπο την «κλασσική» μορφή άσκησης εμπορίας και ανάγοντας το διαδίκτυο σε σημαντικό μέσο άσκησης της.

Την τελευταία δεκαετία η ευρεία διάδοση του διαδικτύου σε παγκόσμιο επίπεδο “εκμηδένισε τις αποστάσεις” και δημιούργησε μία ενιαία αγορά σε ολόκληρο τον κόσμο. Στις νέες αυτές συνθήκες, αποτελεί ίσως το ισχυρότερο “όπλο” και εργαλείο που διαθέτει το σύγχρονο εμπόριο για την περαιτέρω εξέλιξη και πρόοδο του, καθώς δεν είναι μόνο ένα εξαιρετικά διαδεδομένο διαφημιστικό μέσο των εκάστοτε προϊόντων, αλλά και ένα νέο πεδίο αγοραπωλησιών και άσκησης εμπορικών και επιχειρηματικών δραστηριοτήτων. Το διαδίκτυο, εκτός από πεδίο ευκαιριών, αποτελεί και ένα πεδίο αποτύπωσης του εμπορικού ανταγωνισμού λόγω των νέων δυνατοτήτων, που αυτό παρέχει στις επιχειρήσεις. Δεν θα ήταν υπερβολικό να πούμε ότι είμαστε μάρτυρες ενός ιδιότυπου «πολέμου» ανάμεσα στις μεγάλες πολυεθνικές εταιρείες, για την κατοχύρωση μιας προνομιακής θέσης σε αυτήν την νέα αγορά, η οποία αποτελεί για εκείνες μια τεράστια επιχειρηματική ευκαιρία.

Το Διαδίκτυο αποτελεί πλέον όχι μόνο το μέσο με το οποίο διενεργείται μια πληθώρα εμπορικών συναλλαγών σε διεθνή κλίμακα αλλά την ίδια την αγορά που επιχειρούν τα πρόσωπα. Το ηλεκτρονικό εμπόριο δεν είναι απλώς μια παράπλευρη δραστηριότητα των επιχειρήσεων, αλλά συνιστά απαραίτητη λειτουργία κάθε σύγχρονης επιχείρησης και πολλές φορές την αποκλειστική δραστηριότητα της. Συνήθης διάκριση του ηλεκτρονικού εμπορίου ανάλογα με το τρόπο παράδοσης του αγαθού ή προϊόντος στον τελικό καταναλωτή είναι σε άμεσο (online) και έμμεσο (offline)¹. Άμεσο είναι το ηλεκτρονικό εμπόριο που περιλαμβάνει την παραγγελία, πληρωμή και παράδοση άυλων αγαθών και υπηρεσιών, όπως λογισμικό, οπτικοακουστικό υλικό, υπηρεσίες πληροφόρησης κ.λ.π. Έμμεσο είναι όταν πρόκειται για ηλεκτρονική παραγγελία ενσώματων – υλικών αγαθών που μπορούν να παραδοθούν και με παραδοσιακούς τρόπους, όπως π.χ το ταχυδρομείο.

---

¹ Ιωάννης Κ. Καράκωστας, ΔΙΚΑΙΟ & INTERNET, Νομικά ζητήματα του Διαδικτύου σελ. 165-166, Δίκαιο & Οικονομία Π.Ν Σάκκουλας, Β΄ Έκδοση, 2003

Η “αλλαγή” στους κανόνες του παραδοσιακού εμπορίου και η κομβική σημασία του ηλεκτρονικού εμπορίου στις σύγχρονες επισφαλείς οικονομικές συνθήκες αναδείχθηκε, δυστυχώς, στις πρωτόγνωρες καταστάσεις που βίωσε και εξακολουθεί να βιώνει η ανθρωπότητα λόγω της εξάπλωσης της πανδημίας Covid-19. Η ραγδαία και αιφνίδια εξάπλωση του ιού SARS CoV 2 οδήγησε την παγκόσμια κοινότητα σε λήψη ενιαίων περιοριστικών μέτρων για την καταπολέμηση της πανδημίας από τον Μάρτιο 2020 με μεγάλο χαμένο το εγχώριο και το διεθνές εμπόριο. Ως είναι γνωστό, μερικά από τα πρώτα μέτρα που λήφθηκαν παγκοσμίως ήταν η αναστολή λειτουργίας του συνόλου των επιχειρήσεων που απαρτίζουν τον ιδιωτικό τομέα του εγχώριου εμπορίου (λιανικού και χονδρικού) και εγχώριοι περιορισμοί κυρίως υπό τη μορφή απαγόρευσης εξαγωγών.

Σύμφωνα με την ετήσια έκθεση του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου² για το έτος 2020, οι προβλέψεις έκαναν λόγο για συρρίκνωση του διεθνούς εμπορίου κατά ποσοστό 9,2% συγκριτικά με το έτος 2019. Οι επιπτώσεις των περιοριστικών, της εμπορικής δραστηριότητας, μέτρων είναι παραπάνω από προφανείς και βρίσκεται σε άμεσο αιτιώδη σύνδεσμο με αυτή την ύφεση. Τέτοιου είδους μέτρα, πέραν από αμφίβολης αποτελεσματικότητας σε υγειονομικό επίπεδο, αποτελούν μέτρα που αναπόδραστα οδηγούν σε υφεσιακή τροχιά τις οικονομίες και από τις οποίες δεν είναι εύκολο να ανακάμψουν. Σύμφωνα δε, με την από 31.03.2021 αντίστοιχη έκθεση του W.T.O η ύφεση εν τέλει περιορίστηκε σε ποσοστό μόλις 5,3 % , γεγονός το οποίο συνιστά σημαντική πρόοδο συγκριτικά με την αντίστοιχη έκθεση του Οκτωβρίου του 2020. Ο ως άνω περιορισμός της ύφεσης του παγκόσμιου εμπορίου εντός του επίμαχου αυτού εξαμήνου και η ανάκαμψη της οικονομίας οφείλεται κατά μεγάλο ποσοστό, αφενός στην σταδιακή παραγωγή του εμβολίου κατά της πανδημίας, αφετέρου δε στην εξάπλωση του ηλεκτρονικού εμπορίου.

Η «αναγκαστική» χρήση αυτού του εναλλακτικού τρόπου εμπορίου αναδείχθηκε σε κύρια μορφή άσκησης του σε διεθνές επίπεδο και συνέβαλε σημαντικά, ως φαίνεται, και ανωτέρω στον περιορισμό των δυσμενών επιπτώσεων των κρατικών περιοριστικών μέτρων που λήφθηκαν παγκοσμίως. Σύμφωνα δε με τα επίσημα στοιχεία της Eurostat³ για το έτος 2020, το ηλεκτρονικό εμπόριο σημείωσε αύξηση κατά 4 ποσοστιαίες μονάδες σε σχέση με το έτος 2019 ενώ η αύξηση φτάνει στο ύψος του 10% συγκριτικά με το έτος 2015. Ως εκ τούτου καθίσταται πασιφανής ο κομβικός ρόλος του ηλεκτρονικού εμπορίου, ο οποίος διαγράφει την τελευταία δεκαετία ραγδαία

---

² Επίσημη ιστοσελίδα Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου (31.03.2021) World trade primed for strong but uneven recovery after COVID-19 pandemic shock

[https://www.wto.org/english/news_e/pres21_e/pr876_e.htm, ημ/νία πρόσβασης : 25.06.2021]

³ Επίσημη Ιστοσελίδα Ελληνικού Συνδέσμου Ηλεκτρονικού Εμπορίου (04.03.2021)

[<https://www.greekecommerce.gr/ereynes-gia-ellada/eurostat-finds-that-online-shopping-has-become-even-more-popular-in-2020/> , ημ/νία πρόσβασης : 25.06.2021]

αύξηση, και φυσικά η εκ των πραγμάτων ανάγκη κάθε είδους επιχείρησης πέρα από τη φυσική ύπαρξη της να αποκτήσει και υπόσταση στον χώρο του Διαδικτύου. Επομένως θα μπορούσε να λεχθεί πως τρόπον τινά η «ψηφιακή επανάσταση» που σημάδεψε την μετάβαση μας από τον προηγούμενο αιώνα μέσω της εμπορικοποίησης του διαδικτύου εισέρχεται πλέον στην δεύτερη φάση της, όπου μετεξελισσόμενη έχει καταστεί το βασικό μέσο μετάδοσης κάθε πληροφορίας.

Όσο το διαδίκτυο παρέχει σε όσους δραστηριοποιούνται στο ηλεκτρονικό εμπόριο πρωτόγνωρη πρόσβαση σε αγορές που μέχρι πρότινος δεν είχαν καμία δυνατότητα να εισέλθουν, αυξάνεται αισθητά ο κίνδυνος να δημιουργηθούν έριδες μεταξύ των εμπλεκόμενων σε αυτό προσώπων. Τα εμπορικά σήματα και εν γένει τα διακριτικά γνωρίσματα, τα οποία συνιστούν τον κατεξοχήν τρόπο γνωριμίας του καταναλωτικού κοινού με την εμπορική δραστηριότητα μιας επιχείρησης, καθίστανται από μέσο εισόδου σε μία αγορά σε αντικείμενο παραβίασης και τούτο διότι είναι ιδιαίτερα ευπαθή σε φαινόμενα και πρακτικές αθέμιτου ανταγωνισμού που λαμβάνουν χώρα στον διαδικτυακό χώρο, υπό τη μορφή κακόπιστης και άνευ εννόμου συμφέροντος καταχώρισης ενός ονόματος χώρου. Εξάλλου δεν είναι τυχαία τα στατιστικά στοιχεία που έχουμε από το έτος 2014, σύμφωνα με τα οποία στα τέλη του 2013 υπήρχαν συνολικά 271 εκατομμύρια κατοχυρωμένα ονόματα χώρου διεθνώς⁴

Με τη διάδοση της χρήσης του διαδικτύου στα τέλη της δεκαετίας του 1990, οι διεθνείς οργανισμοί που δραστηριοποιούνταν στον τομέα του διαδικτύου και οι ανά τον κόσμο έννομες τάξεις, υπό τη πίεση του φαινομένου αυτού, ξεκίνησαν να ασχολούνται ολοένα και πιο έντονα με το εν λόγω ζήτημα, του οποίου πυρήνας αποτέλεσε η παροχή αποτελεσματικής έννομης προστασίας απεμπλεκόμενης από χρονοβόρες και κοστοβόρες παραδοσιακές μορφές επίλυσης, η οποία λόγω της διασυνοριακής και καινοφανούς φύσης του ζητήματος αδυνατούσε να παρέχει λυσιτελή προστασία. Για τους λόγους αυτούς, ο Παγκόσμιος Οργανισμός Διανοητικής Ιδιοκτησίας (W.I.P.O) θέσπισε την ενιαία πολιτική επίλυσης διαφορών που ανακύπτουν από την καταχώριση ονομάτων τομέα στο διαδίκτυο (Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy - UDRP). Στα τέλη του 1999, ο διεθνής οργανισμός που ασχολείται με την εκχώρηση ονομάτων και αριθμών στο διαδίκτυο (Internet Corporation for Assigned Names and Numbers – I.C.A.N.N.), ήτοι ο υπεύθυνος οργανισμός για τον συντονισμό της διατήρησης και των διαδικασιών χώρων ονομάτων και χώρων αριθμών στο διαδίκτυο, ενέκρινε τις συστάσεις του W.I.P.O και εφάρμοσε την πολιτική επίλυσης διαφορών

---

⁴ ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τ. 3/2014, σελ. 334, Ι. Ιγγλεζάκης, Η διαχείριση των ονομάτων χώρου (domain names) σε παγκόσμιο επίπεδο

σχετικών με ονόματα τομέα για όλες τις καταχωρίσεις τομέων ανωτάτου επιπέδου γενικού χαρακτήρα (gTLD). Η U.D.R.P αποτέλεσε, ως κανονιστικό κείμενο, τη βάση για την επίλυση διαφορών που ανακύπτουν από τη καταχώριση και χρήση των domain names με χαρακτηριστικό παράδειγμα την Alternative Dispute Resolution (A.D.R), η οποία εφαρμόζεται για την επίλυση διαφορών αναφερόμενων από τη χρήση ονομάτων χώρου με κατάληξη .eu.

Το διαδικτυακό εμπόριο, υπό τις νέες αυτές ιδιότυπες συνθήκες παγκοσμιοποίησης του, πλέον δεν γνωρίζει σύνορα, και λόγω της “αναγκαστικής επιβολής του”, υπό τη πίεση της πανδημίας Covid-19, αφενός έχει οδηγήσει στην ανάπτυξη της ηλεκτρονικής εμπορικής δραστηριότητας, αφετέρου έχει δημιουργήσει και νέα προβλήματα, τα οποία χρήζουν αντιμετώπισης. Αυτός ο «θαυμαστός» κόσμος δημιούργησε δύο μεγάλα προβλήματα : α) το φαινόμενο του κυβερνοσφετερισμού (cybersquatting), ήτοι τη κακόβουλη καταχώριση, ως όνομα χώρου, ενός γνωστού σήματος-φήμης ή διακριτικού γνώρισματος, με σκοπό την εν συνεχεία μεταπώληση του στον πραγματικό δικαιούχο και β) το φαινόμενο χρήσης της επωνυμίας μιας επιχείρησης που ενδεχομένως να έχει αναχθεί σε σήμα ή διακριτικό γνώρισμα, από δύο ανταγωνιστικές επιχειρήσεις, οι οποίες μέχρι να συναντηθούν σε έναν κοινό τόπο, όπως αυτός που προσφέρει το διαδίκτυο, αγνοούσαν η μία την ύπαρξη της άλλης, αλλά πλέον η συνύπαρξη της σε αυτόν το κοινό τόπο οδηγεί σε ευθεία σύγκρουση των δικαιωμάτων της πρώτης, λόγω της αρχής της αποκλειστικότητας που διέπει την κατοχύρωση των ονομάτων χώρου κατά την οποία κάθε όνομα χώρου μπορεί να κατοχυρωθεί άπαξ.

Στο πλαίσιο της παρούσας θα αναπτυχθεί η προβληματική γύρω από τα domain names και τα νομικά ζητήματα, όπως αυτά εμφανίζονται από τη στιγμή της κατοχύρωσης έως και την στιγμή που ενδεχομένως θα βρεθούν σε σύγκρουση με ένα «κλασσικό» διακριτικό γνώρισμα του υλικού κόσμου. Η συνύπαρξη δύο παράλληλων εμπορικών κόσμων, υλικού και διαδικτυακού, έχει οδηγήσει στην άμβλυνση των μεταξύ τους ορίων με αποτέλεσμα πλέον οποιαδήποτε διάκριση να θεωρείται παρωχημένη λόγω της επίδρασης που ασκεί το διαδίκτυο και οι εφαρμογές του σε κάθε πτυχή της ζωής μας. Για τον λόγο αυτό εμφανίζονται με ολοένα αυξανόμενο ρυθμό συγκρούσεις ερειδόμενες σε αυτή τη συνύπαρξη, οι οποίες υποχρεώνουν τον ερμηνευτή και τον εφαρμοστή του δικαίου να λάβει θέση σχετικά με την στασιαζόμενη, όπως θα αναδειχθεί κατωτέρω, νομική φύση των ονομάτων χώρου, της οποίας ο καθορισμός είναι υψίστης σημασίας προκειμένου να επιλυθούν τυχόν διενέξεις, είτε δικαστικά, είτε εξωδικαστικά. Στον ακριβή προσδιορισμό της προσέγγισης της ακριβούς νομικής φύσης των domain names και των εξ αυτών αναφερόμενων διαφορών, κομβικό ρόλο διαδραματίζουν τα διεθνή και ευρωπαϊκά fora (I.C.A.N.N , W.I.P.O , E.U.I.P.O) τα οποία μέσω

της τρόπων τινά νομοπαρασκευαστικής και δικαιοδοτικής λειτουργίας τους «άνοιξαν τον δρόμο» για την επίλυση και την ορθή οριοθέτηση του ζητήματος.

Βιβλιογραφία Εισαγωγής

Συγγράμματα

Ιωάννης Κ. Καράκωστας, ΔΙΚΑΙΟ & INTERNET, Νομικά ζητήματα του Διαδικτύου, Δίκαιο & Οικονομία Π.Ν Σάκκουλας, Β΄ Έκδοση, 2003

Άρθρα

ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τ. 3/2014, σελ. 334, Ι. Ιγγλεζάκης, Η διαχείριση των ονομάτων χώρου (domain names) σε παγκόσμιο επίπεδο

Ιστοσελίδες

<https://www.wto.org>

3. Βασικές έννοιες και αρχές που διέπουν το δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων

Αρχικά κρίνεται αναγκαίο, προς διευκόλυνση του αναγνώστη της παρούσας, να οριστούν, συνοπτικά, ορισμένες βασικές έννοιες και αρχές που διέπουν εν γένει το εμπορικό δίκαιο και ιδιαίτερα το δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων.

Εμπορικό Σήμα

Το εθνικό σήμα μπορεί να αποτελείται από οποιαδήποτε σημεία, ιδίως από λέξεις, συμπεριλαμβανομένου του ονόματος προσώπων, ή από σχέδια, γράμματα, αριθμούς, χρώματα, το σχήμα του προϊόντος ή τη συσκευασία του προϊόντος, ή από ήχους, υπό την προϋπόθεση ότι τα σημεία αυτά: **α)** είναι ικανά να διακρίνουν τα προϊόντα ή της υπηρεσίες μιας επιχείρησης από τα προϊόντα ή της υπηρεσίες άλλων επιχειρήσεων και **β)** μπορούν να αναπαρίστανται στο μητρώο, κατά τρόπο που επιτρέπει της αρμόδιες αρχές και στο κοινό να προσδιορίζουν με σαφήνεια και ακρίβεια το αντικείμενο της προστασίας που παρέχεται στο δικαιούχο του⁵.

Σήμα φήμης

Ως σήμα φήμης καλείται εκείνο του οποίου η αναγνωρισιμότητα είναι ιδιαίτερος υψηλή στον ευρύ κύκλο των καταναλωτών, οι οποίοι αναγνωρίζουν άμεσα, αυθόρμητα και ευχερώς το σήμα, που τους είναι ήδη πολύ γνωστό και οικείο και το συνδέουν άμεσα με ένα συγκεκριμένο προϊόν.⁶

Διακριτικό γνώρισμα

Ως διακριτικό γνώρισμα ορίζεται το μέσο, με το οποίο εξατομικεύεται στις εμπορικές συναλλαγές είτε κάποιο φυσικό πρόσωπο (λ.χ. το όνομα του), είτε επιχείρηση (λ.χ. διακριτικός τίτλος της), είτε κάποιο εμπόρευμα ή υπηρεσία (λ.χ. το σήμα και ο διασχηματισμός)⁷. Από τον ορισμό που δώσαμε προκύπτει ότι τα διακριτικά γνωρίσματα αποτελούν μέσα εξατομίκευσης, τα οποία επιτελούν διακριτική και ονοματοδοτική λειτουργία, η οποία συνίσταται στο ότι η χρήση τους καθιστά δυνατή

---

⁵ Βλ. άρθρο 2 παρ. 1 του ν. 4679/2020

⁶ Χρήστος Σπ. Χρυσάνθης (2020), Το νέο δίκαιο των εμπορικών σημάτων (ν.4679/2020), , σελ. 65, Νομική Βιβλιοθήκη

⁷ Βλ. ΑΠ 606/2005

τη διάκριση των επιχειρήσεων, των προϊόντων και των υπηρεσιών από της άλλες επιχειρήσεις και προϊόντα ή υπηρεσίες που παρέχονται από αυτές.⁸

Τα διακριτικά γνωρίσματα διακρίνονται παραδοσιακά σε διακριτικά γνωρίσματα του τυπικού συστήματος, τα οποία είναι τα εμπορικά σήματα και προστατεύονται από τον ν. 4679/2020, (όπως αντικατέστησε τον ν. 4072/2012 και ενσωμάτωσε στο εθνικό της δίκαιο την Οδηγία (ΕΕ) 2015/2436 για την προσέγγιση των νομοθεσιών των κρατών μελών περί σημάτων και την Οδηγία 2004/48/ΕΚ σχετικά με την επιβολή των δικαιωμάτων διανοητικής ιδιοκτησίας) και τα διακριτικά γνωρίσματα του ουσιαστικού συστήματος, όπως το όνομα, η επωνυμία, ο διακριτικός τίτλος, τα οποία προστατεύονται με τον ν. 146/1914.⁹

Ειδικότερα, όσον αφορά τα διακριτικά γνωρίσματα του ουσιαστικού συστήματος, προϋπόθεση για την γέννηση του δικαιώματος του φορέα τους, αποτελεί η πραγματική χρήση τους στις εμπορικές συναλλαγές, ενώ για τα διακριτικά γνωρίσματα του τυπικού συστήματος η έννομη προστασία τους άρχεται με την καταχώριση στο ειδικό βιβλίο σημάτων.

Όνομα χώρου (domain name)

Ως όνομα χώρου (domain name) ορίζεται ένα αλφαριθμητικό στοιχείο το οποίο εκχωρείται προς χρήση σε ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, ώστε αυτό να έχει πρόσβαση σε πρωτοκόλλα ή υπηρεσίες του Διαδικτύου. Με άλλα λόγια, το όνομα χώρου αποτελεί την ηλεκτρονική διεύθυνση που πληκτρολογούμε, προκειμένου να εισέλθουμε σε έναν ιστότοπο. Στο πλαίσιο της παρούσας χρησιμοποιείται είτε ο διεθνής αγγλικός όρος domain name, είτε η ελληνική απόδοση του ως όνομα χώρου.

Αρχή της χρονική προτεραιότητας

Σύμφωνα με την αρχή της χρονικής προτεραιότητας, όταν δύο ή περισσότερα δικαιώματα βιομηχανικής ιδιοκτησίας διεκδικούν αποκλειστικότητα στο ίδιο αγαθό, υπερισχύει και προτιμάται το αρχαιότερο από αυτά, με βάση το χρόνο γένεσης του.

---

⁸ Περάκης Ευάγγελος Εμμ. – Ρόκας Νικόλαος Κ., Εισαγωγή στο Εμπορικό Δίκαιο, σελ. 442, Νομική Βιβλιοθήκη, 2011.

⁹ Μαρίνος Μιχ. – Θεοδ., Δίκαιο Διακριτικών Γνωρισμάτων, σελ. 474-475, Π.Ν Σάκκουλας, 2016.

Αρχή της ηλεκτρονικής ή διαδικτυακής προτεραιότητας

Σύμφωνα με την αρχή της ηλεκτρονικής ή διαδικτυακής προτεραιότητας (first come, first served), οποιοδήποτε πρόσωπο, φυσικό ή νομικό, αιτηθεί πρώτο τη κατοχύρωση ενός domain name θα έχει και το δικαίωμα χρήσης του.

Αρχή Αποκλειστικότητας

Η αρχή της αποκλειστικότητας του δικαιώματος στο δίκαιο των εμπορικών σημάτων προκύπτει από το άρθρο 7 παράγραφος 1 του Ν. 4679/2020, σύμφωνα με το οποίο η καταχώριση του σήματος παρέχει στον δικαιούχο αποκλειστικό δικαίωμα χρήσης του. Η αρχή της αποκλειστικότητας του δικαιώματος λειτουργεί προς όφελος του δικαιούχου αλλά και προς όφελος του καταναλωτή, τον οποίο προφυλάσσει από τυχόν παραπλάνηση ως προς το είδος και την ποιότητα κάποιου προϊόντος που σηματοδοτείται από ένα συγκεκριμένο σήμα.

Βιβλιογραφία Κεφαλαίου 3

Συγγράμματα

Χρυσάνθης Χρήστος Σπ., , Το νέο δίκαιο των εμπορικών σημάτων (ν.4679/2020), , Νομική Βιβλιοθήκη,2020

Ευάγγελος Εμμ. – Ρόκας Νικόλαος Κ., Εισαγωγή στο Εμπορικό Δίκαιο, Νομική Βιβλιοθήκη, 2011.

Μαρίνος Μιχ. – Θεοδ., Δίκαιο Διακριτικών Γνωρισμάτων, Π.Ν Σάκκουλας,2016.

Νομολογία :

Α.Π 606/2005

4. Τεχνικά χαρακτηριστικά και λειτουργία των ονομάτων χώρου

Το όνομα χώρου, όπως προκύπτει από τον ορισμό που δώσαμε παραπάνω, αποτελεί την διαδικτυακή ταυτότητα που λαμβάνει κάποιος χρήστης, αφού πρώτα έχει δημιουργήσει στον παγκόσμιο ιστό μια ηλεκτρονική σελίδα. Στο πλαίσιο λοιπόν της διαρκούς εξάπλωσης του ηλεκτρονικού εμπορίου και εν γένει της “διαδικτυακής ζωής” των φυσικών και νομικών προσώπων, κρίνεται κομβικό να δημιουργηθεί ένα σύστημα, σύμφωνα με το οποίο να δημιουργείται ένα συγκεκριμένο σημείο, το οποίο να καθιστά τα φυσικά και νομικά πρόσωπα εντοπίσιμα από τους ενδιαφερόμενους χρήστες.

Η εμφάνιση των domain names στην Ελλάδα δημιούργησε ζητήματα απόδοσης αυτού του νέου τεχνικού όρου στην ελληνική γλώσσα. Η αρχική ασάφεια και δυσκολία σχετικά με την απόδοση ξεπεράστηκε μετά τη νομοθετική επιλογή του όρου «ονόματα χώρου»¹⁰. Σύμφωνα με τον Κανονισμό Διαχείρισης και Εκχώρησης Ονομάτων Χώρου (Domain Names) της Εθνικής Επιτροπής Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων (Ε.Ε.Τ.Τ), όπως αυτός τροποποιήθηκε με την 843/19-03-2018 Απόφαση¹¹, ως όνομα χώρου (domain name) ορίζεται ένα αλφαριθμητικό στοιχείο το οποίο εκχωρείται προς χρήση σε ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο με σκοπό την χρήση, από το συγκεκριμένο πρόσωπο ή με την συναίνεσή του, πρωτοκόλλων ή υπηρεσιών του Διαδικτύου. Ειδικά στην περίπτωση ονομάτων χώρου με ελληνικούς χαρακτήρες, το εκχωρούμενο όνομα χώρου δύναται να μην συμφωνεί με την μορφή του σε λατινικούς χαρακτήρες, όπως αυτή χρησιμοποιείται στα αρχεία ζώνης λόγω της τεχνικής απεικόνισης που απαιτεί το σύστημα DNS.

4.1 Τεχνικά χαρακτηριστικά των ονομάτων χώρου

Τα ονόματα χώρου αποτελούν τη διαδικτυακή δήλωση-πιστοποίηση της ταυτότητας του χρήστη ή κατ’ άλλη διατύπωση την ηλεκτρονική του διεύθυνση ή το πρωτόκολλο ανοίγματος της ηλεκτρονικής διεύθυνσης, η οποία συνίσταται από τη συστοιχία τεσσάρων αριθμών από το 0 έως το 255 που χωρίζονται μεταξύ τους με τελεία. Για την ακρίβεια, σύμφωνα με το παλαιότερα χρησιμοποιούμενο πρωτόκολλο IPv4, επρόκειτο για μία συστοιχία από τέσσερις αριθμούς (επίπεδα) οι οποίοι χωρίζονταν μεταξύ τους με τελείες, δηλ. είχαν τη μορφή xxx.xxx.xxx.xxx (όπου το xxx συμβολίζει έναν αριθμό από 0 έως 255). Επειδή όμως ο αριθμός των διευθύνσεων στο πρωτόκολλο IPv4 ήταν πεπερασμένος με αποτέλεσμα τα domain names, με άλλα λόγια «τα πολύτιμα εισιτήρια

¹⁰ Άνθιμος Απόστολος, Καταχώρηση ονομάτων χώρου (DOMAIN NAMES) στην Ελλάδα – Προβλήματα και προοπτικές-, in Ψηφιακή Τεχνολογία και Δίκαιο, Εταιρεία Νομικών Βορείου Ελλάδος, 2004

¹¹ Βλ. Φ.Ε.Κ 973/Β/19-3-2018 όπου δημοσιεύθηκε η υπ’ αριθμ. 843/19-03-2018 Απόφαση της Ε.Ε.Τ.Τ.

εισόδου στο Διαδίκτυο» να καταλήγουν τελικά να είναι «αγαθά εν ανεπαρκεία» αναπτύχθηκε το νεότερο πρωτόκολλο IPv6, το οποίο παρέχει τη δυνατότητα για εκχώρηση ενός σχεδόν απεριόριστου αριθμού διευθύνσεων IP, έχοντας τη μορφή xxxx:xxxx:xxxx:xxxx:xxxx:xxxx.xxx.xxx.xxx.xxx. Το IPv6 χρησιμοποιεί διευθύνσεις 128 bit, το οποίο επιτρέπει διαφορετικές διευθύνσεις, ενώ το IPv4 χρησιμοποιεί διευθύνσεις 32 bit που επιτρέπει δύο εις την τριαντακοστή δευτέρα διαφορετικές διευθύνσεις¹².

Η συστοιχία αυτή συνιστά την ταυτότητα του ηλεκτρονικού υπολογιστή στο διαδίκτυο και ονομάζεται Internet Protocol Number. Με αυτή τη μορφή τα ονόματα χώρου αποκτούν την δική τους αυτοτελή θέση στον κόσμο του διαδικτύου με αποτέλεσμα να μην μπορούν να ταυτιστούν με καμία άλλη διεύθυνση. Η μοναδική ταυτότητα, που εξασφαλίζει το IP σε μια διαδικτυακή διεύθυνση, στην πραγματικότητα μπορεί να “διαβαστεί” μόνο από της ηλεκτρονικούς υπολογιστές, καθώς είναι ουσιαστικά αδύνατο στην πλειοψηφία των ανθρώπων να κωδικοποιήσουν και να απομνημονεύσουν μια συγκεκριμένη αριθμητική συστοιχία, έτσι ώστε να την αναζητήσουν ανάμεσα σε εκατομμύρια της.

Η λύση σε αυτό το “πρόβλημα” δόθηκε με τη δημιουργία ενός νέου συστήματος, το οποίο ονομάστηκε Domain Name Server (DNS)¹³. Με την ανάπτυξη του συστήματος αυτού ήδη από το 1983, επετεύχθη η μετατροπή της αριθμητικής διεύθυνσης (IP), ως αναφέρθηκε παραπάνω, σε λέξεις ή συνδυασμό λέξεων και αριθμών. Η χρήση των ονομάτων χώρου και η δημιουργία του DNS, ανάγονται στις αρχικές εφαρμογές του διαδικτύου και στην αυτονόητη ανάγκη προσδιορισμού της ταυτότητας των χρηστών κατά τη διαδικτυακή επικοινωνία, η οποία διαμόρφωσε μια διεθνώς αναγνωρισμένη μεθοδολογία την οποία ακολούθησε και η ελληνική αντίστοιχη ρύθμιση¹⁴.

Στην ελληνική έννομη τάξη ο ορισμός του DNS δίδεται με την υπ’ αριθμ. 351/76 απόφαση της Ε.Ε.Τ.Τ., σύμφωνα με την οποία ως Σύστημα Ονοματοδοσίας Διαδικτύου καλείται «το σύνολο των στοιχείων λογισμικού και υλικού καθώς και οι μεταξύ τους δικτυακές συνδέσεις που υλοποιούν τις αρχές διαχείρισης Ονομάτων Χώρου, όπως αυτές τέθηκαν με τα πρότυπα του Διαδικτύου RFC 1034, RFC 1035, RFC 1122, RFC 1123, RFC 2182 καθώς και με όσα πρότυπα ακολούθως τροποποίησαν, συμπλήρωσαν ή/και βασίστηκαν σε αυτά»¹⁵. Συνεπώς με τη λειτουργία του DNS οι χρήστες του

---

¹² Δελούκα-Ιγγλέση Κορνηλία, Νομικά Θέματα Ηλεκτρονικού Εμπορίου, σ. 32, Εκδόσεις Σάκκουλας, 2015

¹³ Ιωάννης Κ. Καράκωστας, ΔΙΚΑΙΟ & INTERNET, Νομικά ζητήματα του Διαδικτύου, σελ. 27, Δίκαιο & Οικονομία Π.Ν Σάκκουλας, Β΄ Έκδοση, 2003.

¹⁴ Βλ υποσημείωση 11.

¹⁵ Βλ. υπ’ αριθμ. 351/76 Απόφαση Ε.Ε.Τ.Τ, «Κανονισμός διαχείρισης και εκχώρησης ονομάτων χώρου με κατάληξη .gr», Φ.Ε.Κ Β΄ 717/27.05.2005.

διαδικτύου για να επισκεφθούν μία ιστοσελίδα, δεν χρειάζεται να απομνημονεύουν το IP, αντ' αυτού απλά πληκτρολογούν το όνομα που αντιστοιχεί στην αριθμητική διεύθυνση. Το DNS έδωσε πλέον την δυνατότητα στους χρήστες του διαδικτύου, είτε είναι φυσικά είτε νομικά πρόσωπα, να μπορούν να κατοχυρώσουν ως όνομα χώρου μια επωνυμία, η οποία θα αποτελεί και τη διαδικτυακή τους ταυτότητα, πάνω στην οποία μπορούν να αναπτύξουν επιχειρηματική, εμπορική και κάθε είδους δραστηριότητα, που προσφέρει η ανάπτυξη και διάδοση του Διαδικτύου.

4.2 Η δυσπόστατη λειτουργία των ονομάτων χώρου

Στη θεωρία και στη νομολογία έχει επικρατήσει, ότι τα ονόματα χώρου έχουν δυσπόστατη φύση και λειτουργία, καθώς λειτουργούν, αφενός ως η ηλεκτρονική ταυτότητα του δικαιούχου στον χώρο του διαδικτύου, επιτελώντας την γνωστή ως τεχνική λειτουργία¹⁶ και αφετέρου ως γνώρισμα/χαρακτηριστικό ικανό να διακρίνει τις υπηρεσίες που προσφέρει κάποιος δικαιούχος από τις υπηρεσίες που προσφέρει κάποιος άλλος ανταγωνιστής, επιτελώντας τοιούτοτρόπως την εξατομικευτική λειτουργία.

4.2.1. Η Τεχνική λειτουργία

Από τεχνική σκοπιά η δομή κάθε ονόματος χώρου διακρίνεται σε τρία μέρη ή επίπεδα (domain name levels), τα οποία χωρίζονται μεταξύ τους με τελείες. Ο υπολογιστής αναγνωρίζει τα «επίπεδα» αυτά από δεξιά προς τα αριστερά. Το κάθε επίπεδο επιτελεί μια διαφορετική λειτουργία, η οποία είναι η εξής :

α. Το πρώτο επίπεδο (subdomain) είναι κοινό για όλα τα domain names και πρόκειται για το καθιερωμένο, αλλά όχι και αποκλειστικό, πρωτόκολλο επικοινωνίας, όπως αυτό συμβολίζεται με το αρκτικόλεξο <http://www>¹⁷ στην αρχή κάθε domain name και με το οποίο δηλώνεται ότι ο χρήστης έχει συνδεθεί στον Παγκόσμιο Ιστό.

β. Το δεύτερο και πιο σημαντικό επίπεδο (second level domain) αποτελεί το όνομα χώρου, το οποίο είναι το όνομα της ιστοσελίδας και βρίσκεται στο επίκεντρο της προβληματικής της παρούσας εργασίας. Το όνομα της ιστοσελίδας αποτελείται από μία χαρακτηριστική ένδειξη, η οποία

---

¹⁶ Τουντόπουλος Βασίλειος Δ. – Χατζόπουλος Βασίλειος Γ. , Οι Ηλεκτρονικές Διευθύνσεις στο Διαδίκτυο – Το πρόβλημα των Domain Names, σελ. 136, Νομική Βιβλιοθήκη, Έκδοση 2001.

¹⁷ <http://www> , δηλαδή Hyper Text Transfer Protocol και World Wide Web , τα οποία αποδίδονται στην ελληνική γλώσσα ως Πρωτόκολλο Μεταφοράς Υπερκειμένου και Παγκόσμιος Ιστός αντίστοιχα.

επιλέγεται ελεύθερα από τον δικαιούχο και μπορεί να χρησιμοποιηθεί μόνο μία φορά¹⁸. Όπως έχουμε ήδη αναφέρει, η ένδειξη αυτή συνήθως είναι η επωνυμία κάποιου νομικού προσώπου ή ακόμα και το εμπορικό του σήμα ή οτιδήποτε συνδέει άμεσα το όνομα χώρου με τη δραστηριότητα, το περιεχόμενο των υπηρεσιών, τη φήμη και τον σκοπό του δικαιούχου που το καταχωρίζει¹⁹.

γ. Το τρίτο επίπεδο (top level domain) αποτελεί τη κατάληξη του ονόματος χώρου και δηλώνει τη γεωγραφική προέλευση ή θέση της ιστοσελίδας (.gr, .fr, .de, .eu κλπ) ή συγκεκριμένη κλάση οργανισμών ή επιχειρήσεων (.org, .com)²⁰. Ειδικότερα, τα domain names διακρίνονται σε γενικά, ή διεθνή (Generic Top Level Domains, -gTLDs) και σε εθνικά (Country Code Top Level Domains, -ccTLDs). Τα βασικά διεθνή gTLDs είναι εκείνα που έχουν καταλήξεις: «.com» (για εμπορικές εταιρίες), «.net» (για παροχείς πρόσβασης στο διαδίκτυο), «.org» (για διάφορους οργανισμούς), «.int» (για διεθνείς οργανισμούς), ενώ στις ΗΠΑ έχουν ακόμα αναπτυχθεί τα: «.gov» (για κρατικούς οργανισμούς), «.mil» (για το στρατό), και «.edu» (για εκπαιδευτικά ιδρύματα) κ.ά. Οι επιχειρήσεις μπορούν να αποκτούν domain names είτε με την κατάληξη .com, σε παγκόσμιο επίπεδο, είτε με τη δηλωτική της χώρας προέλευσής τους κατάληξη²¹.

Συνεπώς η τεχνική λειτουργία επιτελεί ρόλο εντοπισμού μιας ηλεκτρονικής διεύθυνσης προσδιορίζοντας την θέση της στον αχανή χώρο του διαδικτύου και βοηθώντας τους χρήστες του να ανευρίσκουν την συγκεκριμένη διεύθυνση με εύκολο τρόπο. Αν η ύπαρξη των ονομάτων χώρου εξυπηρετούσαν μόνο την εν λόγω λειτουργία, τότε δεν θα αποτελούσαν πεδίο ενδιαφέροντος και επιστημονικής διερεύνησης για τη νομική επιστήμη, παρά μόνο για την πληροφορική, καθώς η αποκλειστικότητα της διεύθυνσης στον κόσμο του διαδικτύου θα είχε επιλυθεί αποκλειστικά και μόνο τεχνικά. Η τεχνική λειτουργία των ονομάτων χώρου, επί της ουσίας, προσφέρει όλα τα αναγκαία μέσα τεχνολογικού χαρακτήρα που επιτρέπουν στους χρήστες άνετη και ακώλυτη πρόσβαση σε ιστοσελίδες. Συν τοις άλλοις όμως διασφαλίζεται και η απαραίτητη μοναδικότητα που πρέπει να έχει ένα όνομα χώρου, ώστε αυτό να είναι προσβάσιμο μέσω του διαδικτύου, καθώς είναι τεχνικά αδύνατο να υπάρχουν ταυτόχρονα δύο ταυτόσημα ονόματα δευτέρου επιπέδου (second level domain). Εξ αυτής της εγγενούς ιδιαιτερότητας των ονομάτων χώρου πηγάζουν τα ζητήματα που ανακύπτουν από την ύπαρξη και καταχώριση τους στον διαδικτυακό κόσμο καθώς ταυτόχρονα

---

¹⁸ Voelkel Henning (Φέλκελ Χέννινγκ), Τα διακριτικά γνωρίσματα – Συγκριτική Ανάλυση με έμφαση στο ελληνικό και γερμανικό δίκαιο, σελ 61, Σειρά μελετών δικαίου επιχειρήσεων & εταιριών, 40, 2016.

¹⁹ Στην Ελλάδα η ΕΕΤΤ είναι αποκλειστικά αρμόδια για την εκχώριση των ηλεκτρονικών διευθύνσεων με κατάληξη “.gr”. Η ΕΕΤΤ έχει επίσης την αρμοδιότητα εποπτείας της διαδικασίας καταχώρισης ηλεκτρονικών διευθύνσεων με κατάληξη .gr. Βλ. Δελούκα-Ιγγλέση Κορνηλία, ό.π., σελ. 35.

²⁰ Βλ. ο.π υποσημείωση 17.

²¹ Δελούκα-Ιγγλέση Κορνηλία, ό.π., σελ. 39.

γεννώνται δικαιώματα αποκλειστικής χρήσης και εκμετάλλευσης τόσο στον πραγματικό κόσμο όσο και στον κόσμο του διαδικτύου.

4.2.2. Η εξατομικευτική λειτουργία

Η χρήση του συστήματος DNS, μέσω του οποίου παρακάμπτεται το πρόβλημα απομνημόνευσης μιας ολόκληρης συστοιχίας αριθμών δια της ονοματοδοσίας μιας ηλεκτρονικής διεύθυνσης, είναι αυτή που προσδίδει σε ένα όνομα χώρου την εξατομικευτική λειτουργία του. Με την καταχώριση του ονόματος της ιστοσελίδας (second level domain name), ένα όνομα χώρου περνάει από τον ψηφιακό στον υλικό κόσμο, αποκτώντας την δυνατότητα να αποκτήσει συναλλακτική αξία. Σε αυτό το σημείο, πρέπει να τονισθεί, ότι δεν ανάγονται όλα τα ονόματα χώρου σε διακριτικά γνωρίσματα, όπως ούτε όλα τα διακριτικά γνωρίσματα κατοχυρώνονται ως ονόματα χώρου. Μετά την ανάπτυξη και κυριαρχία του διαδικτύου στις εμπορικές συναλλαγές, αποτελεί πρωταρχική επιδίωξη κάθε προσώπου που θέλει να αναπτύξει επιχειρηματική και εμπορική δραστηριότητα, να καταχωρίσει εκείνο το όνομα χώρου που θα συνδέει άμεσα και αποκλειστικά τα παρεχόμενα προϊόντα και υπηρεσίες του στον υλικό κόσμο με την παρουσία του στον ψηφιακό. Ως εκ τούτου στις εμπορικές συναλλαγές, η ηλεκτρονική διεύθυνση, όπως αποτυπώνεται στο διαδίκτυο ως όνομα χώρου, πρέπει να ταυτίζεται με την επωνυμία μιας επιχείρησης, προκειμένου η τελευταία να καταφέρει να ταυτίσει τις υπηρεσίες ή τα αγαθά της με την επωνυμία της.

Το σύστημα ονοματοδοσίας παρουσιάζει μια ιεραρχία που αποσκοπεί στην αποφυγή συγκρούσεων κατά την εκχώρηση ονομάτων χώρου. Η εν λόγω ιεραρχία έχει τη μορφή ανάστροφου δένδρου, η ρίζα του οποίου βρίσκεται στην κορυφή της ιεραρχίας, την οποία διαχειρίζεται η ICANN και η οποία αποτελείται από 13 διακομιστές ονομάτων χώρου (DNS servers), ήτοι αρχικούς διακομιστές (root servers), οι οποίοι διαθέτουν πληροφορίες για τα ονόματα χώρου ανώτατου επιπέδου και, συγκεκριμένα, τις διευθύνσεις IP που αντιστοιχούν σε αυτά. Η αρχική ζώνη DNS διακλαδώνεται σε επιμέρους κλάδους, στα ονόματα χώρου ανώτατου επιπέδου και αυτά, με τη σειρά τους, σε άλλους κλάδους, στα ονόματα χώρου δεύτερου επιπέδου. Με την εισαγωγή ενός ονόματος χώρου ανώτατου επιπέδου στη ρίζα της ιεραρχίας, αναγνωρίζεται η ύπαρξή του και ανατίθενται δικαιώματα στην περιοχή αυτή DNS, σε ένα διαχειριστή (μητρώο). Ο διαχειριστής αυτός, με τη σειρά, απονέμει δικαιώματα επί ονομάτων χώρου στον εκάστοτε κάτοχό τους²².

---

²² ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), Ι. Ιγγλεζάκης, τ. 3/2014, σελ. 334, Η διαχείριση των ονομάτων χώρου (domain names) σε παγκόσμιο επίπεδο

Με άλλα λόγια, ο πεπερασμένος αριθμός ονομάτων χώρου που μπορούν να κατοχυρωθούν ως απόρροια της αρχής της αποκλειστικότητας οδηγεί αναπόδραστα τις επιχειρήσεις να επιθυμούν την εμφάνιση τους στο διαδίκτυο με το όνομα που έχουν γίνει ήδη γνωστές στον υλικό κόσμο, γεγονός που, ως είναι φυσικό, οφείλεται και στην επιθυμία τους να έχουν μια κοινή επωνυμία και στις δύο αγορές. Επομένως έχει υποστηριχθεί από την γερμανική νομολογία²³, ότι το domain name συνιστά εν γένει διακριτικό γνώρισμα λόγω της αναγνωριστικής λειτουργίας του, καθώς αποτελεί ένα σημείο ικανό να διακρίνει της υπηρεσίες ή τα αγαθά που προσφέρονται μεταξύ δύο ή περισσότερων επιχειρήσεων που επιλέγουν να δραστηριοποιηθούν στον χώρο διαδικτύου. Όπως θα αναλύσουμε διεξοδικότερα στη συνέχεια, η χρονική προτεραιότητα στην καταχώριση ενός ονόματος χώρου, είναι κεφαλαιώδους σημασίας και τούτο διότι από την στιγμή της καταχώρισης θεωρείται, ότι ο καταχωρών θεμελιώνει δικαίωμα αποκλειστικής χρήσης στο όνομα χώρου και κατ' επέκταση δικαιούται έννομης προστασίας έναντι άλλων κακόβουλων ή μη διεκδικητών του ίδιου ή παρόμοιου ονόματος, το οποίο της πιθανώς να δημιουργήσει σύγχυση στο εμπορικό κοινό.

Εκ των ανωτέρω οδηγούμαστε αβίαστα στην σκέψη, ότι τα ονόματα χώρου, εφόσον ταυτίζονται με στοιχεία που στο φυσικό κόσμο αποτελούν διακριτικά γνωρίσματα (επωνυμία, διακριτικός τίτλος, σήμα) είναι ορθό να απολαμβάνουν αντίστοιχης νομικής προστασίας με τα «κλασσικά» διακριτικά γνωρίσματα. Με άλλα λόγια τα domain names αποτελούν είτε μια νέα μορφή διακριτικού γνωρίσματος όσον αφορά στο ηλεκτρονικό εμπόριο²⁴, είτε πρέπει να ενταχθούν σε ένα από τα ήδη υπάρχοντα και θεσμοθετημένα διακριτικά γνωρίσματα. Ακριβώς αυτή η δυσπόστατη λειτουργία των ονομάτων χώρου, με κυρίαρχη την εξατομικευτική λειτουργία, αφορά άμεσα τη νομική επιστήμη καθώς και τη διεθνή και εγχώρια νομολογία. Το δε ζήτημα της νομικής φύσης των domain names και της ένταξης της στο δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων θα αναλυθεί σε επόμενο κεφάλαιο.²⁵

---

²³ Βλ. απόφαση BGH 18-12-1985

²⁴ Ιωάννης Κ. Καρακώστας, ΔΙΚΑΙΟ & INTERNET, Νομικά ζητήματα του Διαδικτύου, σελ. 31, Δίκαιο & Οικονομία Π.Ν Σάκκουλας, Β' Έκδοση, 2003

²⁵ Βλ. σελ. 32 Κεφάλαιο 6 της παρούσης.

Βιβλιογραφία 4ου Κεφαλαίου

Συγγράμματα

Ανθιμος Απόστολος, Καταχώρηση ονομάτων χώρου (DOMAIN NAMES) στην Ελλάδα – Προβλήματα και προοπτικές-, in Ψηφιακή Τεχνολογία και Δίκαιο, Εταιρεία Νομικών Βορείου Ελλάδος, 2004

Δελούκα-Ιγγλέση Κορνηλία, Νομικά Θέματα Ηλεκτρονικού Εμπορίου, Εκδόσεις Σάκκουλας, 2015

Τουντόπουλος Βασίλειος Δ. – Χατζόπουλος Βασίλειος Γ. , Οι Ηλεκτρονικές Διευθύνσεις στο Διαδίκτυο – Το πρόβλημα των Domain Names, Νομική Βιβλιοθήκη, Έκδοση 2001.

Voelkel Henning (Φέλκελ Χέννινγκ), Τα διακριτικά γνωρίσματα – Συγκριτική Ανάλυση με έμφαση στο ελληνικό και γερμανικό δίκαιο, Σειρά μελετών δικαίου επιχειρήσεων & εταιριών, 40, 2016.

Άρθρα

ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 2/2008, παρατηρήσεις Ν. Ταραντίλη

ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), Ι. Ιγγλεζάκης, τ. 3/2014, σελ. 334, Η διαχείριση των ονομάτων χώρου (domain names) σε παγκόσμιο επίπεδο

5. Διαδικασία καταχώρισης Ονομάτων Χώρου

Ο τρόπος για να αποκτήσει υπόσταση μια επιχείρηση στο Διαδίκτυο είναι η κατοχύρωση της domain name (όνομα χώρου). Η διαδικασία καταχώρισης διακρίνεται ανάλογα με την εμβέλεια (διεθνής, ευρωπαϊκή και εγχώρια) που επιθυμεί να προσδώσει ο καταχωρούμενος στο όνομα χώρου του. Στο πλαίσιο της παρούσας γίνεται μια σε πλάτος, και όχι εις βάθος, παρουσίαση της διαδικασίας καταχώρισης ονομάτων χώρου σε διεθνές και ευρωπαϊκό επίπεδο καθώς σημείο αναφοράς είναι η διαδικασία καταχώρισης εγχώριων ονομάτων χώρου σε εγχώριο επίπεδο με κατάληξη .gr

5.1. Τα domain names σε διεθνές επίπεδο

Όπως τονίσαμε, κάθε ηλεκτρονική διεύθυνση εκχωρείται μόνο μία φορά σε παγκόσμια κλίμακα. Κατά συνέπεια, το σύστημα ονοματοδοσίας διεθνώς απαιτεί μια αυστηρή ιεραρχία ώστε να αποφεύγονται συγκρούσεις κατά την εκχώρηση ονομάτων χώρου²⁶. Αρμόδιος Φορέας για τον συντονισμό της συντήρησης και των διαδικασιών σχετικά με την χορήγηση domain name σε διεθνές επίπεδο είναι ο Μη Κυβερνητικός Οργανισμός με την επωνυμία Internet Corporation for Assigned Names and Numbers (I.C.A.N.N) με έδρα το Los Angeles των Η.Π.Α, του οποίου η ίδρυση προήλθε από τις εργασίες της Internet Society (ISOC) σε συνεργασία με το Ομοσπονδιακό Συμβούλιο Δικτύου των Η.Π.Α (Federal Network Council). Μέχρι το 1998 αρμοδιότητα είχε ο IANA (Internet Assigned Numbers Authority), ο οποίος αποτελούσε τον προκάτοχο του ICANN.

Οι αρμοδιότητες του I.C.A.N.N συνίστανται, σύμφωνα με το καταστατικό του, στη διαχείριση των domain names, των IP διευθύνσεων και των παραμέτρων των πρωτοκόλλων και των αριθμών θυρών (port numbers), ενώ μέλη του I.C.A.N.N είναι οι φορείς καταχώρισης των «ccTLDs» και των «gTLDs». Βασικός σκοπός του I.C.A.N.N είναι η επίβλεψη του τεράστιου και σύνθετου δικτύου, το οποίο αποτελείται από μοναδικούς τερματικούς χρήστες που επιτρέπουν στους ηλεκτρονικούς υπολογιστές που είναι συνδεδεμένοι στο διαδίκτυο να βρίσκουν ο ένας τον άλλο²⁷. Ωστόσο κατά την ίδρυση του είχε ως κύριο στόχο τον τερματισμό του μονοπωλίου της εταιρίας Network Solution Inc., η οποία μέχρι τότε διαχειριζόταν μονοπωλιακά τα gTLD .com, .org και .net. Σήμερα η εκχώρηση των τελευταίων, καθώς και των gTLD (.edu .int, .gov, .mil, .biz, .info, .aero, .coop,

²⁶ Δελούκα-Ιγγλέση Κορνηλία, ό.π., σελ. 43.

²⁷ Βλ. την επίσημη ιστοσελίδα του ICANN [<https://www.icann.org/resources/pages/what-2012-02-25-en> , ημ/νία πρόσβασης : 25.06.2021]

.museum, .name και .pro) έχει ανατεθεί σε περισσότερους καταχωρητές (registrars) με αποτέλεσμα την ένταση του ανταγωνισμού και την αποτελεσματικότερη λειτουργία του συστήματος διαχείρισης του παγκοσμίως²⁸.

Τα ονόματα χώρου μπορούν να καταχωρηθούν μέσω πολλών διαφορετικών εταιρειών που παρέχουν τέτοιου είδους υπηρεσίες (καταχωρητές). Μόλις η διαδικασία καταχώρισης ολοκληρωθεί το όνομα χώρου εμφανίζεται στον Μητρώο Ονομάτων χώρου στον επίσημο ιστότοπο του I.C.A.N.N. Ο καταχωρητής, αφού του παρασχεθούν από τον ενδιαφερόμενο (καταχωρούμενο) οι απαραίτητες πληροφορίες επικοινωνίας και τεχνικές πληροφορίες που χρειάζονται για την εγγραφή, τις υποβάλλει σε έναν κεντρικό κατάλογο γνωστό ως "Μητρώο". Η διαδικασία καταχώρισης ολοκληρώνεται με τη σύμβασης εγγραφής με τον καταχωρητή, η οποία καθορίζει τους όρους με τους όρους χρήσης και εκμετάλλευσης του ονόματος χώρου²⁹.

Ως καταχωρούμενος (registrant) θεωρείται ένα άτομο ή οργανισμός που έχει καταχωρήσει ένα όνομα χώρου. Για να καταστεί αυτό δυνατό, ο καταχωρούμενος μπορεί να υποβάλει αίτηση ηλεκτρονικά σε έναν καταχωρητή ονομάτων χώρου (registrar) ή σε έναν από τους μεταπωλητές του. Οι καταχωρούμενοι, εκτός από το δικαίωμα χρήσης που αποκτούν, έχουν και ορισμένες υποχρεώσεις, όπως η πληρωμή τελών εγγραφής και η υποβολή και η έγκαιρη ενημέρωση των στοιχείων τους. Οι καταχωρητές είναι οργανισμοί διαπιστευμένοι από τον I.C.A.N.N και πιστοποιημένοι από τα μητρώα για την μεταβίβαση της χρήσης ονομάτων χώρου και δεσμεύονται από συμφωνίες που έχουν συνάψει με τον I.C.A.N.N και από τις συμφωνίες τους με τα μητρώα³⁰.

Σε διεθνές επίπεδο ο ICANN, πέραν από τον οργανισμό, ο οποίος παρέχει στους ενδιαφερόμενους το δικαίωμα χρήσης, επιτελεί και οιονεί δικαιοδοτικό ρόλο, καθώς εντός του οργανισμού λειτουργεί μηχανισμός επίλυσης διαφορών αναφορικά με τη χρήση και τη κατοχύρωση των domain names. Όλοι οι καταχωρούμενοι είναι υποχρεωμένοι να ακολουθούν την Ενιαία Πολιτική για τη Διευθέτηση Διαφορών σχετικών με τα ονόματα χώρου (Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy- U.D.P.R. Σύμφωνα με το ως άνω κείμενο οι διαφορές αναφορικά με τα domain name πρέπει να επιλύονται με συμφωνία των μερών, με απόφαση δικαστηρίου ή διαιτητικού δικαστηρίου.

---

²⁸ Θεόδωρος Σιδηρόπουλος, Το δίκαιο του διαδικτύου, Ηλεκτρονικές συμβάσεις: Πνευματική ιδιοκτησία: Προστασία προσωπικών δεδομένων: Κατοχύρωση και χρήση "domain name", σελ. 156,2003, Σάκκουλας.

²⁹ Βλ. την επίσημη ιστοσελίδα του ICANN [<https://www.icann.org/resources/pages/faqs-84-2012-02-25-en#2> ημ/νία πρόσβασης : 25.06.2021]

³⁰ Βλ. την επίσημη ιστοσελίδα του ICANN [<https://whois.icann.org/en/domain-name-registration-process> ημ/νία πρόσβασης : 25.06.2021]

5.2. Το Ευρωπαϊκό domain names με κατάληξη .eu

Αρμόδιος Φορέας σε ευρωπαϊκό επίπεδο είναι ο Μη Κερδοσκοπικός Οργανισμός με την επωνυμία EURid, ο οποίος έχει ορισθεί από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή ως το Μητρώο Ονομάτων χώρου και είναι υπεύθυνος για την χορήγηση ονομάτων χώρου με κατάληξη .eu από την 08.04.2003.

Ωστόσο πρόσφατα το νομοθετικό πλαίσιο άλλαξε άρδην με τον υπ' αριθμ. 2019/517 Κανονισμό, ο οποίος τροποποιεί και καταργεί τον Κανονισμό 2004/874, ο οποίος αποτέλεσε το πρώτο νομοθετικό κείμενο ευρωπαϊκής προέλευσης σχετικά με τα ονόματα χώρου. Ο ως άνω Κανονισμός θα τεθεί σε ισχύ από την 13.10.2022, με εξαίρεση τα άρθρα 20 και 22 που έχουν άμεση εφαρμογή από την 29.10.2019, δυνάμει των οποίων εισάγονται ορισμένα κριτήρια επιλεξιμότητας αναφορικά με τους δικαιούχους κατοχύρωσης ονόματος χώρου με κατάληξη .eu, τα οποία περιορίζουν το κύκλο των προσώπων που έχουν δικαίωμα κατοχύρωσης ονόματος χώρου.³¹

Ειδικότερα από την 29.10.2019 η καταχώρηση ονόματος χώρου με κατάληξη .eu μπορεί να γίνει δεκτή κατόπιν αίτησης : **α)** κάθε πολίτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ανεξαρτήτως του τόπου κατοικίας του, **β)** κάθε φυσικού προσώπου που δεν είναι πολίτης της Ευρωπαϊκής Ένωσης αλλά κάτοικος της κράτους μέλους της Ε.Ε, της Ισλανδίας, του Λίχτενστάιν ή της Νορβηγίας, **γ)** κάθε επιχείρησης με έδρα εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Ισλανδίας, του Λιχτενστάιν ή της Νορβηγίας ή **δ)** κάθε οργανισμού που έχει ιδρυθεί εντός Ευρωπαϊκής Ένωσης, της Ισλανδίας, του Λιχτενστάιν ή της Νορβηγίας με την επιφύλαξη εφαρμογής της εθνικής νομοθεσίας. Στη περίπτωση που δε πληρούται κανένα από τα ως άνω κριτήρια τότε το πρόσωπο, φυσικό ή νομικό, στερείται του δικαιώματος καταχώρισης ονόματος χώρου.

Η διαδικασία καταχώρισης έχει περιληπτικά ως εξής :

Ο καταχωρούμενος πρέπει να επιλέξει έναν καταχωρητή από τη λίστα που τηρείται από το Μητρώο (EURid), ο οποίος θα ενεργεί εκ μέρους και για λογαριασμό του καταχωρούμενου, δεδομένου ότι δεν επιτρέπεται η απευθείας κατάθεση αίτησης στο Μητρώο δίχως τη διαμεσολάβηση του. Εν συνεχεία ο καταχωρούμενος παρέχει μέσω του καταχωρητή τα πλήρη και ακριβή στοιχεία επικοινωνίας του, αφού σε πρότερο χρόνο έχει ολοκληρωθεί ένας τυπικός έλεγχος, ο οποίος συνίσταται σε έλεγχο συνδρομής των όρων και προϋποθέσεων και έλεγχο διαθεσιμότητας του

---

³¹ Βλ. την επίσημη ιστοσελίδα του EURid [<https://eurid.eu/en/register-a-eu-domain/rules-for-eu-domains/ημ/νία πρόσβασης : 01.07.2021>]

ονόματος χώρου στη βάση δεδομένων WHOIS. Τέλος αφού ο καταχωρητής ενημερώσει τον καταχωρούμενο για τους εφαρμοστέους κανόνες δικαίου, συνάπτεται σύμβαση εκχώρησης του ονόματος χώρου μεταξύ του τελευταίου και του Μητρώου (EURid).

5.3 Το εθνικό domain name με κατάληξη .gr – Ο ρόλος της Εθνικής Επιτροπής Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων (Ε.Ε.Τ.Τ.)

Σύμφωνα με τον ν. 4070/2012 και τον Κανονισμό της Ε.Ε.Τ.Τ. όπως αυτός ισχύει μετά την τελευταία τροποποίηση του με την υπ' αριθμ. 852/5/21-05-2018 Απόφαση Ε.Ε.Τ.Τ.³² αρμόδια αρχή για την εκχώρηση domain name είναι η Εθνική Επιτροπή Τηλεπικοινωνιών και Ταχυδρομείων (Ε.Ε.Τ.Τ.). Στον Κανονισμό λειτουργίας της, μεταξύ άλλων ρυθμίζεται η διοικητική διαδικασία εκχώρησης domain name από την κατάθεση της αίτησης κατοχύρωσης έως και την τελική διοικητική πράξη καταχώρησης ενός domain name.

Η διαδικασία καταχώρισης αλλά και χρήσης των domain name δεν έχει αφήσει αδιάφορο τον νομοθέτη, καθώς ήδη από τα τέλη του 1998 είχε εκπονηθεί η Απόφαση ΕΕΤΤ 1998/1999 «Απόφαση της ΕΕΤΤ για τη Διαχείριση των ονομάτων Internet του domain name [.gr]» και με τον ν. 2867/2000, όπως αυτός ισχύει έως και σήμερα μετά την αντικατάσταση του από τον ν. 4727/2020, «για την οργάνωση και λειτουργία των τηλεπικοινωνιών» ορίστηκε ότι η ΕΕΤΤ ρυθμίζει τα θέματα του διαδικτύου και εκχωρεί ονόματα χώρου (domain names) με κατάληξη .gr. Σύμφωνα δε με την ως άνω προρηθείσα απόφαση της ΕΕΤΤ, η τελευταία ήδη από το 1999 αντιλαμβανόμενη τη τεράστια οικονομική σημασία των domain names, ανέθεσε τη διαχείριση των ονομάτων χώρου Internet του domain name (gr) στο Ινστιτούτο Πληροφορικής του Ιδρύματος Τεχνολογίας και Έρευνας (ΙΠ-ΙΤΕ) Ηρακλείου Κρήτης.

Αρχικά, δυνάμει του Π.Δ 432/1987 ιδρύθηκε το Ίδρυμα Τεχνολογίας και Έρευνας, ως ανεξάρτητο ερευνητικό ίδρυμα του ευρύτερου δημόσιου τομέα του Ν.1514/1985. Στο πλαίσιο λειτουργίας υφίσταται και το Ινστιτούτο Πληροφορικής με αντικείμενο την έρευνα, μελέτη και υλοποίηση πληροφορικής προς όφελος της εθνικής οικονομίας και της δημόσιας διοίκησης³³. Κατόπιν νομοθετικής εξουσιοδότησης, η Ε.Ε.Τ.Τ εκχώρησε δυνάμει της υπ' αριθμ. 1998/1999 Απόφασης, στο Ι.Π.Ι.Τ.Ε μέρος των αρμοδιοτήτων της και συγκριμένα το δικαίωμα διαχείρισης των διακριτικών ονομάτων στο διαδίκτυο, καθιστώντας εφεξής το ίδρυμα αποκλειστικά αρμόδιο να παρέχει την

³² Όπως αυτή δημοσιεύθηκε στο ΦΕΚ 3321/Β/10-08-2018

³³ Βλ. άρθρο 4 του ΠΔ 432/87.

αποκλειστικότητα χρήσεως ενός domain name σε οποιονδήποτε χρήστη που εκπλήρωνε της τυπικές προϋποθέσεις και είχε την απαιτούμενη προτεραιότητα δήλωσης στη χρήση (αρχή της διαδικτυακής χρονικής προτεραιότητας – first come first served). Επιπλέον το Ι.Π-Ι.Τ.Ε, εκτός του διαχειριστικού ρόλου που του αποδόθηκε, είχε την εξουσία εκχώρησης και διαγραφής από το Μητρώο ονομάτων χώρου σε περιπτώσεις αμφισβήτησης του δικαιώματος χρήσης ενός domain name. Το καθεστώς αυτό ίσχυσε έως και την έγκριση του Κανονισμού της Ε.Ε.Τ.Τ σύμφωνα με την υπ' αριθμ. 268/2002 Απόφαση της Ε.Ε.Τ.Τ, δυνάμει της οποίας η αποκλειστική αρμοδιότητα για την εκχώρηση και διαγραφή των ονομάτων χώρου με κατάληξη .gr επέστρεψε σε αυτήν. Από το 2003 στο ΙΠ-ΙΤΕ ανατέθηκε απλώς ο ρόλος του καταχωρητή και μετά από διεθνή διαγωνισμό το 2004 του ανατέθηκε η τήρηση του Μητρώου, δυνάμει της από 31.07.2003 σύμβασης υπηρεσιών για το έργο « Ανάπτυξη και εγκατάσταση του μητρώου συστήματος ονοματοδοσίας διαδικτύου κλπ»³⁴. Επομένως από την 03.07.2004 διαχειριστής των ονομάτων χώρου με δικαίωμα εκχώρησης και διαγραφής από το Μητρώο ονομάτων χώρου είναι η Ε.Ε.Τ.Τ και το Ι.Π-Ι.Τ.Ε περιορίστηκε στον ρόλο του απλού τηρητή Μητρώου χωρίς αρμοδιότητα εκχώρησης ή διαγραφής ονόματος χώρου³⁵.

Το Ι.Π-Ι.Τ.Ε αποτέλεσε ουσιαστικά τον συνδετικό κρίκο μεταξύ των ενδιαφερόμενων κατόχων ονόματος χώρου και της εποπτεύουσας αρχής, δηλαδή της ΕΕΤΤ. Ειδικότερα, ήταν ο οργανισμός που λάμβανε το έντυπο σύμβασής από τον αιτούντα, διεξήγαγε τον έλεγχο πιθανής προγενέστερης συνώνυμης καταχώρησης, τηρούσε αρχείο καταχωρημένων ονομάτων (whoiswho), εισέπραττε τα απαραίτητα τέλη και παραχωρούσε τελικά τον εκάστοτε αριθμό και το αιτούμενο όνομα χώρου³⁶.

Επομένως, με τον ν. 2867/2000 και με την έκδοση του κανονισμού 268/73 της 25.11.2002 της ΕΕΤΤ, όπως ισχύει με την τροποποίηση του με την υπ' αριθ. 310/16 απόφαση της της αρχής³⁷, ορίστηκε ότι αποκλειστικά αρμόδιο για την εκχώρηση των ονομάτων χώρου με κατάληξη gr. είναι πλέον η ΕΕΤΤ, ενώ η τήρηση του Μητρώου ανατέθηκε στο ΙΠ-ΙΤΕ, το οποίο και μεταβατικά λειτουργούσε ως καταχωρητής για διάστημα ενενήντα ημερών από τη δημοσίευση της αποφάσεως 310/16 ήτοι από 2.4.2004. Έτσι από την 3.7.2004, το ΙΠ-ΙΤΕ έπαυσε πλέον να έχει την αρμοδιότητα για την εκχώρηση ονομάτων χώρου και να λειτουργεί ως καταχωρητής. Την αρμοδιότητα αυτή η ΕΕΤΤ ανέθεσε σε νομικά πρόσωπα που συγκεντρώνουν της ελάχιστες προϋποθέσεις του Παραρτήματος Β' του ως άνω κανονισμού και τα οποία μεσολαβούν στη διαδικασία εκχώρησης.

³⁴ Βλ. Απόφαση Ε.Ε.Τ.Τ 310/16/17.03.2004 (ΦΕΚ Β'558/02.04.2004),

³⁵ ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 2/2008, σελ.226 επ. , με παρατηρήσεις Ν. Ταραντίλη.

³⁶ Άνθιμος Απόστολος, Καταχώρηση ονομάτων χώρου (DOMAIN NAMES) στην Ελλάδα – Προβλήματα και προοπτικές-, in Ψηφιακή Τεχνολογία και Δίκαιο, Εταιρεία Νομικών Βορείου Ελλάδος, 2004.

³⁷ Βλ. Υποσημείωση 29.

Κάθε πρόσωπο που επιθυμεί να του εκχωρηθεί συγκεκριμένο όνομα χώρου υποχρεούται να συμπληρώσει σχετική αίτηση σε έντυπη ή ηλεκτρονική μορφή με βάση σχετικό υπόδειγμα που παρέχεται από την ιστοσελίδα της Ε.Ε.Τ.Τ και να την υποβάλει μαζί με τα αναγκαία έγγραφα σε κάποιον από τους καταχωρητές. Ακολούθως, ο καταχωρητής γνωστοποιεί την αίτηση στο Μητρώο το οποίο, αφού ερευνά, αν η αίτηση ταυτίζεται με προγενέστερη καταχωρημένη διεύθυνση ή με διεύθυνση για την οποία έχει κατατεθεί προηγούμενη αίτηση από άλλο πρόσωπο και, αν δεν συντρέχει τέτοια περίπτωση, ενεργοποιεί προσωρινά το όνομα χώρου και προωθεί την αίτηση στην Ε.Ε.Τ.Τ η οποία αποφασίζει οριστικά για την εκχώρηση (άρθρο 7 του Κανονισμού). Ο καταχωρητής ερευνά αν συντρέχει κάποιο απόλυτο απαράδεκτο της αίτησης, σύμφωνα με το άρθρο 5 του Κανονισμού και υποβάλλει σχετική έκθεση στην Ε.Ε.Τ.Τ, η οποία και αποφαινεται -χωρίς να δεσμεύεται από την έκθεση- για την εκχώρηση ή μη του ονόματος χώρου. Βάσει του, προϋφιστάμενου του Κανονισμού, νομικού πλαισίου, οι καταχωρητές, που ήταν ιδιωτικές επιχειρήσεις παροχής υπηρεσιών διαδικτύου, δεν υποχρεούνταν σε κανενός είδους προληπτικό έλεγχο νομιμότητας του ονόματος χώρου, ούτε εξάλλου διέθεταν τις τεχνικές και διοικητικές δυνατότητες προς τούτο³⁸.

Στο Κεφάλαιο ΙΙΙ και στα άρθρα 7-9 του Κανονισμού ορίζεται αναλυτικά η διαδικασία εκχώρησης ονομάτων χώρου, η οποία έχει σε αδρές γραμμές ως εξής :

Κάθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο (καταχωρούμενος) έχει δικαίωμα να υποβάλει έγγραφη δήλωση καταχώρησης ονόματος χώρου σε έντυπη ή ηλεκτρονική μορφή, αφού σε πρότερο χρόνο έχει επιλέξει έναν καταχωρητή από την λίστα Καταχωρητών που τηρείται, δημοσιεύεται και τροποποιείται με μέριμνα της Ε.Ε.Τ.Τ. Περιορισμός ως προς τον αριθμό ονομάτων χώρου που μπορούν να εκχωρηθούν σε έκαστο πρόσωπο δεν υπάρχει, αλλά υφίσταται περιορισμός ως προς τη δυνατότητα συνεκχώρησης, η οποία απαγορεύεται ρητά κατ' άρθρον 7 παρ. 2 του Κανονισμού. Εν συνεχεία ο Καταχωρητής κοινοποιεί την αίτηση του καταχωρούμενου μετά της συνημμένης Υπεύθυνης Δήλωσης της παρ. 6 του άρθρου 7 στο Μητρώο Ονομάτων Χώρου που τηρείται από την Ε.Ε.Τ.Τ . Κατόπιν σχετικού ελέγχου, τόσο από τον Καταχωρητή όσο και από το Μητρώο, η αίτηση πρωτοκολλείται και ο Καταχωρητής χορηγεί στον αιτούντα το σχετικό αποδεικτικό κατάθεσης.

Η ημερομηνία πρωτοκόλλησης, όπως αυτή εμφανίζεται στο αποδεικτικό κατάθεσης, έχει κεφαλαιώδη σημασία, διότι αφενός από την ως άνω ημερομηνία τεκμαίρεται η χρονική προτεραιότητα της αίτησης και αφετέρου ενεργοποιείται προσωρινά το όνομα χώρου για χρονικό διάστημα πέντε ημερών, κατά το οποίο μπορεί να λάβει χώρα ανάκληση του από τον Καταχωρητή. Εντούτοις, δεν

---

³⁸ Α. Ανθιμος, παρατηρήσεις στην ad hoc Μον.Πρωτ.Θες/νίκης 8198/2001 (ασφ.μετρ.), ΕπισκΕΔ 2001, 253.

πρέπει να λησμονείται ότι η καταχώρηση ενός ονόματος χώρου έχει απλώς δηλωτικό χαρακτήρα. Έπειτα η Ε.Ε.Τ.Τ οφείλει να αποφασίσει οριστικά εντός είκοσι ημερών σχετικά με το υποστατό της αίτησης. Μετά την παρέλευση των είκοσι ημερών και αφού ολοκληρωθεί ο αρνητικός έλεγχος των λόγων ανυπόστατης αίτησης, η Ε.Ε.Τ.Τ, σύμφωνα με το άρθρο 8 του Κανονισμού, εκχωρεί το όνομα χώρου στον αιτούντα και ενεργοποιεί οριστικά το όνομα χώρου. Τέλος το δικαίωμα αποκλειστικής χρήσης του ονόματος χώρου με κατάληξη .gr έχει διάρκεια δύο ετών, αρχής γενομένης από την ημερομηνία υποβολής της αίτησης καταχώρισης. Τέλος, ο καταχωρούμενος έχει απεριόριστο δικαίωμα ανανέωσης του δικαιώματος αποκλειστικής χρήσης, τηρώντας τη διαδικασία του άρθρου 9.

Βιβλιογραφία 5ου Κεφαλαίου

Συγγράμματα

Δελούκα-Ιγγλέση Κορνηλία, Νομικά Θέματα Ηλεκτρονικού Εμπορίου, Εκδόσεις Σάκκουλας, 2015

Καράκωστας Ιωάννης Κ., ΔΙΚΑΙΟ & INTERNET, Νομικά ζητήματα του Διαδικτύου, Δίκαιο & Οικονομία Π.Ν Σάκκουλας, Β' Έκδοση, 2003

Σιδηρόπουλος Θεόδωρος, Το δίκαιο του διαδικτύου, Ηλεκτρονικές συμβάσεις: Πνευματική ιδιοκτησία: Προστασία προσωπικών δεδομένων: Κατοχύρωση και χρήση "domain name", 2003, Σάκκουλας.

Άνθιμος Απόστολος, Καταχώρηση ονομάτων χώρου (DOMAIN NAMES) στην Ελλάδα – Προβλήματα και προοπτικές-, in Ψηφιακή Τεχνολογία και Δίκαιο, Εταιρεία Νομικών Βορείου Ελλάδος, 2004.

Άρθρα

ΛΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 2/2008, με παρατηρήσεις Ν. Ταραντίλη.

ΕπισκεΑ 2001, σελ. 253, Α. Άνθιμος, παρατηρήσεις στην ad hoc ΜονΠρωτΘες 8198/2001 (ασφ.μετρ.),

Ιστοσελίδες

<https://www.icann.org>

<https://eurid.eu>

6. Συνταγματική κατοχύρωση και νομική φύση των domain names

Όπως όλα τα δικαιώματα ερείδονται την ισχύ τους σε διατάξεις του Συντάγματος, έτσι και το δικαίωμα χρήσης της ονόματος χώρους οφείλει να βρίσκεται και να ασκείται σε αρμονία με το Σύνταγμα. Η πλέον συνήθης και κρατούσα άποψη σε νομολογία και θεωρία είναι η κατοχύρωση μέσω του άρθρου 17 του Συντάγματος και του άρθρου 1 του Πρόσθετου Πρωτοκόλλου της Ε.Σ.Δ.Α καθώς το εύρος προστασίας της εν λόγω διάταξης δεν είναι μόνο τα εμπράγματα αλλά και τα ενοχικά δικαιώματα, όπως υποστηρίχθηκε και στις προπαρασκευαστικές εργασίες κατά τη ψήφιση του Συντάγματος³⁹. Το 2001 κατά την Αναθεωρητική διαδικασία του Συντάγματος προστέθηκε το άρθρο 5^Α δια του οποίου ο αναθεωρητικός νομοθέτης αφουγκραζόμενος την αναδυόμενη διαδικτυακή αγορά θεσμοθέτησε το δικαίωμα συμμετοχής στην κοινωνία της πληροφορίας, ως ειδικότερη έκφανση του δικαιώματος του άρθρου 5 στην οικονομική ελευθερία, το οποίο φυσικά και αποτελεί και αυτό συνταγματική βάση του δικαιώματος χρήσης domain name.

Ωστόσο αρχικά η ακριβής νομική φύση τους αποτέλεσε αντικείμενο έντονης επιστημονικής διαμάχης, με αποτέλεσμα να μην υπάρχει αποκρυσταλλωμένη άποψη επί του ζητήματος. Στη νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων φαίνεται να παγιώνεται η άποψη ότι τα domain names αποτελούν οιονεί διακριτικά γνωρίσματα, ενώ στη θεωρία ακόμη διατυπώνονται διάφορες θέσεις, οι οποίες στη πλειονότητα τους αποδίδουν στα domain names κατ' έμμεσο τρόπο λειτουργία διακριτικού γνωρίσματος. Η ανυπαρξία ad hoc ρύθμισης των domain names από τον νομοθέτη δημιουργεί ζητήματα τόσο σχετικά με τη νομική υπόστασή τους, όσο και με την επίλυση ενδεχόμενων συγκρούσεων με τα παραδοσιακά γνωρίσματα, είτε του τυπικού, είτε του ουσιαστικού συστήματος.

Η προρρηθείσα δικαιολογημένη αμφιταλάντευση νομολογίας και θεωρίας ως της τον ακριβή ορισμό της νομικής φύσης των domain names οφείλεται, σε γενικές γραμμές, στα καινοφανή χαρακτηριστικά γνωρίσματα του διαδικτύου και κατ' επέκταση των domain names κατά τη προσπάθεια του ερμηνευτή του δικαίου να τα εισαγάγει στο ήδη παγιωμένο δίκαιο διακριτικών γνωρισμάτων. Κατά την προσπάθεια ένταξης των domain names στο εθνικό δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων, ο ερμηνευτής πρέπει να λαμβάνει υπ' όψιν του τον παγκόσμιο χαρακτήρα του διαδικτύου, ο οποίος ως εγγενές χαρακτηριστικό του, μας φέρνει αντιμέτωπους με νέες προκλήσεις.

---

³⁹ Θανάσης Λιακόπουλος, Βιομηχανική Ιδιοκτησία, σελ. 61, έκδοση ε', Δίκαιο & Οικονομία Π.Ν Σάκκουλας, Αθήνα, 2000.

Η μεγαλύτερη πρόκληση δεν είναι άλλη από την μοναδικότητα των domain names, η οποία οφείλεται φυσικά στον πεπερασμένο αριθμό domain names που μπορούν να υπάρχουν.⁴⁰

Για την ταυτότητα του νομικού λόγου τα διακριτικά γνωρίσματα είναι τα μέσα εξατομίκευσης μιας επιχείρησης ή ενός εμπορεύματος. Επί της ουσίας αποτελούν την ταυτότητα του προϊόντος καθώς και τον διάυλο επικοινωνίας μιας επιχείρησης με το καταναλωτικό κοινό. Εξάλλου δεν είναι τυχαίο, ότι κάθε επιχείρηση προσπαθεί να διαφοροποιηθεί με κάθε τρόπο από τις επιχειρήσεις που δραστηριοποιούνται στον οικείο συναλλακτικό κλάδο ισχυροποιώντας το brand name είτε της επιχείρησης της, είτε του προϊόντος ή μιας υπηρεσίας που προσφέρει. Ως προελέχθη και ανωτέρω, η μεγάλη σημασία και συμβολή των διακριτικών γνωρισμάτων είναι η διακριτική λειτουργία που προσδίδουν και δυνάμει της οποίας ο καταναλωτής είναι σε θέση να διακρίνει το προϊόν που θέλει να αγοράσει από άλλα παρόμοια που προσφέρουν ανταγωνιστικές επιχειρήσεις. Επομένως κάθε σύγχρονη επιχείρηση που επιθυμεί να προωθήσει ένα προϊόν ή υπηρεσία πρέπει να είναι σε θέση να εγγυηθεί την προέλευση του προσφερόμενου προϊόντος ή υπηρεσίας και συνακόλουθα την ποιότητα αυτών δημιουργώντας ένα κλίμα εμπιστοσύνης και ευνοϊκής διάθεσης προς τον τελικό καταναλωτή. Αναμφίβολα δε, ένα από τα πιο σημαντικά «περιουσιακά στοιχεία» του πάγιου ενεργητικού κάθε επιχείρησης αποτελεί η επωνυμία της και κατ' επέκταση στο χώρο του διαδικτύου το domain name, τον τρόπο δηλαδή που αυτή εμφανίζεται στο διαδίκτυο.

Από τις αρχές του εικοστού πρώτου αιώνα η νομική φύση των domain name έχει απασχολήσει έντονα τόσο τη θεωρία όσο και τη νομολογία. Από την ελληνική νομική θεωρία έχουν προταθεί διάφορες θέσεις επί του ζητήματος, οι οποίες πλέον δεν περιορίζονται μόνο στη τεχνική λειτουργία των domain name αλλά επιχειρούν τον ακριβή προσδιορισμό της υπόστασης τους και την ένταξή τους στην ελληνική έννομη τάξη.

Σύμφωνα με τους Ν. Ρόκα και Ε. Περάκη, η νομική φύση των domain name αποτελεί αμφισβητούμενο ζήτημα και κατά τη γνώμη τους πρόκειται για ιδιόρρυθμα περιουσιακά δικαιώματα, επιδεκτικά μεταβιβάσεως και κατασχέσεως⁴¹. Σημειώνεται πως ο Ε. Περάκης έχει υποστηρίξει, ότι τα domain names λειτουργώντας ως επωνυμία του χρήστη στο Διαδίκτυο προστατεύονται με της διατάξεις περί επωνυμιών, ενδεχομένως με το άρθρο 57 Α.Κ, αλλά και με την της διατάξεις περί αθέμιτου ανταγωνισμού⁴². Κατά τον Άνθιμο, τα ονόματα χώρου επιτελούν

---

⁴⁰ Βλ. Κεφάλαιο 4.2.1 της παρούσης.

⁴¹ Περάκης Ευάγγελος Εμμ. – Ρόκας Νικόλαος Κ. , Εισαγωγή στο Εμπορικό Δίκαιο, σελ. 449, Νομική Βιβλιοθήκη, 2011.

⁴² Ξουραφά Χρύσα, Το domain name και οι προϋποθέσεις αναγωγής του σε διακριτικό γνώρισμα, σελ. 250, Εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα Αθήνα – Κομοτηνή 2006.

διπλό ρόλο, ήτοι λειτουργούν και ως διευθύνσεις (τεχνική λειτουργία) και ως διακριτικά γνωρίσματα (διακριτική/εξατομικευτική λειτουργία)⁴³.

Τέλος κατά τον Μαρίνο, τα domain names αποτελούν μια διαρκή έννομη σχέση με σαφή περιουσιακή διάσταση και αξία και όχι αποκλειστικό δικαίωμα. Επιπλέον, υποστηρίζει ότι το domain name αυτό καθαυτό δεν ανάγεται σε διακριτικό γνώρισμα με μόνη την καταχώρηση του αλλά απαιτείται η προηγούμενη χρήση του της επιχειρηματικές συναλλαγές. Ως βασική δηλαδή προϋπόθεση τίθεται η χρησιμοποίηση του στις εμπορικές συναλλαγές, όπως ακριβώς και στα διακριτικά γνωρίσματα του ουσιαστικού δικαίου. Καταλήγει δε στο συμπέρασμα ότι ανάλογα με την αντίληψη των συναλλαγών και τη χρήση του domain name μπορεί να αποδοθεί σε αυτό λειτουργία διακριτικού γνωρίσματος, σήματος και ονόματος⁴⁴.

Για την οριοθέτηση της νομικής φύσης των domain name αποκτά εξαιρετική σημασία η αρνητική προϋπόθεση που θέτει το άρθρο 3 παρ.10 της υπ' αριθμ. 268/73/2002 Απόφασης ς της Ε.Ε.Τ.Τ⁴⁵ κατά την οποία «ο φορέας δικαιώματος επί ονόματος χώρου με κατάληξη .gr δεν αποκτά από την καταχώρηση του ονόματος χώρου με κατάληξη .gr, σύμφωνα με τη παρούσα και δικαίωμα διακριτικού γνωρίσματος επί επιχείρησης προϊόντων ή υπηρεσιών που προσφέρει των συγκεκριμένων δικαιωμάτων αποκτωμένων αποκλειστικά και μόνο σύμφωνα με της κείμενες διατάξεις που αφορούν την απόκτηση τους⁴⁶. Η εν λόγω απόφαση του αρμόδιου φορέα για την κατοχύρωση των ονομάτων χώρου διαδραματίζει καίρια σημασία για το κρίσιμο χρονικό σημείο γένεσης του σχετικού δικαιώματος, το οποίο ρητά ορίζεται πλέον ότι αποκτάται κατά τις οικείες διατάξεις που αφορούν το διακριτικό γνώρισμά. Άλλη μια σημαντική πτυχή της εν λόγω διάταξης φαίνεται να είναι, ότι επί της ουσίας αποτελεί τον «δούρειο ίππο» δια του οποίου μπορεί να επιχειρηθεί ενδεχομένως η διάσπαση της αρχής της διαδικτυακής χρονικής προτεραιότητας υπέρ των δικαιούχων των λεγόμενων «κλασσικών» διακριτικών γνωρισμάτων, γεγονός που οφείλεται φυσικά στην αρκετά ασαφή διατύπωση της.

Η νομολογία των εθνικών δικαστηρίων φαίνεται να καταφάσκει υπέρ της απόδοσης διακριτικής λειτουργίας στα domain name. Αυτή η θέση είναι η πιο συνετή και ορθή από νομική άποψη, προκειμένου να είναι σε θέση να εφαρμόσει τις νομικές βάσεις που θα αναλυθούν, χωρίς να προβαίνει σε νομικές κατασκευές ελλείψει νόμου, ο οποίος να ρυθμίζει ευθέως το ζήτημα

---

⁴³ Άνθιμος Απόστολος, Καταχώρηση ονομάτων χώρου (DOMAIN NAMES) στην Ελλάδα – Προβλήματα και προοπτικές-, in Ψηφιακή Τεχνολογία και Δίκαιο, Εταιρεία Νομικών Βορείου Ελλάδος, σελ. 64, 2004.

⁴⁴ Μαρίνος Μιχ.-Θεοδ. , Δίκαιο Διακριτικών Γνωρισμάτων, σελ. 474-475, Π.Ν Σάκκουλας, 2016.

⁴⁵ Βλ. ΦΕΚ 1617/31.12.2002

⁴⁶ ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 2/2008, σελ.226 επ. με παρατηρήσεις Ν. Ταραντίλη.

Συγκεκριμένα στην απόφαση τόσο του ΜΠΑ 1318/2001 όσο και στην 3359/2003 το εκάστοτε Δικαστήριο αποδίδει στα domain name λειτουργία σήματος κατά έμμεσο τρόπο όταν αυτό χρησιμοποιείται ως διακριτικό στοιχείο. Περαιτέρω η υπ' αριθμόν ΠΠΑ 3359/2003 απόφαση επεκτείνει αυτή τη θέση αναφέροντας ότι «Συνήθως το ίδιο το domain name είναι η εμπορική επωνυμία αλλά και το εμπορικό σήμα του χρήστη μέσα στο Διαδίκτυο» και συνεχίζοντας σε άλλο σημείο ότι «...μπορεί να αποδοθεί σ' αυτό (domain name) κατά έμμεσο τρόπο λειτουργία διακριτικού τίτλου όσο και σήματος». Τέλος η ίδια ως άνω απόφαση καταλήγει ότι « Για τη διαφύλαξη έτσι των νόμιμων συμφερόντων των παραπάνω επιχειρήσεων θα πρέπει να αποδοθεί στο domain name μια οιονεί λειτουργία διακριτικού τίτλου και σήματος».

Η απόδοση στα domain name οιονεί λειτουργίας διακριτικού τίτλου συνεχίζεται και με νεότερες αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων. Η υπ' αριθμόν 1609/2014 Α.Π (Α2 Πολιτικό Τμήμα) αλλά και η μεταγενέστερη 3690/2019 ΠΠΑ ενδεικτικώς αναφέρουν ότι « Αυτονόητο είναι ότι το «domain name» προστατεύεται αυτοτελώς κατ' άρθρο 13 § 1 ν. 146/1914 ως διακριτικός τίτλος επιχείρησης μόνο όταν δεν ταυτίζεται με τα ήδη υφιστάμενα ονοματικά διακριτικά γνωρίσματα και σήματα της. Τούτο δε, διότι η χρήση των τελευταίων ως ονομάτων χώρου δευτέρου επιπέδου αποτελεί στην ουσία χρήση αυτών στο διαδίκτυο, δηλαδή άσκηση θετικής εξουσίας του δικαιούχου, και δεν οδηγεί στην αυτοτελή προστασία του ονόματος χώρου.».

Συμπερασματικά, παρά τις μικρές αποκλίσεις που διατυπώνονται τόσο η θεωρία όσο και η νομολογία αποδίδουν στο domain name είτε κατά έμμεσο τρόπο, είτε οιονεί, διακριτική λειτουργία, σαν να αποτελεί ένδειξη η οποία προσομοιάζει με διακριτικό γνώρισμα αλλά παρ' όλα αυτά δεν είναι, διότι δεν αποδίδεται σε αυτό ευθέως εκ του νόμου τέτοια λειτουργία⁴⁷.

Βιβλιογραφία βου Κεφαλαίου

Συγγράμματα

Λιακόπουλος Θανάσης, Βιομηχανική Ιδιοκτησία, έκδοση ε', Δίκαιο & Οικονομία Π.Ν Σάκκουλας, Αθήνα, 2000.

Περάκης Ευάγγελος Εμμ. – Ρόκας Νικόλαος Κ. , Εισαγωγή στο Εμπορικό Δίκαιο, Νομική Βιβλιοθήκη, 2011.

---

⁴⁷ Ξουραφά Χρύσα, Το domain name και οι προϋποθέσεις αναγωγής του σε διακριτικό γνώρισμα, σελ. 253, Εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα Αθήνα – Κομοτηνή 2006.

Ξουραφά Χρύσα, Το domain name και οι προϋποθέσεις αναγωγής του σε διακριτικό γνώρισμα, Εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα Αθήνα – Κομοτηνή 2006.

Ανθιμος Απόστολος, Καταχώρηση ονομάτων χώρου (DOMAIN NAMES) στην Ελλάδα – Προβλήματα και προοπτικές-, in Ψηφιακή Τεχνολογία και Δίκαιο, Εταιρεία Νομικών Βορείου Ελλάδος, 2004.

Μαρίνος Μιχ.-Θεοδ. , Δίκαιο Διακριτικών Γνωρισμάτων, Π.Ν Σάκκουλας, 2016.

Άρθρα

ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 2/2008, με παρατηρήσεις Ν. Ταραντίλη.

Νομολογία

Α.Π 1609/2014 (Α2 Πολιτικό Τμήμα)

Π.Π.Α 3690/2019

Π.Π.Α 3359/2003

Μ.Π.Α 1318/2001

7. Το φαινόμενο του Κυβερνοσφετερισμού (Cybersquatting)

Όπως προαναφέρθηκε, ο μόνος τρόπος για να επισκεφθεί κάποιος χρήστης μία ιστοσελίδα που έχει δημιουργήσει κάποιος άλλος χρήστης (π.χ. μία επιχείρηση, κάποια κρατική υπηρεσία, ένας ιδιώτης κ.ά.) είναι να πληκτρολογήσει τη συγκεκριμένη ηλεκτρονική διεύθυνση, δηλαδή το «domain name» του. Έτσι, είναι αυτονόητο ότι απαραίτητη προϋπόθεση για την άσκηση ηλεκτρονικού εμπορίου αποτελεί αφενός η δημιουργία ενός ιστοχώρου και αφετέρου ένα domain name. Μάλιστα, όπως τονίστηκε, για τα ηλεκτρονικά καταστήματα το domain name δεν αποτελεί μόνον το μοναδικό τρόπο με τον οποίο καθίσταται δυνατή η πρόσβαση των πελατών στο εικονικό τους κατάστημα καθώς αποτελεί τη «διεύθυνση του κυβερνο-καταστήματος» αλλά, παράλληλα, και το διακριτικό τους γνώρισμα, καθώς μέσω αυτών επιτυγχάνεται «στα μάτια του καταναλωτικού κοινού» η σύνδεση του ηλεκτρονικού καταστήματος με την αντίστοιχη επωνυμία, το σήμα, το διακριτικό τίτλο του κ.λπ. στον υλικό κόσμο. Έτσι, τα domain names, αναπτύσσουν μια «δευτερεύουσα επικοινωνιακή λειτουργία» και μεταβάλλονται σε στρατηγικής σημασίας εργαλεία για το διαδικτυακό μάρκετινγκ, πολλώ μάλλον εφόσον μόνο μέσω αυτών επιτυγχάνεται η διενέργεια του ηλεκτρονικού εμπορίου⁴⁸

Η κατοχύρωση των ονομάτων χώρου διέπεται από την αρχή της αποκλειστικότητας σύμφωνα με την οποία οποιαδήποτε ακολουθία λέξεων μπορεί να κατοχυρωθεί άπαξ λόγω του πεπερασμένου αριθμού ονομάτων χώρου που μπορούν να υπάρχουν σε μία δεδομένη χρονική στιγμή. Κατά την διαδικασία καταχώρισης ενός domain name, οι επιχειρήσεις που διατηρούν και φυσικά καταστήματα - οι οποίες αποτελούν και την πλειοψηφία - προτιμούν να κατοχυρώνουν την επωνυμία που χρησιμοποιούν στον υλικό κόσμο με την οποία έχουν καταστεί γνωστές στο καταναλωτικό κοινό. Στις αρχές του αιώνα, οι κυβερνοσφετεριστές (cybersquatters ή domain grabbers) αντιλήφθηκαν την ανάγκη των επιχειρήσεων να προσπίσουν και να κατοχυρώσουν τα οικονομικά συμφέροντα τους και στον διαδικτυακό κόσμο και ξεκίνησαν, ελλείψει οποιουδήποτε προστατευτικού πλαισίου, την αυθαίρετη και κακόβουλη δέσμευση ονομάτων χώρου, υπό τη μορφή επωνυμιών (ακόμη και brand name σε πολλές περιπτώσεις) τις οποίες χρησιμοποιούσαν επί μακρό χρονικό διάστημα μεγάλες επιχειρήσεις και ήταν δεδομένο, ότι ανά πάσα στιγμή θα επιχειρούσαν να δραστηριοποιηθούν στην νέα διαδικτυακή αγορά. Σκοπός των κυβερνοσφετεριστών ήταν προφανώς η προσπόριση παράνομου περιουσιακού οφέλους μέσω της αυθαίρετης δέσμευσης ονομάτων χώρου, καθώς με τον τόπο αυτό εκβίαζαν εμμέσως τις επιχειρήσεις να τους καταβάλλουν μεγάλα ποσά, ώστε να τους αναμεταβιβάσουν το δικαίωμα χρήσης και εκμετάλλευσής του ονόματος χώρου.

---

⁴⁸ Δελούκα-Ιγγλέση Κορνηλία, ό.π., σελ. 33.

Αξίζει, επίσης, να αναφερθεί ότι, σήμερα πολύ συνηθισμένη στο περιβάλλον του Διαδικτύου είναι και η περίπτωση του “typosquatting”. Οι typosquatters στηρίζονται στο γεγονός ότι κατά την πληκτρολόγηση, εν προκειμένω ηλεκτρονικών διευθύνσεων, γίνονται συχνά, με βάση τη θέση των πλήκτρων του πληκτρολογίου, στατιστικά, συγκεκριμένα λάθη πληκτρολόγησης. Έτσι, εκμεταλλεύονται τις αντίστοιχες ηλεκτρονικές διευθύνσεις, δημιουργώντας τους δικούς τους ανταγωνιστικούς Δικτυακούς Τόπους. Δημοφιλή παραδείγματα της πρακτικής αυτής αποτελούν οι περιπτώσεις «plystation.com» αντί του «playstation.com», «dosney.com», αντί του «Disney.com», κ.ο.κ.⁴⁹

Σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα⁵⁰, για να υπάρχει κυβερνοσφετερισμός θα πρέπει να συντρέχουν τρεις προϋποθέσεις : **α)** το όνομα χώρου να είναι ίδιο ή παρόμοιο σε βαθμό που να προκαλεί σύγχυση με εμπορικό σήμα ή διακριτικό γνώρισμα επί του οποίου ο καταγγέλλων (complainant) να έχει νόμιμο δικαίωμα χρήσης, **β)** η καταχώριση του ονόματος χώρου να έγινε χωρίς να υπάρχει έννομο συμφέρον (legitimate interest) σε σχέση με το συγκεκριμένο όνομα χώρου και **γ)** η καταχώριση και χρήση του ονόματος χώρου να έχει γίνει κακόπιστα. Καίριας σημασίας για την εμβάθυνση στο ιδιότυπο ζήτημα του κυβερνοσφετερισμού είναι η προσπάθεια ανεύρεσης ενός αποδεκτού ορισμού του. Ως κυβερνοσφετερισμός (cybersquatting ή domain grabbing) μπορεί να χαρακτηριστεί το φαινόμενο κατά το οποίο καταχωρίζονται ως ονόματα χώρου, προσωπικές ονομασίες γνωστά σήματα, συνήθως φήμης, με σκοπό την εν συνεχεία μεταπώληση τους στον δικαιούχο του σήματος⁵¹. Αυτά τα πρόσωπα ονομάζονται κυβερνοσφετεριστές και όπως προδήλως φαίνεται από τον παραπάνω ορισμό κίνητρο των ενεργειών της είναι σχεδόν πάντοτε η προσπόριση περιουσιακού οφέλους μέσω των παράνομων ενεργειών τους. Ως παρακλάδι των κυβερνοσφετεριστών εμφανίζεται ο όρος πολιτικός κυβερνοπειρατής (political cyber-infringer)⁵² με τον οποίο χαρακτηρίζεται ένα άτομο ή οργάνωση, η οποία για πολιτικούς, κοινωνικούς, θρησκευτικούς σκοπούς, κατοχυρώνει ως ονομασίες πεδίου, γνωστές επωνυμίες ή σήματα, προκειμένου να προσελκύσει περισσότερους επισκέπτες. Η ειδοποιός διαφορά μεταξύ τους είναι ο σκοπός δράσης τους, ο οποίος για τους μεν έχει αυστηρά κερδοσκοπικό χαρακτήρα ενώ για της δεύτερους η δράση τους υποκινείται για τους λόγους που αναφέραμε παραπάνω.

Σημαντικό ρόλο στην αντιμετώπιση αυτού του επικίνδυνου για τον ανταγωνισμό φαινομένου διαδραμάτισε η διεθνής και κυρίως η ευρωπαϊκή νομολογία (βλ. Ηνωμένο Βασίλειο και Γερμανία),

---

⁴⁹ Δελούκα-Ιγγλέση Κορνηλία, *ό.π.*, σελ. 35.

⁵⁰ Βλ. άρθρο 4^ο της U.D.R.P.

⁵¹ Τουντόπουλος Βασίλειος Δ. – Χατζόπουλος Βασίλειος Γ., *Οι Ηλεκτρονικές Διευθύνσεις στο Διαδίκτυο – Το πρόβλημα των Domain Names*, σελ. 108, Νομική Βιβλιοθήκη, Έκδοση 2001.

⁵² Ο.π Υποσημείωση 44, σελ. 109

οι οποίες πρώτες κλήθηκαν να αντιμετωπίσουν τέτοιου είδους φαινόμενα. Ενδιαφέρουσα και πλούσια νομολογία αντλείται και από την αμερικανική νομολογία, η οποία πρώτη εμβάθυνε στην έννοια «χρησιμοποίηση της συναλλαγής». Όπως αναφέρει, τόσο ο Ρόκας, όσο και οι Τουντόπουλος και Χατζόπουλος⁵³ δεν θεωρείται ως χρήση της συναλλαγής κάθε χρήση του σήματος που γίνεται από τρίτον στο πλαίσιο μιας δραστηριότητας, η οποία αποσκοπεί στην πληροφόρηση του κοινού ή χαρακτηρίζεται ως πολιτιστική. Η νομολογία των Η.Π.Α με πρόθεση να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά το φαινόμενο του κυβερνοσφετερισμού προβαίνει συστηματικά και πάγια πλέον σε μια ευρεία ερμηνεία του ανωτέρω όρου εντάσσοντας σε αυτόν μορφές συμπεριφορών, οι οποίες σε καμία περίπτωση δεν είναι δυνατόν να θεωρηθεί, ότι γίνονται με συναλλακτική πρόθεση. Αυτή η προσέγγιση των δικαστηρίων των Η.Π.Α, η οποία γίνεται με σκοπό την παροχή αποτελεσματικής προστασίας λόγω της έλλειψης ρυθμιστικού πλαισίου, έχει παγιωθεί ιδίως για της περιπτώσεις όπου υπάρχει πρόθεση μεταπώλησης.

Η γερμανική νομολογία επέλυσε το ζήτημα του κυβερνοσφετερισμού εφαρμόζοντας τα άρθρα 12 και 826 BGB, μέσω των οποίων προστατεύονται οι δικαιούχοι με την άσκηση αρνητικής αγωγής για παράνομη χρήση ονόματος και έναντι αντίθετων της τα χρηστά ήθη πράξεων αντίστοιχα⁵⁴. Επιπλέον στην Γερμανία, όπως και στις Η.Π.Α, αντιμετωπίζεται το ζήτημα με διασταλτική ερμηνεία του όρου «σκοπός ανταγωνισμού» της γενικής ρήτρας του άρθρου 1 UWG⁵⁵ (γερμανικός νόμος περί αθέμιτου ανταγωνισμού). Με την διασταλτική ερμηνεία της γενικής ρήτρας ως νομική βάση αντιμετωπίστηκε επιτυχώς η περίπτωση, όπου οι κυβερνοσφετεριστές είχαν σκοπό μεταπώλησης και όχι άμεσο σκοπό ανταγωνισμού.

Η αγγλική νομολογία επέλυσε της περιπτώσεις domain grabbing με την εφαρμογή της αρχής «tort of passing off»⁵⁶. Σε μια ελεύθερη απόδοση της ανωτέρω αρχής χωρεί εφαρμογή της, όταν συντρέχουν οι εξής πέντε προϋποθέσεις : **α)** η εξωτερική αναληθούς ή παραπλανητικής δήλωσης με σκοπό να επηρεάσει την λήψη απόφασης του αντισυμβαλλόμενου (misrepresentation), **β)** που γίνεται από έμπορο κατά τη διάρκεια εμπορικών συναλλαγών, **γ)** προς εν δυνάμει πελάτες του ή τους τελικούς καταναλωτές των αγαθών ή υπηρεσιών που παρέχονται από αυτόν, **δ)** η οποία (δήλωση) υπολογίζεται ότι θα προκαλέσει βλάβη στην επιχείρηση ή την φήμη της σε της εμπορους (υπό την έννοια ότι είναι μια λογικά προβλέψιμη συνέπεια) και **ε)** η οποία προκαλεί πραγματική ζημία σε μία

---

⁵³ Μαρίνος, Ρόκας, Δίκαιο Σημάτων, σελ.228, Π.Ν Σάκκουλας, 2007

⁵⁴ Ιωάννης Κ. Καράκωστας, ΔΙΚΑΙΟ & INTERNET, Νομικά ζητήματα του Διαδικτύου, σελ. 30 , Δίκαιο & Οικονομία Π.Ν Σάκκουλας, Β' Έκδοση, 2003

⁵⁵ Βλ. Απόφαση BGH GRUR 1985, 550 - Dimple

⁵⁶ Ο.π Τουντόπουλος Βασίλειος Δ. – Χατζόπουλος Βασίλειος Γ.

επιχείρηση ή στην φήμη του εμπόρου⁵⁷. Επιπλέον στο πλαίσιο της υπόθεσης *British Telecommunications plc v. One in a Million Ltd. And others*, 1998 έχει κριθεί ότι η χρήση της σήματος ως domain name είναι κατά κανόνα ικανή να προσβάλλει τη λειτουργία προέλευσης του σήματος αποτελώντας χρήση εν είδει σήματος. Λαμβάνοντας υπόψιν την πρακτική που ακολουθούν οι χρήστες του διαδικτύου ώστε να βρουν την ηλεκτρονική διεύθυνση της εμπόρου καθώς και το γεγονός της αναγραφής της ελεύθερα επιλεγόμενης και όχι τεχνικά δεδομένης (όπως κατά κανόνα ο τηλεφωνικός αριθμός) ηλεκτρονικής διεύθυνσης στην εμπορική αλληλογραφία, όπως διαφημίσεις και ενίοτε και πάνω στα ίδια τα προϊόντα, η χρήση του domain name όχι εν είδει σήματος θα αποτελεί μάλλον την εξαίρεση, τουλάχιστον στο ηλεκτρονικό εμπόριο⁵⁸.

Σύμφωνα με τους Τουντόπουλο και Χατζόπουλο, πλέον έχει παγιωθεί η νομολογιακή τάση σε πολλές χώρες της Ευρώπης (Ηνωμένο Βασίλειο, Γερμανία, Γαλλία, Ιταλία) κατά την οποία, όταν δεσμεύεται μια ηλεκτρονική διεύθυνση από έναν τρίτο με σκοπό μεταπώλησης στον σηματούχο ή στον πραγματικό δικαιούχο της επωνυμίας, τότε συντρέχει η προϋπόθεση της χρησιμοποίησης της συναλλαγής. Αυτή η ορθή τοποθέτηση πρέπει να αφομοιωθεί και στην νομολογία των ελληνικών δικαστηρίων, ώστε σε τέτοιου είδους ακραίες περιπτώσεις καταχρηστικών καταχωρίσεων ο σκοπός μεταπώλησης να αποτελεί ένδειξη κυβερνοσφετερισμού. Επιπλέον οι ίδιοι συγγραφείς⁵⁹ εισάγουν την έννοια της αποθετικής λειτουργίας του όρου «χρησιμοποίησης της συναλλαγής» μέσω της οποίας επιτρέπεται η εφαρμογή του νόμου περί σημάτων. Επομένως η αποθετική λειτουργία έχει την έννοια της στέρησης από τον πραγματικό δικαιούχο της δυνατότητας χρήσης της επωνυμίας του στο διαδίκτυο ως ηλεκτρονική διεύθυνση και η οποία στέρηση εξομοιώνεται με την θετική λειτουργία του αντίστοιχου δικαιώματος και είναι φυσικά άξια έννομης προστασίας.

Το πρώτο περιστατικό κυβερνοσφετερισμού, που απασχόλησε την ελληνική δικαιοσύνη και έθεσε τα θεμέλια για την αντιμετώπιση του φαινομένου στη χώρα αλλά παράλληλα εκκίνησε και τον διάλογο για την αναγκαιότητα προστασίας των ονομάτων χώρου, αποτελεί η υπ' αριθμ. 637/1999 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σύρου (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων). Η απόφαση αυτή αποτελεί ίσως την πρώτη από μια σειρά αποφάσεων που ασχολήθηκε με το ζήτημα της σύγκρουσης των ονομάτων χώρου με τα παραδοσιακά διακριτικά γνωρίσματα⁶⁰ και για τον λόγο αυτό θα αναφερθούμε αναλυτικότερα στη συνέχεια της παρούσας μελέτης καθώς έχει ιδιαίτερη σημασία

---

⁵⁷ Βλ. Απόφαση *British Telecommunications plc v. One in a Million Ltd. And others*, 199

⁵⁸ ΔΕΕ 1999, τευχ. 12, σελ. 1243, Γ.Γεωργιάδης, Η προστασία των διακριτικών γνωρισμάτων στο διαδίκτυο – Domain names.

⁵⁹ Τουντόπουλος Βασίλειος Δ. – Χατζόπουλος Βασίλειος Γ., Οι Ηλεκτρονικές Διευθύνσεις στο Διαδίκτυο – Το πρόβλημα των Domain Names, σελ. 110, Νομική Βιβλιοθήκη, Έκδοση 2001.

⁶⁰ Βλ. ΔΕΕ 12/1999, σελ 1276 επ. με σχόλιο Βασίλη Δ. Τουντόπουλου.

στην αντιμετώπιση, που είχε το φαινόμενο του κυβερνοσφετερισμού από τον Έλληνα εφαρμοστή του δικαίου⁶¹.

Ενδιαφέρον παρουσιάζει η αντίθετη κρίση που ακολούθησε το ομοσπονδιακό Εφετείο του Σάο Πάολο της Βραζιλίας⁶². Σε αυτή τη περίπτωση το Δικαστήριο κρίνοντας επί υπόθεσης με παρόμοια πραγματικά περιστατικά, όπως αυτά της υπόθεσης Amazon, όπου διάδικοι ήταν η διεθνούς φήμης εταιρεία πληροφορικής America Online (AOL) με διεύθυνση ιστοσελίδας «www.aol.com και μια μικρή, συγκριτικά με τον αμερικάνικο κολοσσό, βραζιλιάνικη εταιρεία παροχής υπηρεσιών διαδικτύου με ηλεκτρονική διεύθυνση «www.aol.com.br». Η βραζιλιάνικη εταιρεία, κατά τους ισχυρισμούς της αμερικάνικης εταιρείας, προκαλούσε σύγχυση στο βραζιλιάνικο καταναλωτικό κοινό κατά το γεγονός ότι οι χρήστες του διαδικτύου εισερχόμενοι στην επίδικη ιστοσελίδα θεωρούσαν πεπλανημένα ότι υπάρχει κάποια οικονομική ή εμπορική σχέση ή εξάρτηση μεταξύ της. Ωστόσο το βραζιλιάνικο Δικαστήριο απέρριψε το αίτημα δικαστικής προστασίας του αμερικανικού κολοσσού αξιοποιώντας αφενός μεν το στοιχείο, ότι ο βραζιλιανός πάροχος είχε καταχωρήσει το domain name ήδη από το 1997 (στοιχείο καθοριστικό σύμφωνα με την εκδοθείσα απόφαση) και αφετέρου η αμερικανική εταιρεία δεν είχε κανενός είδους επαγγελματική εγκατάσταση στη Βραζιλία⁶³.

Στη συνέχεια ακολούθησε η υπ' αριθμ. 9485/2000 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών⁶⁴ η οποία έκρινε την υπόθεση του σήματος «Αθήνα 2004», όταν ο οργανισμός που νόμιμα εκμεταλλευόταν το ως άνω σήμα διαπίστωσε ότι μια ελληνική εταιρία είχε κατοχυρώσει υπέρ της το domain name www.olympicgames2004.gr. Κατά την κρίση του Δικαστηρίου, η ενέργεια αυτή προσέβαλε το κατοχυρωμένο δικαίωμα του σηματούχου φορέα «Αθήνα 2004». Το Μονομελές Πρωτοδικείο Αθηνών με την υπ' αριθ. 9485/2000 απόφασή του, δικαίωσε τον αιτούντα Οργανισμό και απαγόρευσε στην καθ' ης την χρήση του επίμαχου ονόματος χώρου στο διαδίκτυο, υποχρεώνοντας το Ι.Τ.Ε. να διακόψει τη σύνδεση της καθ' ης εταιρίας στο διαδίκτυο με domain name «Olympicgames2004» και να προβεί επιπλέον σε ακύρωση της καταχώρησης του εν λόγω domain name διατάσσοντας επιπλέον δημοσίευση περιλήψεως της αποφάσεως, όπως και του διατακτικού της σε δύο ημερήσιες εφημερίδες. Την ίδια χρονική περίοδο η γνωστή εταιρεία παροχής υπηρεσιών τηλεπικοινωνίας και διαδικτύου «COSMOTE» έπεσε και αυτή θύμα κυβερνοσφετερισμού, καθώς ένα τρίτο πρόσωπο κατοχύρωσε ως domain name την επωνυμία της

⁶¹ Βλ. Υποκεφάλαιο 9.2 της παρούσης για περαιτέρω ανάλυση.

⁶² ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 2/2008, σελ. 226 επ.

⁶³ Άνθιμος, ΕπισκεΔ, 1999, σελ. 1046 επ.

⁶⁴ Βλ. Μ.Πρ.Αθ 9485/2000 (300089) Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ (INTRASOFT INTERNATIONAL)

υπό τη μορφή «cosmote.net» και «cosmote.com». Η υπόθεση (Cosmote Mobile Telecommunications S.A. v. Mr. Kavadias Alexander) ήχθη προς επίλυση ενώπιον της αρμόδιας διαιτητικής αρχής του WIPO, η οποία εξέδωσε την υπ' αριθμ. D2004-0072 απόφαση της, δυνάμει της οποίας διατάχθηκε η αναμεταβίβαση των δύο domain names προς την Cosmote λόγω κακόπιστης καταχώρισης και δέσμευσης των δύο ονομάτων χώρου από τον Αλέξανδρο Καββαδία⁶⁵.

Με την σχετικά πρόσφατη υπ' αριθμ. 2288/2016 απόφαση του Μονομελούς Εφετείου Αθηνών,⁶⁶ το Δικαστήριο επικύρωσε επί της ουσίας την πρωτοβάθμια απόφαση και τροποποιώντας επί το ορθότερο το αιτιολογικό της δικαίωσε αλλοδαπό νομικό πρόσωπο δραστηριοποιούμενο και στην Ελλάδα, με κατοχυρωμένο κοινοτικό σήμα, το οποίο πια ήταν σήμα φήμης, ενώ ταυτοχρόνως είχε κατοχυρώσει και αντίστοιχο domain name. Οι κυβερνοσφετεριστές κατοχύρωσαν το ίδιο ακριβώς σήμα με διαφορετική κατάληξη (.info) με προφανή σκοπό μεταπώλησης κα προσπόρισης παράνομου περιουσιακού οφέλους. Στην συγκεκριμένη υπόθεση παρατηρούνται δύο ενδιαφέροντα ζητήματα τα οποία δεν συναντούμε συνήθως στις υπόλοιπες αποφάσεις που θα αναλυθούν. Πρώτον αποτελεί μια από τις λίγες υποθέσεις που η παρεχόμενη δικαστική προστασία δεν δόθηκε στο πλαίσιο της διαδικασίας των ασφαλιστικών μέτρων και δεύτερον προκαλεί ιδιαίτερη εντύπωση το γεγονός της καταδίκης της ελληνικής εταιρείας να προβεί σε in naturam αποζημίωση της αλλοδαπής σηματούχου εταιρείας υποχρεώνοντας την πρώτη να μεταβιβάσει το domain name στην αληθή δικαιούχο εταιρεία.

Για την συλλογική αξιολόγηση του ζητήματος της αντιμετώπισης του κυβερνοσφετερισμού αξίζει να αναφερθεί πέραν από τη νομολογιακή και η νομοθετική αντιμετώπιση του ζητήματος. Στις Η.Π.Α, τον Αύγουστο του 1999, ψηφίστηκε ο νόμος κατά των κυβερνοπειρατών (Anticybersquatting Consumer Protection Act) με τον οποίο ενισχύθηκε έτι περαιτέρω η προστασία έναντι αθέμιτων ενεργειών των κυβερνοσφετεριστών⁶⁷. Τέλος και σε ενωσιακό επίπεδο έχει ληφθεί μέριμνα με την ανακοίνωση της Ευρωπαϊκής Επιτροπής σχετικά με το «Σύστημα ονομάτων τομέα του διαδικτύου- Δημιουργία του τομέα ανώτατου πεδίου .eu» (COM 2000/421 τελικό της 5-7-2000) καθώς τέθηκε τέλος στο ζήτημα της διαχείρισης του κοινοτικού μητρώου EU και της αντιμετώπισης της κερδοσκοπικής και καταχρηστικής καταχώρισης ονομάτων⁶⁸.

---

⁶⁵ Βλ. την επίσημη ιστοσελίδα του WIPO [<https://www.wipo.int/amc/en/domains/decisions/html/2004/d2004-0072.html> ημ/νία πρόσβασης : 04.07.2021]

⁶⁶ Βλ. Μ.Πρ.Αθ 2288/2016 (724440) Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ (INTRASOFT INTERNATIONAL)

⁶⁷ Τουντόπουλος Βασίλειος Δ. – Χατζόπουλος Βασίλειος Γ. , Οι Ηλεκτρονικές Διευθύνσεις στο Διαδίκτυο – Το πρόβλημα των Domain Names, σελ. 110, Νομική Βιβλιοθήκη, Έκδοση 2001.

⁶⁸ Ιωάννης Κ. Καρακώστας, ΔΙΚΑΙΟ & INTERNET, Νομικά ζητήματα του Διαδικτύου, σελ. 29 , Δίκαιο & Οικονομία

Στην ελληνική έννομη τάξη δεν υπάρχει νομοθετικό πλαίσιο που να ρυθμίζει ad hoc την αντιμετώπιση του κυβερνοσφετερισμού, όπως σε άλλες έννομες τάξεις. Ωστόσο το 2020 ο εθνικός νομοθέτης με την ευκαιρία της ενσωμάτωσης στην ελληνική έννομη τάξη της Οδηγίας 2014/26/ΕΕ συμπεριέλαβε στον Ν 4481/2017⁶⁹ μία διάταξη αφιερωμένη στην αντιμετώπιση προσβολών δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων στο διαδίκτυο, καθιερώνοντας δυνάμει του άρθρου 52 μία -καινοτόμα για τα ελληνικά δεδομένα- εξωδικαστική διαδικασία 'Ειδοποίησης και Απόσυρσης'. Με την εν λόγω διάταξη προστέθηκε το άρθρο 66Ε στον Ν 2121/1993, με το οποίο εισήχθη στην ελληνική πραγματικότητα μία διαδικασία 'ρύθμισης κατάστασης' ενώπιον της διοικητικής Επιτροπής για τη Γνωστοποίηση Διαδικτυακής Προσβολής Δικαιωμάτων Πνευματικής Ιδιοκτησίας και Συγγενικών Δικαιωμάτων (ΕΔΠΠΙ) «βάσει της οποίας (να) μπορεί ο θιγόμενος δικαιούχος να εξαλείψει άλλως να παύσει την παράνομη (άνευ αδείας του) ανάρτηση (διάθεση υπό την ευρεία έννοια) έργων ή αντικειμένων προστασίας του στο διαδίκτυο»⁷⁰. Η διάταξη αυτή φυσικά δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής στα ονόματα 'χώρου και τούτο διότι τα τελευταία δεν μπορούν να ενταχθούν στο προστατευτικό πλαίσιο του ν. 2121/1993. Εντούτοις η προσέγγιση του ζητήματος από τον Έλληνα νομοθέτη μόνο ως θετική μπορεί να αξιολογηθεί και δέον θα ήταν να ακολουθήσει σχετική πρόβλεψη και για τα ονόματα χώρου.

Σκοπός της ανωτέρω διάταξης είναι η παροχή άμεσης και αποτελεσματικής προστασίας σε πρώτο χρόνο με αποφυγή των χρονοβόρων και κοστοβόρων διαδικασιών που απαιτούν τα δικαστήρια. Η λύση στο πρόβλημα δίνεται με την έκδοση δυναμικών αλλά και «live» αποφάσεων διακοπής πρόσβασης, η οποία αποτελεί την τάση που ακολουθείται πλέον σε πληθώρα χωρών εντός του Ευρωπαϊκού πλαισίου (και όχι μόνο) ως μετεξέλιξη των 'παραδοσιακών' αποφάσεων διακοπής πρόσβασης⁷¹ με σκοπό τόσο την επίτευξη της αποτελεσματικής εφαρμογής τους όσο και της αποφυγής του υπερ-αποκλεισμού ('overblocking').

Ως «δυναμικές» νοούνται οι αποφάσεις, οι οποίες μπορεί να εκδοθούν, για παράδειγμα, σε περιπτώσεις όπου αμέσως μετά την έκδοση της απόφασης ο ίδιος ιστότοπος καθίσταται διαθέσιμος με διαφορετική διεύθυνση IP ή URL, και οι οποίες διατυπώνονται με τρόπο που να καθιστά δυνατή την κάλυψη και της νέας διεύθυνσης IP ή URL χωρίς να απαιτείται να κινηθεί εκ νέου η δικαστική διαδικασία για την έκδοση νέας απόφασης. Η εφαρμογή τους στοχεύει ακριβώς στην αντιμετώπιση

---

⁶⁹ ΦΕΚ (Α' 100/20.07.2017)

⁷⁰ ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 4/2020, σελ. 549, Μ.-Δ. Παπαδοπούλου/Ε. Μουστάκα, Πρόσφατες εξελίξεις στο πεδίο της καταπολέμησης της διαδικτυακής πειρατείας - Το πέρασμα στη δυναμικότητα

⁷¹ Για περισσότερα σχετικά με την έκδοση δυναμικών αποφάσεων σε επίπεδο κρατών μελών συμπεριλαμβανομένης επισκόπησης αυτών βλ. Φιλιπποπούλου, Έ. και Οικονόμου, Δ., Δυναμικές αποφάσεις στον τομέα της διαδικτυακής πειρατείας («Dynamic Site Blocking»), ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ) 2, 2020, σ. 233 επ.

της πρακτικής του «site – hopping», δηλαδή στον αποκλεισμό των ιστοτόπων – αντιγράφων ή κλώνων αυτών δια των οποίων έχει διαπιστωθεί ότι συντελείται προσβολή δικαιωμάτων πνευματικής ιδιοκτησίας και συγγενικών δικαιωμάτων.

Όπως αποτυπώθηκε στη σχετική Αιτιολογική Έκθεση του ν. 4881/2017, σκοπός της ρύθμισης είναι να αποτραπεί το φαινόμενο της -συχνής στην πράξη- παράκαμψης των αποφάσεων για διακοπή πρόσβασης σε συγκεκριμένα ονόματα χώρου και υποτομείς χώρου (domain names - subdomains) ή/και διευθύνσεις διαδικτυακού πρωτοκόλλου (IP addresses) από τους διαχειριστές των παράνομων ιστοτόπων με την χρησιμοποίηση νέων ονομάτων χώρου και υποτομείων χώρου (domain names and subdomains) ή/και νέων διευθύνσεων διαδικτυακού πρωτοκόλλου (IP addresses) που παρέχουν πρόσβαση στο περιεχόμενο του ιστοτόπου, η λειτουργία του οποίου είχε διακοπεί. Όταν η Επιτροπή διαπιστώνει ότι προηγούμενη απαγορευτική διάταξή της καταστρατηγείται μέσω αναδρομολόγησης στο παράνομο περιεχόμενο από άλλο όνομα χώρου, έχει πλέον τη δυνατότητα να διατάσσει με ταχεία διαδικασία τη διακοπή πρόσβασης στον νέο ιστότοπο μέσω του οποίου συντελείται η παραβίαση

Οι δυναμικές αποφάσεις είναι σχεδιασμένες να ‘ακολουθούν’ τον προσβάλλοντα ιστότοπο, ακόμα και αν οι πειρατές αλλάζουν την IP, το URL ή το DNS, ενώ αντίθετα οι «live» αποφάσεις, ως μία μετεξέλιξη των δυναμικών αποφάσεων, είναι αποφάσεις, οι οποίες θα πρέπει να εκτελούνται μόνο κατά τη διάρκεια της ζωντανής μετάδοσης (live streaming) ενός γεγονότος «live» και δυναμικές αποφάσεις αποτελούν αυτή τη μορφή των αποφάσεων που καθιστούν δυνατή την άμεση αντίδραση στα παράνομα streams και την εκρηκτικότητά τους.

Ο Έλληνας νομοθέτης προσπαθώντας να ανταποκριθεί άμεσα στις τεχνολογικές εξελίξεις και τα εμπόδια που θέτει διαδικτυακή πειρατεία ακόμη πιο έντονα κατά τη διάρκεια της πανδημίας, θέσπισε ένα νομικό πλαίσιο, επηρεασμένος από τις ενωσιακές εξελίξεις αλλά και εμπνεόμενος από τις αλλοδαπές έννομες τάξεις. Αυτού του είδους οι νομοθετικές ρυθμίσεις αποτελούν σε κάθε περίπτωση την ορθή προσέγγιση των νομικών ζητημάτων στον χώρο διαδικτύου. Για τον λόγο αυτό προκρίνεται ομοίως η θέσπιση ενός νομικού πλαισίου με κεντρικό φορέα διαχείρισης των σχετικών καταγγελιών την Ε.Ε.Τ.Τ, το οποίο να ανταποκρίνεται στο σύγχρονο τεχνολογικό περιβάλλον.

Βιβλιογραφία 7ου Κεφαλαίου

Συγγράμματα

Καράκωστας Ιωάννης Κ, ΔΙΚΑΙΟ & INTERNET, Νομικά ζητήματα του Διαδικτύου, Δίκαιο & Οικονομία Π.Ν Σάκκουλας, Β΄ Έκδοση, 2003

Μαρίνος, Ρόκας, Δίκαιο Σημάτων, Π.Ν Σάκκουλας, 2007

Τουντόπουλος Βασίλειος Δ. – Χατζόπουλος Βασίλειος Γ. , Οι Ηλεκτρονικές Διευθύνσεις στο Διαδίκτυο – Το πρόβλημα των Domain Names, σελ. 108, Νομική Βιβλιοθήκη, Έκδοση 2001.

Άρθρα

ΔΕΕ 1999, τευχ. 12, σελ. 1243, Γ. Γεωργιάδης, Η προστασία των διακριτικών γνωρισμάτων στο διαδίκτυο – Domain names.

ΔΕΕ 12/1999, σελ 1276 επ. με σχόλιο Βασίλη Δ. Τουντόπουλου.

ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 2/2008, με παρατηρήσεις Ν. Ταραντίλη.

ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ) 2, 2020, σ. 233 επ, Φίλιππουπούλου, Έ. και Οικονόμου, Δ., Δυναμικές αποφάσεις στον τομέα της διαδικτυακής πειρατείας («Dynamic Site Blocking»),

ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 4/2020, σελ. 549, Μ.-Δ. Παπαδοπούλου/Ε. Μουστάκα, Πρόσφατες εξελίξεις στο πεδίο της καταπολέμησης της διαδικτυακής πειρατείας - Το πέρασμα στη δυναμικότητα

Νομολογία

Μον.Εφ.Αθ. 2288/2016

Μ.Π.Α 9485/2000

Μ.Π.Α 2288/2016

Μ.Πρ.Σύρου (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων) 637/1999

8. Το νομοθετικό πλαίσιο προστασίας και τα μέσα προστασίας των διακριτικών γνωρισμάτων από τη σύγκρουση με ονόματα χώρου.

Σύμφωνα με τη θεωρία⁷² και τη νομολογία⁷³ η σύγκρουση των διακριτικών γνωρισμάτων με τα domain names δύναται να επιλυθεί επί των κάτωθι νομικών βάσεων : **α)** του νόμου περί σημάτων, όπως αυτός αντικαταστάθηκε από τον Ν.4679/2020 **β)** του ν.143/1914 περί αθέμιτου ανταγωνισμού, **γ)** των άρθρων 57 58 ΑΚ περί προσβολής ονόματος συνδυαστικά με τα άρθρα 4 – 8 του ν. 1089/1980 και **δ)** των άρθρων 914 επ. Α.Κ περί αδικοπραξιών.

Σε κάθε περίπτωση κριτήριο άρσης ενδεχομένων συγκρούσεων αποτελεί η αρχή της χρονικής προτεραιότητας κατά την οποία, όταν δύο ή περισσότερα δικαιώματα βιομηχανικής ιδιοκτησίας διεκδικούν αποκλειστικότητα στο ίδιο αγαθό, υπερισχύει και προτιμάται το αρχαιότερο από αυτά (με βάση το χρόνο γένεσης του καθενός σύμφωνα με το αξίωμα «prior tempore potior jure»^{74 75}. Αναφορικά με τα domain names γεννάται το ζήτημα του προσδιορισμού του χρόνου γένεσης του δικαιώματος χρήσης επί αυτών. Διερωτάται λοιπόν, αν το δικαίωμα γεννάται κατά την έκδοση της εγκριτικής διοικητικής πράξης καταχώρησης του ονόματος χώρου, κατά τη πραγματική χρήση του ονόματος χώρου στις εμπορικές συναλλαγές του δικαιούχου ή κατά την επικράτηση τους στις συναλλαγές.

Ορθότερο κρίνεται ότι ως χρόνος γέννησης του δικαιώματος χρήσης τους δεν είναι ούτε ο χρόνος καταχώρισης στα μητρώα της αρμόδιας αρχής, ούτε η έναρξη χρήσης του στις εμπορικές συναλλαγές, αλλά το χρονικό σημείο απόκτησης διακριτικής δύναμης.⁷⁶ Αυτή η θέση φαίνεται ορθότερη, διότι ταιριάζει με τη νομική φύση των domain names ως οιονεί διακριτικών γνωρισμάτων, καθώς δεν μπορούν να ενταχθούν στα παραδοσιακά διακριτικά γνωρίσματα, αλλά απαιτείται για τη δημιουργία τους η προηγούμενη εμπορική χρήση η οποία θα πρέπει να γίνεται εν είδει διακριτικού γνωρίσματος⁷⁷. Επομένως διαπιστώνουμε την αποκρυστάλλωση της θεωρητικής και νομολογιακής τάσης κατά την οποία ο κρίσιμος χρόνος γένεσης του σχετικού δικαιώματος

---

⁷² Μαρίνος Μιχ.-Θεοδ. , Δίκαιο Διακριτικών Γνωρισμάτων, σελ. 476-478, Π.Ν Σάκκουλας, 2016.

⁷³ Βλ., μεταξύ πολλών, ΠΠΘ 858/2001 και ΠΠΑ 2923/2015.

⁷⁴ Φουντεδάκης Τιμολέων Ν. , Η Σύγκρουση των Διακριτικών Γνωρισμάτων, σελ. 53, Εκδόσεις Σάκκουλα Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 2003.

⁷⁵ Βλ. ΠΠΘ 858/2001 και ΠΠΑ 2923/2015.

⁷⁶ Ο.π σελ. 34 της παρούσης.

⁷⁷ Μαρίνος Μιχ.-Θεοδ. , Δίκαιο Διακριτικών Γνωρισμάτων, σελ. 479, Π.Ν Σάκκουλας, 2016.

μετακυλιέται στον χρόνο απόκτησης του ονόματος χώρου διακριτικής δύναμης, στον χρόνο δηλαδή που έχει ήδη κυριαρχήσει στις συναλλαγές.

8.1. Προστασία με τον νέο νόμο περί σημάτων (ν.4679/2020) ⁷⁸

Το δίκαιο των εμπορικών σημάτων υπέστη εκ βάθρων αλλαγή με τον νέο νόμο περί σημάτων (ν.4679/2020). Μολονότι ο ν.4679/2020 επέφερε πολλές αλλαγές δεν επηρεάζει την έννομη προστασία που παρείχε το προϊσχύσαν νομικό καθεστώς στο πλαίσιο του συστήματος του δικαίου των διακριτικών γνωρισμάτων, καθώς δια του νέου νόμου διορθώθηκαν τα κακώς κείμενα του προηγούμενου νόμου και ενισχύθηκε η σύγκλιση του με το ευρωπαϊκό θεσμικό πλαίσιο και ιδίως με τον Κανονισμό 2017/1001 Ε.Ε προσδίδοντας με αυτόν τον τρόπο την απαραίτητη ασφάλεια δικαίου και εξωστρέφεια που εξέλιπε από την προηγούμενη νομοθετική ρύθμιση. Επιπλέον, σημαντικές τροποποιήσεις του νέου νόμου αποτελούν η κατάργηση δικαιοδοσίας των διοικητικών δικαστηρίων και η θεμελίωση δικαιοδοσίας των πολιτικών δικαστηρίων σχετικά με υποθέσεις έκπτωσης και ακυρότητας σήματος και η ενίσχυση του ουσιαστικού συστήματος δια της προστασίας της πραγματικής χρήσης του σήματος και της καθιέρωσης του στις συναλλαγές έναντι της απλής καταχώρησης του τυπικού συστήματος. Ειδικότερα η απόφαση της ΔΕΣ η οποία κρίνει αίτηση κατά δικαιούχου του σήματος με την οποία ζητείται έκπτωση από το δικαίωμα ή ακυρότητα του σήματος προσβάλλεται στα πολιτικά δικαστήρια με ανακοπή του άρθρου 583 ΚΠολΔ. Η ανακοπή δικάζεται κατά την τακτική διαδικασία και καθ' ύλην αρμόδιο είναι το Μονομελές Πρωτοδικείο.

Θετική εντύπωση προκαλούν οι διατάξεις με τις οποίες περιορίζονται οι απόλυτες και πολλές φορές υπερβολικές εξουσίες που παρέχονταν στον δικαιούχο του σήματος και οι οποίες δημιουργούσαν εμπόδια και στρεβλώσεις στον ανταγωνισμό⁷⁹. Η σημαντικότερη ρύθμιση που κατατείνει σε αυτόν τον θεμιτό περιορισμό είναι η κατίσχυση της χρονικής προτεραιότητας έναντι της καταχώρησης με το άρθρο 7 του ν.4679/2020. Σύμφωνα με την παράγραφο 1 και 3 του ανωτέρω άρθρου, τα δικαιώματα που απορρέουν από το καταχωρημένο σήμα τελούν υπό την επιφύλαξη τυχόν προγενέστερων δικαιωμάτων. Με αυτόν τον τρόπο ένα προγενέστερο σήμα μπορεί να απαγορεύσει τη χρήση ενός μεταγενέστερου, παρότι αυτό θα είναι καταχωρημένο στο μητρώο σημάτων. Η περιστολή των εξουσιών εν προκειμένω συνίσταται στο γεγονός ότι η καταχώρηση ενός σήματος δεν εξασφαλίζει αδιαμφισβήτητο δικαίωμα χρήσης επ' αυτού. Έτσι λοιπόν αναδεικνύεται και ρητά

⁷⁸ Χρήστος Σπ. Χρυσάνθης, Το νέο δίκαιο των εμπορικών σημάτων (ν.4679/2020), 2020, Νομική Βιβλιοθήκη

⁷⁹ Ο.π. σελ. 4

πλέον ο κομβικός ρόλος της αρχής της χρονικής προτεραιότητας ως κριτήριο προστασίας προγενέστερων δικαιωμάτων ενισχύοντας τοιούτοτρόπως την πραγματική χρήση και επικράτηση στις συναλλαγές έναντι της απλής καταχώρησης ενός δικαιώματος στο μητρώο σημάτων. Τέλος, αξίζει να τονισθεί η προσπάθεια του εθνικού νομοθέτη προς σύμφωνη ερμηνεία του νέου νόμου με τους Κανονισμούς της Ε.Ε καθώς αλλά και με τις νομοθετικές ρυθμίσεις των υπόλοιπων κρατών-μελών.

Κρίσιμες διατάξεις του νέου νόμου, δυνάμει των οποίων παρέχεται έννομη προστασία και δυνατότητα προσφυγής στην δικαστική οδό, αποτελούν τα άρθρα 7,8,10 καθώς και τα άρθρα 38-48 του ν. 4679/2020. Σύμφωνα με την παρ. 1 του άρθρου 38 του ν. 4679/2020 «*1. Όποιος, κατά παράβαση των άρθρων 7, 8 ή 10, χρησιμοποιεί ή κατά οποιονδήποτε άλλο τρόπο προσβάλλει σήμα που ανήκει σε άλλον μπορεί να εναχθεί για άρση της προσβολής και παράλειψή της στο μέλλον...*», ενώ στην επόμενη παράγραφο ορίζονται ενδεικτικώς οι έτερες αξιώσεις που δύναται ο δικαιούχος να αιτηθεί από όποιον προβάλλει το δικαίωμα χρήσης επί του σήματος, πέραν φυσικά από την άρση της προσβολής και παράλειψη της στο μέλλον. Εν προκειμένω, κρίσιμος είναι ο προσδιορισμός του πυρήνα προστασίας του δικαιώματος επί σήματος, ο οποίος ορίζεται στην παράγραφο 3 του ανωτέρω άρθρου. Από την συνδυαστική ερμηνεία διαμορφώνεται η αρνητική εξουσία του σηματούχου, η οποία μπορεί να κατηγοριοποιηθεί στις τρεις περιπτώσεις που ρητά προστατεύονται από τον νόμο, ήτοι αναλυτικά η απαγόρευση χρήσης στις συναλλαγές δίχως τη προηγούμενη συγκατάθεση του δικαιούχου : α) σε περίπτωση ταυτόσημης χρήσης του σήματος από τρίτον, β) σε περίπτωση κινδύνου σύγχυσης και γ) στη περίπτωση σήματος φήμης.

Η ταυτόσημη χρήση συνίσταται στο ότι ο δικαιούχος του σήματος μπορεί να στραφεί κατά εκείνου που χρησιμοποιεί ταυτόσημη ένδειξη για τη διάκριση ταυτόσημων εμπορευμάτων ή υπηρεσιών⁸⁰. Σε αυτό το σημείο αξίζει να σημειωθεί η σημασία της γραμματικής διατύπωσης της διάταξής του άρθρου 7 του νέου νόμου, η οποία δεν διαφέρει από το προηγούμενο νομικό καθεστώς. Ειδικότερα ο όρος «*στις συναλλαγές*» περιορίζει δραστικά το εύρος προστασίας της ανωτέρω διάταξης, διότι με αυτόν τον τρόπο νομική προστασία δύναται να παρασχεθεί μόνο στις περιπτώσεις που η προσβολή λαμβάνει χώρα σε εμπορικές συναλλαγές. Εάν φυσικά η προσβολή λαμβάνει χώρα εκτός εμπορικών συναλλαγών, τότε έννομη προστασία μπορεί να παρασχεθεί με τις διατάξεις περί ονόματος (ΑΚ 58-59) και με τις διατάξεις περί αδικοπραξίας (ΑΚ 914 επ.)⁸¹.

---

⁸⁰ Περάκης Ευάγγελος Εμμ. – Ρόκας Νικόλαος Κ. , Εισαγωγή στο Εμπορικό Δίκαιο, σελ. 486 Νομική Βιβλιοθήκη, 2011.

⁸¹ ΔΕΕ 1999, τευχ. 12,σελ. 1243, Γ.Γεωργιάδης, Η προστασία των διακριτικών γνωρισμάτων στο διαδίκτυο – Domain names.

8.2 Προστασία με τον νόμο περί αθέμιτου ανταγωνισμού (ν.146/1914)

Ο ν.146/1914 περί αθέμιτου ανταγωνισμού προσφέρει το κατεξοχήν καταφύγιο για την παροχή έννομης προστασίας σε περιπτώσεις προσβολής ενός διακριτικού γνωρίσματος του τυπικού συστήματος, καθώς για την εφαρμογή του δεν είναι απαραίτητη, όπως για την εφαρμογή του δικαίου σημάτων, η προηγούμενη καταχώρηση του διακριτικού γνωρίσματος. Αρκεί η πραγματική χρήση του διακριτικού γνωρίσματος στις εμπορικές συναλλαγές και φυσικά η απόδειξη της.

8.2.1 Η γενική ρήτρα του άρθρου 1 (παρεμποδιστικός ανταγωνισμός)

Κατά το άρθρο 1 του ν. 146/1914 «περί αθέμιτου ανταγωνισμού» απαγορεύεται κατά τις εμπορικές, βιομηχανικές ή γεωργικές συναλλαγές πάσα προς τον σκοπό ανταγωνισμού γινόμενη πράξη, που αντίκειται στα χρηστά ήθη, ο δε παραβάτης μπορεί να εναχθεί για άρση της αθέμιτης ανταγωνιστικής ενέργειας, προς παράλειψη και προς ανόρθωση της προσγενομένης ζημίας. Προϋποθέσεις εφαρμογής της διάταξης είναι σωρευτικά : α) πράξη ανταγωνισμού, β) σκοπός ανταγωνισμού, γ) ανάπτυξη της ανταγωνιστικής ενέργειας σε μια σχετική αγορά που νοείται κατά τρόπο ευρύ (εμπορικότητα πράξης ανταγωνισμού), δ) αντίθεση της ανταγωνιστικής ενέργειας στα χρηστά ήθη.

Η απαγορευτική ρήτρα του άρθρου 1 του Ν. 146/1914 προϋποθέτει για την εφαρμογή της, ανταγωνιστική συμπεριφορά αντικείμενη στα χρηστά ήθη και ανταγωνιστικό σκοπό, με την έννοια της πρόθεσης των άρθρων 914 και 919 ΑΚ, ενώ δεν απαιτεί και επιδίωξη βλάβης του ανταγωνιστή⁸². Κάθε ανταγωνιστικά πρόσφορη επιχειρηματική πράξη θεωρείται ότι ενέχει και ανταγωνιστική πρόθεση εκείνου που την επιχειρεί, δηλαδή ότι γίνεται για την ενίσχυση της ανταγωνιστικής θέσης του στην αγορά. Η εν λόγω ανταγωνιστική πράξη καθίσταται αθέμιτη και παράνομη, όταν αντίκειται στα χρηστά ήθη, με προσδιοριστικό κριτήριο τις ιδέες του μέσου κοινωνικού ανθρώπου του οικείου συναλλακτικού κύκλου, ο οποίος, κατά τη γενική αντίληψη, σκέπτεται και ενεργεί με φρόνηση και χρηστότητα. Για την ύπαρξη αθέμιτου ανταγωνισμού, κατά την έννοια του άρθρου 13 παρ. 1 του Ν. 146/1914, με τη χρήση εμπορικής επωνυμίας ή διακριτικού τίτλου που χρησιμοποιείται ήδη νόμιμα από άλλο φυσικό ή νομικό πρόσωπο, απαιτείται και αρκεί να προκαλείται, με ή χωρίς σκοπό ανταγωνισμού, σχετικός κίνδυνος σύγχυσης, ο οποίος υπάρχει, όταν από την ομοιότητα των εν λόγω

⁸² Βλ. υπ' αριθμ., 5694/2020 Μον.Πρωτ.Αθηνών, όπως αυτή αναλύεται στο Υποκεφάλαιο 9.3 της παρούσης.

διακριτικών γνωρισμάτων είναι πιθανό να δημιουργηθεί σε ένα εμπορικά αξιόλογο μέρος του συναλλακτικού κοινού και ειδικότερα στον άπειρο μέσο καταναλωτή η πλανημένη εντύπωση ότι πρόκειται για την ίδια επιχείρηση ή για διαφορετικές επιχειρήσεις, με οργανωτικό ή οικονομικό δεσμό ή συνεργασία μεταξύ τους. Κίνδυνος σύγχυσης δεν απαιτείται μόνο σε περίπτωση διακριτικού γνωρίσματος με εδραιωμένη φήμη για την ποιότητα των προϊόντων που εμπορεύεται ή των υπηρεσιών που παρέχει η συγκεκριμένη επιχείρηση, οπότε η χρησιμοποίηση αυτού από άλλον, που εμπορεύεται τα ίδια προϊόντα ή τις ίδιες υπηρεσίες αλλά με κατώτερη ποιότητα, δημιουργεί κίνδυνο υπόσκαψης της φήμης του προϊόντος ή της υπηρεσίας του δικαιούχου, γεγονός που καθιστά άξιο προστασίας το διακριτικό γνώρισμα φήμης και χωρίς την ανάγκη κινδύνου σύγχυσης.

Κατ' αρχάς κάθε ανταγωνιστική πράξη προκειμένου να είναι σε θέση να ενταχθεί στο προστατευτικό πεδίο του ν. 146/1914 περί αθέμιτου ανταγωνισμού, πρέπει να γίνεται σε συναλλακτικό πλαίσιο (εμπορικό, βιομηχανικό ή γεωργικό), το οποίο πλέον κατά μεταστροφή της νομολογίας νοείται ευρέως και εμπερικλείει πράξεις ανταγωνισμού από κάθε επιχείρηση ανεξαρτήτως του είδους της επιχειρηματικής δραστηριότητας που ασκεί, πλην όσων φυσικά δεν παρουσιάζουν καμία σχέση με την αγορά (έχουν δηλαδή καθαρά ιδεολογικό και σε κάθε περίπτωση μη εμπορικό σκοπό)⁸³. Ως πράξη ανταγωνισμού νοείται κάθε ενέργεια ή παράλειψη, η οποία κρινόμενη με αντικειμενικά κριτήρια αποσκοπεί στην ενίσχυση της θέσης εκείνου που την ενεργεί σε βάρος άλλων ανταγωνιστών(υπαρχόντων ή δυνητικών)που δραστηριοποιούνται στην αγορά⁸⁴. Συν τοις άλλοις μπορεί να θεωρηθεί και αυτή που είναι αντικειμενικά ικανή να διευρύνει ή να διατηρήσει τον κύκλο πελατών ενώ ως σχέση ανταγωνισμού θεωρείται η δράση δύο ή περισσότερων επιχειρήσεων σε μία κοινή αγορά με κοινό στόχο τη σύναψη συναλλακτικών σχέσεων με τρίτους. Σύμφωνα δε με την κρατούσα άποψη, αντίθεση στα χρηστά ήθη υπάρχει όταν η ανταγωνιστική ενέργεια έρχεται σε αντίθεση με το αίσθημα και τις ιδέες του εκάστοτε κατά γενική αντίληψη ορθώς, δικαίως και εμφρόνως σκεπτόμενου ανθρώπου εντός του συναλλακτικού κύκλου όπου λαμβάνει χώρα η πράξη ή όταν γίνεται χρήση μεθόδων και μέσων αντιθέτων προς την ομαλή ηθικότητα των συναλλαγών⁸⁵. Τέλος, πράξη αθέμιτου ανταγωνισμού αποτελεί, αναμφίβολα, και η απομίμηση ή αντιγραφή ξένου έργου, καθιερωμένου στις συναλλαγές, που προστατεύεται από τις διατάξεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας και η εκμετάλλευση του από μη δικαιούχο προς επίτευξη εμπορικού κέρδους.

Παρεμπόδιση ανταγωνισμού υπάρχει, όταν η προώθηση των προϊόντων ή των υπηρεσιών μια επιχείρησης στηρίζεται όχι στη βελτιωμένη παραγωγικότητα, οργάνωση και αποδοτικότητα της,

⁸³ Βλ. υπ' αριθμ απόφαση ΑΠ 1125/2011

⁸⁴ Βλ. υπ' αριθμ. απόφαση Εφ.Πειραιά 408/2009 και Εφ. Θεσ/νίκης 1465/2009.

⁸⁵ βλ. Ν. Ρόκα, Αθέμιτος Ανταγωνισμός, 1975, σ. 28

αλλά γίνεται χρήση μέσων παρακώλυσης της επαγγελματικής δραστηριότητας των ανταγωνιστών της. Γίνεται εύκολα αντιληπτό, ότι η καταχώρηση ονόματος χώρου από τρίτο πρόσωπο μπορεί να αποτελέσει παρακωλυτική συμπεριφορά εις βάρος επιχείρησης και στερεί αδικαιολόγητα από τον δικαιούχο του διακριτικού γνώρισματος την χρήση του στην αγορά του διαδικτύου. Η αδυναμία του δικαιούχου να κατοχυρώσει το διακριτικό γνώρισμα του ως domain name οφείλεται, πέραν ασφαλώς της κακοβουλίας του τρίτου, στην αρχή της αποκλειστικότητας και της διαδικτυακής προτεραιότητας, τις οποίες εκμεταλλεύεται ο τρίτος με σκοπό παρακώλυσης, προκειμένου να αποκτήσει ανταγωνιστικό πλεονέκτημα εις βάρος των ανταγωνιστών του. Η στέρηση λοιπόν από τον δικαιούχο να κάνει χρήση του διακριτικού του γνώρισματος προσιδιάζει στην αποθετική λειτουργία του όρου «χρήσης στις συναλλαγές» που αναλύθηκε ανωτέρω κατά την οποία οποιαδήποτε συμπεριφορά εμφανίζεται ακόμη και υπό την έμμεση μορφή παρακώλυσης, ακόμη κι αν δηλαδή η παρακωλυτική συμπεριφορά δεν είναι άμεση υπό την μορφή ευθείας προσβολής, αποδοκιμάζεται από την έννομη τάξη και γεννά δικαίωμα έννομης προστασίας δια της εφαρμογής των διατάξεων του αθέμιτου ανταγωνισμού.

Ωστόσο, σύμφωνα με τον Νικόλαο Ταραντίνη⁸⁶, για την εφαρμογή αυτής της διασταλτικής ερμηνείας του όρου «παρεμπόδιση ανταγωνισμού» θα πρέπει να διευκρινιστεί, ότι ο περιορισμός του ανταγωνιστή – δικαιούχου διακριτικού γνώρισματος του υλικού κόσμου να αποκτήσει ένα συγκεκριμένο όνομα χώρου και συνέπεια αυτού του γεγονότος ο αποκλεισμός του από τμήμα της αγοράς (αγορά διαδικτύου-ηλεκτρονικό εμπόριο) δεν πρέπει να θεωρηθεί per se αντίθετος προς το δίκαιο του ανταγωνισμού. Θα πρέπει να θεμελιώνεται η κακοπιστία του τρίτου στη στην καταχώρηση του ονόματος χώρου, η οποία σαν αποτέλεσμα έχει τον περιορισμό της επαγγελματικής δραστηριότητας του ανταγωνιστή – δικαιούχου του διακριτικού γνώρισματος. Ενδεικτικώς αναφέρεται η περίπτωση της εταιρείας Harsbro, η οποία όταν προσπάθησε να κατοχυρώσει ως όνομα χώρου την ένδειξη «Candyland» βρέθηκε προ δυσάρεστης έκπληξης, όταν διεπίστωσε ότι η επωνυμία της είχε ήδη κατοχυρωθεί από ιστοσελίδα με πορνογραφικό περιεχόμενο⁸⁷. Στην ελληνική δικαστηριακή πρακτική, το ζήτημα αντιμετωπίστηκε επιτυχώς με την υπ' αριθμ. 9485/2000 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Υπόθεση Αθήνα 2004)⁸⁸, σύμφωνα με την οποία το Δικαστήριο κάνοντας χρήση της νομικής βάσης του άρθρου 1 του ν. 146/1914 (παρεμποδιστικός ανταγωνισμός) δέχθηκε ότι η αιτούσα ως δικαιούχος φορέας της ένδειξης «Αθήνα 2004», η οποία ένδειξη είχε κατοχυρωθεί ως σήμα και είχε αναχθεί σε σήμα φήμης λόγω της καθιέρωσης του στις συναλλαγές, προστατεύεται και ως διακριτικό γνώρισμα διότι η χρήση του από την πρώτη των καθ'

⁸⁶ Βλ. σχετικό σημείωμα του στο ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 2/2008, σελ.226 επ.

⁸⁷ Ο.π ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 2/2008, σελ.226 επ.

⁸⁸ Βλ. σχολιασμό της και στο Κεφάλαιο 7 της παρούσας.

ων επιφέρει κίνδυνο σύγχυσης στους τρίτους, οι οποίοι γνωρίζουν ότι το δικαίωμα χρήσεως αυτών των γνωρισμάτων ανήκει στην αιτούσα και πιστεύουν ότι υπάρχει σχέση μεταξύ τους, οικονομικής ή άλλης συνεργασίας, ή ότι έχει μεταβιβαστεί στην πρώτη των καθ' ων νόμιμα το σχετικό δικαίωμα.

Τέλος κατά τον Μαρίνο⁸⁹ στοιχειοθετείται αθέμιτη συμπεριφορά του τρίτου που κατοχυρώνει όνομα χώρου και λόγω της ψευδής βεβαίωσης προς την αρμόδια αρχή καταχώρησης δια της οποίας ο τρίτος ισχυρίζεται ότι με την καταχώρηση δεν παραβιάζονται δικαιώματα τρίτων. Προϋπόθεση όμως αποτελεί και πάλι η κακόβουλη συμπεριφορά του τρίτου κατά την κατάθεση της αίτησης καταχώρησης.

Συνεπώς η γενική ρήτρα του άρθρου 1 του ν. 146/1914 αποτελεί την πιο ευρεία νομική βάση, η οποία μπορεί να προστατεύσει αποτελεσματικά τους δικαιούχους από τις περισσότερες μορφές προσβολής και κυρίως όταν αυτές λαμβάνουν την μορφή παρεμποδιστικού ανταγωνισμού, υπό την έννοια που αναπτύχθηκε ανωτέρω.

8.2.2. Η μικρή γενική ρήτρα του άρθρου 3 (παραπλανητικός ανταγωνισμός)

Στο ρυθμιστικό πεδίο αυτού του άρθρου εντάσσονται όλες αυτές οι περιπτώσεις, όπου κάποιος τρίτος μέσω ανακριβών δηλώσεων απευθυνόμενων σε αόριστο αριθμό προσώπων δημιουργεί στο κοινό την εντύπωση μιας ιδιαίτερα ευνοϊκής προσφοράς. Εν προκειμένω λοιπόν μπορούν να ενταχθούν όλα τα φαινόμενα αθέμιτου ανταγωνισμού, τα οποία εμφανίζονται υπό τη μορφή παραπλάνησης του καταναλωτικού κοινού. Η λεγόμενη «μικρή γενική ρήτρα» δύναται να αποτελέσει και αυτή νομική βάση, εφόσον φυσικά πληρούνται οι προϋποθέσεις εφαρμογής της, ήτοι αναλυτικά : **α)** η ύπαρξη δήλωσης, **β)** υπό τη μορφή δημόσιας γνωστοποίησης ή ανακοίνωσης προοριζόμενης για ευρύ κύκλο προσώπων, **γ)** η οποία να είναι ανακριβής και **δ)** πρόσφορη να δημιουργήσει εντύπωση ιδιαίτερα ευνοϊκής προσφοράς.

Ειδικότερα, ο όρος «ύπαρξη δήλωσης» περιλαμβάνει κάθε είδους εξωτερικήυση με σκοπό να προσελκύσει το καταναλωτικό κοινό να κάνει χρήση μιας υπηρεσίας ή να αγοράσει ένα προϊόν. Αυτή η δήλωση μπορεί να λάβει οποιαδήποτε μορφή (γραφτή, προφορική) και αναφορικά με το θέμα της παρούσης μπορεί να εξωτερικευθεί και μέσω όλων των επικοινωνιακών μέσων (τύπος, ραδιόφωνο, τηλεόραση, διαδίκτυο). Όπως γίνεται αντιληπτό η δήλωση του άρθρου 3 πρέπει να λαμβάνει τη μορφή της δημόσιας γνωστοποίησης, υπό την έννοια ότι απευθύνεται σε ένα αόριστο

---

⁸⁹ Βλ. Χρ.ΙΔ 2001, σελ. 81 με παρατηρήσεις Μαρίνου Θεόδωρου-Μιχαήλ,

αριθμό ή κύκλο προσώπων. Η ανακρίβεια της δήλωσης κρίνεται πραγματολογικά και με γνώμονα αν δημιουργεί στο συναλλακτικό κοινό προς το οποίο απευθύνεται εντυπώσεις και παραστάσεις, οι οποίες δεν ανταποκρίνονται στη πραγματικότητα. Επομένως, κρίσιμη έννοια για τον ορισμό της ανακρίβειας της δήλωσης έχει ο κατά το μέτρο του δυνατού ακριβής ορισμός του της έννοιας του «καταναλωτικού κοινού», ο οποίος δεν είναι άλλος από τον μέσο, λογικό, συνετό αλλά καλ;α ενημερωμένο καταναλωτή, ο οποίος εάν γνώριζε την αλήθεια δεν θα έκανε ποτέ την εν λόγω αγορά. Με αυτόν τον ορισμό αποφεύγονται φαινόμενα υπερβολικής και αναιτιολόγητης διεύρυνσης της χρήσης της διάταξης αυτής περιορίζοντας τοιουτοτρόπως την καταχρηστική εφαρμογή αυτού του άρθρου.

Διερευνάται λοιπόν, αν και κατά ποσόν ένα όνομα 'χώρου, αυτό καθαυτό μπορεί να υπαχθεί στην έννοια της «δήλωσης», όπως αναπτύχθηκε ανωτέρω, ώστε να μπορέσει κατ' αρχήν να τύχει εφαρμογής η εν λόγω διάταξη. Εν προκειμένω δεν τίθεται καν ζήτημα καθώς ένα όνομα χώρου έχει εγγενώς δημόσιο χαρακτήρα, αφ' ής στιγμής μπορεί να εμφανίζεται και να υπάρξει μόνο στο διαδίκτυο, το οποίο πλέον αποτελεί μακράν το πιο διαδεδομένο επικοινωνιακό μέσο, το οποίο απευθύνεται σε αόριστο αριθμό προσώπων. Αναφορικά δε με την προϋπόθεση της «ανακρίβειας της δήλωσης» αυτή πληρούται στο χώρο του διαδικτύου από την στιγμή που κάποιος χρήστης του διαδικτύου πληκτρολογώντας την ηλεκτρονική διεύθυνση μιας επιχείρησης ανακατευθύνεται σε μια ιστοσελίδα, η οποία όμως δεν ανήκει στην τελευταία αλλά σε ένα τρίτο πρόσωπο, άσχετο με την επιχείρηση, το οποίο εκμεταλλευόμενο τον πεπερασμένο αριθμό των ονομάτων 'χώρου που μπορούν να υπάρχουν σε μία δεδομένη χρονική στιγμή (αρχή της αποκλειστικότητας) δημιουργεί την παραπλανητική εντύπωση, ότι η ιστοσελίδα και οι υπηρεσίες ή τα προϊόντα που αυτή προσφέρει συνδέονται με μια επιχείρηση. Γίνεται αντιληπτό, ότι το πεδίο εφαρμογής της διάταξης αυτής συγγενεύει κατά πολύ με την διάταξη του άρθρου 13 του ίδιου νόμου, της οποίας κομβική έννοια αποτελεί ο λεγόμενος «κίνδυνος σύγχυσης» και θα αναλυθεί διεξοδικά στο επόμενο κεφάλαιο. Ωστόσο ειδοποιός διαφοράς μεταξύ των δύο διατάξεων, οι οποίες ξεκάθαρα επικοινωνούν μεταξύ τους, είναι ότι με την εφαρμογή του άρθρου 3 μπορούν να τύχουν έννομης προστασίας και οι περιπτώσεις, όπου απλώς η εμφάνιση στο διαδίκτυο ενός ονόματος χώρου δημιουργεί εύλογα αλλά με σκοπό παραπλάνησης και υποσυνείδητα στον χρήστη του διαδικτύου την εντύπωση, ότι υπάρχει σύνδεση μεταξύ του κατόχου του ονόματος χώρου και της επιχείρησης, της οποίας το όνομα χώρου ταυτίζεται με την επωνυμία της.

Είναι γεγονός, ότι η εν λόγω διάταξη δεν έχει τύχει ευρείας νομολογιακής αποδοχής και τούτο διότι τόσο οι αιτούντες δικαστικής προστασίας, όσο και οι εφαρμοστές του δικαίου προτιμούν την «πεπατημένη» εφαρμόζοντας είτε το άρθρο 1 είτε το άρθρο 13 του ίδιου νόμου. Ωστόσο παρέχει τη

δυνατότητα της παροχής έννομης προστασίας σε προγενέστερο στάδιο, δηλαδή πριν την δημιουργία κινδύνου σύγχυσεως και στις περιπτώσεις, όπου η ανακριβής δήλωση είναι ικανή πριν την είσοδο στην ιστοσελίδα να παραπλανήσει τον μέσο, συνετό, λογικό και καλά ενημερωμένο καταναλωτή.

8.2.3. Το άρθρο 13 του ν. 146/1914

Σύμφωνα με το άρθρο 13 του ν. 146/1914: «Όποιος στις συναλλαγές κάνει χρήση ονόματος, εμπορικής επωνυμίας ή διακριτικού γνωρίσματος καταστήματος ή βιομηχανικής επιχείρησης ή και εντύπου κατά τρόπο που μπορεί να προκαλέσει σύγχυση με το όνομα, την εμπορική επωνυμία ή το ιδιαίτερο διακριτικό γνώρισμα που άλλος μεταχειρίζεται νόμιμα, μπορεί να υποχρεωθεί από τον τελευταίο σε παράλειψη της χρήσης αυτής. Επιπλέον, έχει υποχρέωση να αποζημιώσει εκείνον που ζημιώθηκε από αυτή την παράνομη χρήση, αν ήξερε ή έπρεπε να ξέρει ότι με την κατάχρηση αυτή μπορούσε να προκαλέσει σύγχυση στις συναλλαγές».

Από την γραμματική και μόνο διατύπωση του άρθρου 13 του ν. 146/1914 γίνεται αντιληπτό πως κομβική έννοια αποτελεί, όπως στο δίκαιο των σημάτων, ο «κίνδυνος σύγχυσης». Ιδιαίτερη προβληματική αναπτύσσεται και εδώ αναφορικά με την οριοθέτηση του κινδύνου σύγχυσης ως προϋπόθεση εφαρμογής του εν λόγω άρθρου. Μολονότι καταρχήν ο κίνδυνος σύγχυσης, ως αόριστη νομική έννοια δεν διαφοροποιείται εννοιολογικά όπως αυτός απαντάται στο δίκαιο περί σημάτων υπάρχουν ορισμένες ιδιαιτερότητες που έχουν διαπλασθεί από τη νομολογία, οι οποίες είναι άξιες αναφοράς. Εν προκειμένω η αόριστη νομική έννοια του «κινδύνου σύγχυσης», όπως έχει διαπλασθεί ο όρος από τη θεωρία και τη νομολογία, έχει διπλή έννοια και μπορεί να προκληθεί είτε ως προς τη ταυτότητα μεταξύ δύο επιχειρήσεων είτε ως προς τις οικονομικές, εμπορικές, ή οργανωτικές σχέσεις που τις συνδέουν. Εν προκειμένω, κρίσιμη έννοια αποτελεί για το τί θα ορισθεί ως προϊόν.

Σύμφωνα με τη μη κρατούσα άποψη (διασταλτική προσέγγιση), όπως σποραδικά μεμονωμένα υποστηρίχθηκε στη γερμανική νομολογία⁹⁰ αλλά και στην ελληνική νομολογία⁹¹, η ηλεκτρονική διεύθυνση ανεξαρτήτως των παρεχόμενων υπηρεσιών ή αγαθών που προσφέρονται μέσω αυτής μπορεί να θεωρηθεί προϊόν. Η άποψη αυτή φαίνεται να υποπίπτει στο σφάλμα του παραλληλισμού του λεκτικού της ηλεκτρονικής διεύθυνσης με τον τίτλο μια εφημερίδας ή ενός περιοδικού, ερμηνεία όμως που δύσκολα βρίσκει νομικό ή λογικό έρεισμα. Συνεπώς κρίσιμος χρόνος θεωρείται η χρονική

⁹⁰ LG Dusseldorf, CR 1998, σελ. 168

⁹¹ Βλ. 496/2002 Απόφαση Μ.Πρ.Λάρισσας

στιγμή που ο χρήστης πληκτρολογεί το λεκτικό από το οποίο απαρτίζεται η ηλεκτρονική διεύθυνση. Με την συγκεκριμένη άποψη επιχειρείται μια χρονική μετατόπιση της εξέτασης του κινδύνου σύγχυσης παραγνωρίζοντας πλήρως το γεγονός ότι συνήθως ο έμπειρος πλέον χρήστης του διαδικτύου θα άρει την σύγχυση μόλις εισέλθει στην ιστοσελίδα και αντιληφθεί ότι παρέχονται διαφορετικές υπηρεσίες ή αγαθά⁹². Εντούτοις αυτή η άποψη μπορεί να φανεί χρήσιμη σε ακραίες περιπτώσεις, όπως αυτή του κυβερνοσφετερισμού σε περίπτωση που δεν μπορεί να στοιχειοθετηθεί η εφαρμογή του άρθρου 1 του ν. 146/1914 περί παρεμποδιστικού ανταγωνισμού.

Κατά την κρατούσα όμως και ορθότερη άποψη (συσταλτική προσέγγιση) ως προϊόν πρέπει να θεωρηθούν τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται και όχι η ηλεκτρονική διεύθυνση αυτή καθαυτή, καθώς η ιστοσελίδα αποτελεί απλώς το μέσο δια του οποίου παρέχεται η πρόσβαση στις υπηρεσίες ή τα αγαθά που προσφέρει μια επιχείρηση. Περαιτέρω θα πρέπει να συντρέχει και συνάφεια μεταξύ των προϊόντων ή υπηρεσιών⁹³. Η άποψη αυτή φαίνεται να ασπάζεται τη θέση ότι αφενός μεν τα domain από μόνα τους δεν είναι ικανά πάντοτε να διακρίνουν τις παρεχόμενες υπηρεσίες μια επιχείρησης, αφετέρου όμως με τη είσοδο στην ιστοσελίδα ο κίνδυνος σύγχυσης εξαφανίζεται, αφού άμεσα γνωστοποιείται στον χρήστη το είδος των υπηρεσιών ή αγαθών που προσφέρονται⁹⁴.

Εντούτοις, δεν πρέπει να παραγνωρίζονται οι υπόλοιπες προϋποθέσεις εφαρμογής του εν λόγω άρθρου, ήτοι η χρήση στις συναλλαγές επωνυμίας, ονόματος ή οποιουδήποτε γνωρίσματος, το οποίο έχει αποκτήσει διακριτική ικανότητα, είτε υπό την έννοια του ουσιαστικού συστήματος, είτε υπό την έννοια του τυπικού συστήματος. Στην ερμηνεία των προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 13 σημαντική είναι η συμβολή της υπ' αριθμ. 5694/2020 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (Ασφ. Μέτρα), σύμφωνα με την οποία για την ύπαρξη αθέμιτου ανταγωνισμού, κατά την έννοια του άρθρου 13 παρ. 1 του Ν. 146/1914, με τη χρήση εμπορικής επωνυμίας ή διακριτικού τίτλου που χρησιμοποιείται ήδη νόμιμα από άλλο φυσικό ή νομικό πρόσωπο, απαιτείται και αρκεί να προκαλείται, με ή χωρίς σκοπό ανταγωνισμού, σχετικός κίνδυνος σύγχυσης, ο οποίος υπάρχει, όταν από την ομοιότητα των εν λόγω διακριτικών γνωρισμάτων είναι πιθανό να δημιουργηθεί σε ένα εμπορικά αξιόλογο μέρος του συναλλακτικού κοινού και ειδικότερα στον άπειρο μέσο καταναλωτή η πλανημένη εντύπωση ότι πρόκειται για την ίδια επιχείρηση ή για διαφορετικές επιχειρήσεις, με οργανωτικό ή οικονομικό δεσμό ή συνεργασία μεταξύ τους. Κίνδυνος σύγχυσης δεν απαιτείται μόνο σε περίπτωση διακριτικού γνωρίσματος με εδραιωμένη φήμη για την ποιότητα των προϊόντων που

⁹² ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 2/2008, σελ.226 επ. με παρατηρήσεις Ν. Ταραντίλη.

⁹³ Αντίθετη άποψη στις αποφάσεις Μ.Πρ.Αθηνών 1250/2000 και 3950/2001

⁹⁴ Ο.π υποσημείωση 80.

εμπορεύεται ή των υπηρεσιών που παρέχει η συγκεκριμένη επιχείρηση, οπότε η χρησιμοποίηση αυτού από άλλον, που εμπορεύεται τα ίδια προϊόντα ή τις ίδιες υπηρεσίες αλλά με κατώτερη ποιότητα, δημιουργεί κίνδυνο υπόσκαψης της φήμης του προϊόντος ή της υπηρεσίας του δικαιούχου, γεγονός που καθιστά προστατευτέο το διακριτικό γνώρισμα φήμης και χωρίς την ανάγκη κινδύνου σύγχυσης.

Εκ του ως άνω σκεπτικού της απόφασης γίνεται αντιληπτή η βασική διαφορά ενεργοποίησης του άρθρου 13 συγκριτικά με το άρθρο 1, η οποία δεν είναι άλλη από την μη αναγκαιότητα συνδρομής του σκοπού ανταγωνισμού. Συνεπώς παρέχεται η δυνατότητα παροχής έννομης προστασίας μέσω του ως άνω άρθρου και στις περιπτώσεις, όπου οι ανταγωνιστές δεν δραστηριοποιούνται στην ίδια αγορά αλλά και στις περιπτώσεις που ελλείπει η προϋπόθεση υποκειμενικής πρόθεσης διεύρυνσης του κύκλου πελατών.

Η παραβίαση των άρθρων 1, 3 και 13 του ν. 146/1914 θεμελιώνει την γένεση αξιώσεων του προσβληθέντος για προστασία του, η οποία μπορεί να λάβει τις εξής μορφές : **α)** αξίωση για παράλειψη της προσβολής, **β)** αξίωση για άρση της προσβολής και **γ)** αξίωση για αποζημίωση. Η έκταση της αστικής προστασίας του προσβληθέντος από παράνομη χρήση, η οποία, ως εκτέθηκε αναλυτικά ανωτέρω, μπορεί να λάβει την μορφή της αντιγραφής, απομίμησης ή και παρεμπόδισης εξαρτάται εν πολλοίς από τον βαθμό της διακριτικής δύναμης που έχει αποκτήσει το διακριτικό γνώρισμα. Σημειώνεται δε, ότι οι ως άνω αξιώσεις μπορούν να σωρευθούν αντικειμενικά.

Η αξίωση για παράλειψη της προσβολής στο μέλλον αναγνωρίζεται ρητά κατά του προσβολέα και για τη γένεση της εν λόγω αξίωσης δεν απαιτείται πταίσμα του προσβολέα, εισάγεται δηλαδή η αντικειμενική ευθύνη του⁹⁵. Με τον τρόπο αυτό προστατεύεται προληπτικά ο δικαιούχος διακριτικού γνωρίσματος σε όλες αυτές τις περιπτώσεις, όπου ελλοχεύει ο κίνδυνος επανάληψης της πράξης. Αν και φαίνεται, ότι η εν λόγω αξίωση είναι ατελέσφορη στη περίπτωση προσβολής διακριτικού γνωρίσματος από όνομα χώρου, καθώς εν προκειμένω η προσβολή λαμβάνει χώρα άπαξ με την παράνομη χρήση διακριτικού γνωρίσματος με αποτέλεσμα η επανάληψη να είναι αδύνατη (η προσβολή έχει διαρκή και όχι στιγμιαίο χαρακτήρα που δεν είναι δυνατόν να επαναληφθεί εκ νέου), υπάρχει η δυνατότητα η εν λόγω αξίωση να λάβει τη μορφή της αποκατάστασης της φήμης του προσβληθέντος με την δημοσίευση του διατακτικού της απόφασης στον τύπο ή ακόμη πιο αποτελεσματικά σε εμφανή σημείο του παρανόμως χρησιμοποιηθέντα ιστότοπου.

---

⁹⁵ ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 2/2008, σελ.226 επ. με παρατηρήσεις Ν. Ταραντίλη.

Η αξίωση για άρση της προσβολής συνιστά τον πιο αποτελεσματικό τρόπο αποκατάστασης, η οποία μετουσιώνει την θεμελιώδη αρχή της *in naturam* αποζημίωσης. Για την ταυτότητα του νομικού λόγου η πλήρης εφαρμογή της ως άνω αρχής θα εκπληρωθεί, όταν πλέον το όνομα 'χώρου «επιστρέψει» και επανακατοχυρωθεί στον δικαιούχο του διακριτικού γνωρίσματος. Η καταχώριση όμως του ονόματος χώρου δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο της εκδοθησομένης δικαστικής απόφασης και τούτο διότι εν προκειμένω η δικαστική απόφαση μπορεί να λάβει χαρακτήρα είτε αναγνωριστικό, είτε καταψηφιστικό και σε καμία περίπτωση διαπλαστικό. Τούτο οφείλεται στο γεγονός ότι η διαδικασία κατοχύρωσης ενός ονόματος χώρου, προϋποθέτει την τήρηση της ανωτέρω περιγραφείσας διοικητικής φύσεως διαδικασίας, η οποία δεν είναι δυνατόν να υποκατασταθεί από το διατακτικό μιας απόφασης πολιτικού δικαστηρίου, ακόμη κι αν η τελευταία περιέχει και καταψηφιστικές διατάξεις. Ωστόσο είναι δυνατόν με καταψηφιστική διάταξη του Δικαστηρίου να υποχρεώσει τη Ε.Ε..Τ.Τ, υπό την ιδιότητα της ως διαχειριστή φορέα, να προβεί στην αναμεταβίβαση του ονόματος χώρου στον αληθή δικαιούχο.

Η αξίωση για αποζημίωση αναγνωρίζεται στον ζημιωθέντα, όταν ο παραβάτης γνώριζε ή οφείλε να γνωρίζει, πως έκανε παράνομη χρήση ξένου διακριτικού γνωρίσματος καθώς και ότι με την πράξη του μπορούσε να δημιουργήσει κίνδυνο σύγχυσης του καταναλωτικού κοινού. Ως προς τις προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν εφαρμόζονται οι γενικές διατάξεις του Αστικού Κώδικα περί παράνομης πράξης, υπαιτιότητας, ζημίας και αιτιώδους συνάφειας μεταξύ παράνομης πράξης και προκληθείσας ζημίας. Με την συγκεκριμένη αξίωση αποσκοπείται η αποκατάσταση της αποθετικής ζημίας (διαφυγόντος κέρδους) του ζημιωθέντος, η οποία συνίσταται στην αποκατάσταση της περιουσιακής κατάστασης στην οποία θα βρισκόταν ο προσβληθείς, εάν δεν είχε λάβει χώρα η προσβολή. Εντούτοις, για την πληρότητα της παρούσας έρευνας πρέπει να τονισθεί, ότι η ευδοκίμηση ενός τέτοιου αιτήματος υπόκειται στις αποδεικτικές δυσχέρειες που θα αντιμετωπίσει ο αιτών διάδικος, οι οποίες απαντώνται σε όλες τις περιπτώσεις αξίωσης αποζημίωσης διαφυγόντων κερδών, όπως η απώλεια πελατείας, η προσβολή της φήμης της επιχείρησης κ.α.

8.3. Η έννοια του κινδύνου σύγχυσης στο δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων

Ο κίνδυνος σύγχυσης (άμεσος ή έμμεσος) συνιστά θεμελιώδη έννοια του δίκαιου των σημάτων και του αθέμιτου ανταγωνισμού, κρίνεται δε με προσανατολισμό στο κυρίαρχο μέρος των εκατέρωθεν διακριτικών γνωρισμάτων, τη διακριτική δύναμη και την ομοιότητα των προϊόντων ή υπηρεσιών⁹⁶.

---

⁹⁶ Μαρίνος Μιχ.-Θεοδ. , Δίκαιο Διακριτικών Γνωρισμάτων, σελ. 479, Π.Ν Σάκκουλας, 2016

Για να υπάρξει κίνδυνος σύγχυσης, πρέπει να υπάρχει λόγω ομοιότητας δύο διακριτικών γνωρισμάτων η δυνατότητα να δημιουργηθεί παραπλάνηση στους συναλλακτικούς κύκλους και συγκεκριμένα σε ένα όχι εντελώς ασήμαντο μέρος των πελατών, όσον αφορά στην προέλευση των εμπορευμάτων ή υπηρεσιών από ορισμένη επιχείρηση, είτε στην ταυτότητα της επιχείρησης, είτε στην ύπαρξη σχέσης συνεργασίας μεταξύ των δύο επιχειρήσεων. Τέτοια σύγχυση πρέπει να αποφεύγεται, διότι ο σαφής σκοπός του νομοθέτη είναι, να αποτρέπονται πεπλανημένες εντυπώσεις ως προς τη δραστηριότητα μιας επιχείρησης και εκμετάλλευση της καλής της φήμης από μία άλλη. Με άλλα λόγια αναφορικά με τα ονόματα χώρου, κίνδυνος σύγχυσης υπάρχει, όταν αποδεικνύεται, ότι εξαιτίας της συνάφειας των δραστηριοτήτων μεταξύ προβολέα και σηματούχου οι χρήστες θεωρούν ότι το συγκεκριμένο όνομα χώρου ανήκει στον σηματούχο, ενώ αυτό χρησιμοποιείται από τον προσβολέα⁹⁷. Προϋπόθεση για να δημιουργηθεί σύγχυση από τη χρήση των διακριτικών γνωρισμάτων είναι να έχουν διακριτική δύναμη, χωρίς την οποία δεν μπορούν να επιτελέσουν τον προορισμό τους. Ο βαθμός της διακριτικής δύναμης προσδιορίζει και την έκταση προστασίας. Η ύπαρξη κινδύνου σύγχυσεως αποτελεί προϋπόθεση για την προστασία όλων των διακριτικών γνωρισμάτων⁹⁸. Σημασία έχει η δημιουργούμενη συνολική εντύπωση σε σημαντικό τμήμα των συναλλακτικών κύκλων, καθώς η παραπλάνηση ενός μικρού μόνο τμήματος των καταναλωτών δεν επαρκεί για την στοιχειοθέτηση κινδύνου σύγχυσης⁹⁹. Σε αυτό το σημείο αξίζει να αναφερθεί και η ενδιαφέρουσα προσέγγιση του Εφετείου του Düsseldorf, η οποία όμως δεν ακολουθήθηκε από τη γερμανική νομολογία. Η προρρηθείσα απόφαση έκρινε ότι κρίσιμο για την κατάφαση του κινδύνου σύγχυσης δεν είναι τα προϊόντα ή οι υπηρεσίες που προσφέρονται μέσω της ιστοσελίδας, αλλά η ίδια η ιστοσελίδα, με αποτέλεσμα ο κίνδυνος σύγχυσης να υφίσταται πάντα, ανεξάρτητα από τον οικονομικό τομέα στο οποίο δραστηριοποιούνται οι εκάστοτε διεκδικητές ενός domain name¹⁰⁰. Ω επιχείρημα η ως άνω απόφαση έφερε τη περίπτωση δύο εφημερίδων, οι οποίες φέρουν ακριβώς τον ίδιο τίτλο. Σε αυτή την περίπτωση δεν έχει σημασία το περιεχόμενο της εφημερίδας. Ωστόσο αυτή η κρίση του γερμανικού δικαστηρίου δεν λαμβάνει υπόψιν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του έγχαρτου τύπου που τον διαφοροποιούν από τον διαδικτυακό, καθώς σε αντίθεση με τον τίτλο μιας εφημερίδας, οι χρήστες του διαδικτύου πληκτρολογώντας το όνομα χώρου ενός ιστότοπου εισέρχονται σε αυτόν και είναι σε θέση να ελέγξουν με ευκολία το περιεχόμενο του περιορίζοντας δραστικά τοιούτοτρόπως τον κίνδυνο σύγχυσης.

---

⁹⁷ Άνθιμος Απόστολος, Καταχώρηση ονομάτων χώρου (DOMAIN NAMES) στην Ελλάδα – Προβλήματα και προοπτικές-, in Ψηφιακή Τεχνολογία και Δίκαιο, σελ. 68 , Εταιρεία Νομικών Βορείου Ελλάδος, 2004.

⁹⁸ Βλ. Α.Π 371/2012 (Α1 Πολιτικό Τμήμα)

⁹⁹ Περράκης Ευάγγελος Εμμ. – Ρόκας Νικόλαος Κ. , Εισαγωγή στο Εμπορικό Δίκαιο, σελ. 486 Νομική Βιβλιοθήκη, 2011.

¹⁰⁰ ΔΕΕ 1999, τευχ. 12,σελ. 1243, Γ. Γεωργιάδης, Η προστασία των διακριτικών γνωρισμάτων στο διαδίκτυο – Domain names.

Τέλος, η εκτεταμένη προστασία του σήματος φήμης παρέχεται και σε περιπτώσεις που δεν υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης. Ο νέος νομός δεν φαίνεται να διαφοροποιεί την προστασία των σημάτων φήμης επιφυλάσσοντας την ίδια επαυξημένη προστασία τους – άνευ δηλαδή της συνδρομής του κινδύνου σύγχυσης – εφόσον φυσικά το σήμα μπορεί να χαρακτηριστεί ως τέτοιο και η χρησιμοποίηση του σημείου, χωρίς εύλογη αιτία θα προσπόριζε αθέμιτο όφελος από τον διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη του σήματος ή θα ήταν βλαπτική για τον εν λόγω διακριτικό χαρακτήρα ή τη φήμη.

Η έννοια του “σήματος φήμης”, μπορεί να καθοριστεί με βάση ποσοτικά και ποιοτικά κριτήρια, όπως : **α)** ο αυξημένος βαθμός καθιερώσεως του σήματος στις συναλλαγές, υπό την έννοια ότι η ανταγωνιστική δύναμη της ενδείξεως να εκδηλώνεται σε μεγάλο βαθμό, να έγινε δηλαδή γνωστή πέραν από τον σχετικό κύκλο των καταναλωτών, **β)** η μοναδικότητα του σήματος, υπό την έννοια ότι αυτό δεν έχει φθαρεί, χρησιμοποιούμενο κατά τρόπο ευρύ από τρίτους σε ανόμοια προϊόντα, **γ)** η ιδιοτυπία στην εν γένει εμφάνιση και την εκφραστική του δύναμη, **δ)** η ύπαρξη ιδιαίτερας θετικής εκτιμήσεως του καταναλωτικού κοινού, αναφορικά με τα προϊόντα που διακρίνει, **ε)** το καλυπτόμενο από το σήμα μερίδιο αγοράς, η χρονική διάρκεια της χρησιμοποίησής του, **στ)** το μέγεθος των επενδύσεων που έχει πραγματοποιήσει η επιχείρηση για την προβολή του, **ζ)** η γεωγραφική έκταση, εντός της οποίας το σήμα χαίρει φήμης¹⁰¹.

Αθέμιτο δε όφελος προσπορίζεται ο τρίτος, όταν, χρησιμοποιώντας το ξένο σήμα φήμης, μεταφέρει στα προϊόντα που παράγει ή εμπορεύματα ή υπηρεσίες που προσφέρει την καλή εντύπωση που έχουν για το σήμα οι συναλλαγές, δημιουργώντας την εντύπωση ότι ο δικαιούχος του σήματος φήμης βρίσκεται σε οικονομικό και εν γένει οργανωτικό δεσμό με τον τρίτο ή ότι επεξέτεινε τη δραστηριότητά του και στα προϊόντα ή τις υπηρεσίες του τρίτου και εφόσον αυτός ο (τρίτος) καρπώνεται χωρίς αντάλλαγμα την προσπάθεια του σηματούχου να καθιερώσει το σήμα του στην αγορά. Βλάβη του διακριτικού χαρακτήρα του σήματος φήμης επέρχεται, κυρίως, όταν αυτό χάνει την ελκτική του δύναμη¹⁰².

---

¹⁰¹ Βλ. 221/2018 Α.Π (Α2 Πολιτικό Τμήμα)

¹⁰² Βλ. 249/2014 Α.Π (Α1 Πολιτικό Τμήμα)

8.4. Προστασία με βάση τα άρθρα 57 – 58 Α.Κ και τα άρθρα 4 – 8 του ν.1089/1980

Ιδιαίτερη περίπτωση προστασίας στο πλαίσιο του δικαίου των διακριτικών γνωρισμάτων αποτελεί εκείνη που αφορά την εμπορική επωνυμία και παρέχεται μέσω των διατάξεων του Αστικού Κώδικα. Σε αυτή τη περίπτωση εφαρμόζεται το άρθρο 57 ΑΚ, σύμφωνα με το οποίο “ὅποιος προσβάλλεται παράνομα στην προσωπικότητά του έχει δικαίωμα να απαιτήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον”, συνδυαστικά με το άρθρο 58 ΑΚ, το οποίο ορίζει ότι “αν σε αυτόν που δικαιούται να φέρει ένα όνομα αμφισβητείται από άλλον το δικαίωμα αυτό, ή αν κάποιος χρησιμοποιεί παράνομα ορισμένο όνομα, ο δικαιούχος ή εκείνος που βλάπτεται, μπορεί να ζητήσει να αρθεί η προσβολή και να μην επαναληφθεί στο μέλλον”. Και στα δύο άρθρα υπάρχει σαφή πρόβλεψη έγερσης αξίωσης αποζημίωσης για το βλαπτόμενο πρόσωπο ή δικαιούχο ονόματος σύμφωνα και με τις διατάξεις για τις αδικοπραξίες. Με αυτόν τον τρόπο παρέχεται προστασία στο θιγόμενο πρόσωπο ακόμα και όταν η σύγκρουση δεν μπορεί να υπαχθεί στο δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων ή του αθέμιτου ανταγωνισμού, λόγω της έλλειψης του στοιχείου της εμπορικότητας της επίδικης πράξης/παράλειψης ή συμπεριφοράς.

Συμπληρωματικά στις ως άνω διατάξεις λειτουργούν τα άρθρα 4 έως 8 του ν. 1089/1980 «περί εμπορικών και βιομηχανικών, επαγγελματικών και βιοτεχνικών επιμελητηρίων», του οποίου οι διατάξεις των άρθρων 4 έως 8 διατηρήθηκαν σε ισχύ με το άρθρο 7 παρ. 1 του Ν. 2081/1992 και μετά την κατάργηση τού νόμου (1089/1980) με το άρθρο 21 του Ν. 1746/1988, και με τα οποία ορίζονται τα σχετικά με την διαδικασία καταχώρησης επωνυμίας στα κατά τόπους επιμελητήρια. Σύμφωνα με τον ανωτέρω νόμο οποιοδήποτε πρόσωπο ασκεί εμπορική δραστηριότητα οφείλει να δηλώσει την επωνυμία του και τον διακριτικό τίτλο του καθώς και κάθε μεταβολή της στο επιμελητήριο που διατηρεί την έδρα της. Η καταχώριση του ονόματος στο τηρούμενο από το οικείο επιμελητήριο μητρώο προσφέρει στον δικαιούχο την αποκλειστική χρήση της επωνυμίας, η οποία θα πρέπει να έχει διακριτικό χαρακτήρα και να διαφέρει κατά τρόπο ευδιάκριτο από τις υπόλοιπες επωνυμίες στο πρωτόκολλο που τηρείται από το οικείο επιμελητήριο. Κρίσιμη διάταξη είναι εκείνη του άρθρου 8 του ως άνω νόμου, από την οποία προκύπτει η αποκλειστική χρήση της επωνυμίας στις συναλλαγές από τον δικαιούχο της αλλά και το δικαίωμα δικαστικής προστασίας της επωνυμίας κατά τις διατάξεις των άρθρων 57 και 58 του Αστικού Κώδικα.

Στο πλαίσιο της παρούσας θα εστιάσουμε στις περιπτώσεις εκείνες που προκύπτει σύγκρουση από τη παράλληλη χρήση ενός ονόματος/επωνυμίας ως domain name, από τον μη νόμιμο δικαιούχο. Αρχικά ως απαραίτητη προϋπόθεση εφαρμογής των ανωτέρω άρθρων είναι η παράνομη χρήση του

ονόματος, η οποία μπορεί να δημιουργήσει κίνδυνο σύγκρουσης. Το χρησιμοποιούμενο όνομα πρέπει φυσικά να ταυτίζεται για να υπάρχει σύγκρουση. Όσον αφορά το παράνομο χαρακτήρα της χρήσης, αυτός θεωρείται ότι συντρέχει όταν δεν υπάρχει αντίστοιχο δικαίωμα. Επομένως στη περίπτωση συνωνυμίας, η σύγκρουση που ανακύπτει δεν μπορεί να επιλυθεί με τις διατάξεις του ΑΚ αλλά εφαρμογής τυγχάνει η αρχή της χρονικής προτεραιότητας, όπως θα αναλυθεί διεξοδικά παρακάτω ¹⁰³. Εύλογα μπορούμε να καταλήξουμε στο συμπέρασμα, πως είναι ιδιαίτερα σπάνιες οι περιπτώσεις που μπορούμε να ανατρέξουμε στις ως άνω διατάξεις, καθώς κατά πλειοψηφία η προστασία των διακριτικών γνωρισμάτων εκπορεύεται από τους δύο βασικούς εμπορικούς νόμους, τον Ν. 4679/2020 “περί εμπορικών σημάτων” και τον Ν. 146/1914 “περί αθέμιτου ανταγωνισμού”. Τούτο φυσικά επιβεβαιώνεται και από τις λιγοστές αποφάσεις δια των οποίων παρασχέθηκε έννομη δικαστική προστασία δυνάμει των ανωτέρω άρθρων, χωρίς διάθεση μείωσης της αξίας των διατάξεων αυτών, οι οποίες μπορούν να αποτελέσουν επικουρική βάση κατά την αξίωση δικαστικής προστασίας.

8.5. Προστασία με τις διατάξεις περί αδικοπραξιών (άρθρα 914 επ. Α.Κ)

Στο πλαίσιο προστασίας των διακριτικών γνωρισμάτων από τη σύγκρουση με καταχωρισμένα ονόματα χώρου πρέπει να προστεθεί και η δυνατότητα του δικαιούχου να αξιώσει αποζημίωση και χρηματική ικανοποίηση ηθικής βλάβης, με βάση τις διατάξεις του Αστικού Κώδικα για τις αδικοπραξίες στα άρθρα 914 ΑΚ επ. . Σύμφωνα με το άρθρο. 38 παρ. 5 του ν. 4679/2020, «όποιος από δόλο ή βαριά αμέλεια προσβάλει ξένο σήμα υποχρεούται σε αποζημίωση και, αναλόγως με το είδος της προσβολής, μπορεί να εναχθεί και για τη χρηματική ικανοποίηση της ηθικής βλάβης του δικαιούχου αυτής.» Βλέπουμε ότι ο νομοθέτης, στο ως άνω άρθρο, θεσπίζει την αστική προστασία του σήματος, προβλέποντας στο νέο νόμο των εμπορικών σημάτων την προστασία του δικαιούχου σήματος, που έχει προσβληθεί είτε κακόβουλα είτε από βαρεία αμέλεια τρίτου, βάσει των διατάξεων περί αδικοπραξιών του ΑΚ, καθώς προβλέπει την έγερση αξιώσεων για ηθική βλάβη. Επειδή όμως η έκταση της προστασίας του σήματος και τα όρια της είναι συχνά δυσδιάκριτα, η ύπαρξη δόλου ή βαριάς αμέλειας του προσβάλλοντος κρίνεται αναγκαία από το νομοθέτη για να επιδικαστεί από τα δικαστήρια αποζημίωση για ηθική βλάβη του προσβαλλόμενου δικαιούχου. Κατά συνέπεια η αστική

---

¹⁰³ Τουντόπουλος Βασίλειος Δ. – Χατζόπουλος Βασίλειος Γ. , Οι Ηλεκτρονικές Διευθύνσεις στο Διαδίκτυο – Το πρόβλημα των Domain Names, σελ. 136 επ. , Νομική Βιβλιοθήκη, Έκδοση 2001.

προστασία του δικαιούχου βάσει των διατάξεων περί αδικοπραξιών του ΑΚ, θεμελιώνεται μόνο σε προφανείς και αδιαμφισβήτητες περιπτώσεις προσβολών¹⁰⁴.

Σύμφωνα με τα ανωτέρω μπορούμε να πούμε πως οι πιο χαρακτηριστικές περιπτώσεις προφανών και αδιαμφισβήτητων παράνομων επεμβάσεων στην εμπορική δραστηριότητα και εκμετάλλευση ενός εμπορικού σήματος ή επωνυμίας, αποτελούν τα φαινόμενα κυβερνοσφετερισμού (cybersquatting). Όπως έχει διεξοδικά αναλυθεί, προκύπτει άμεσα στις περιπτώσεις αυτές, ότι οι σφετεριστές προχωρούν με δόλο στην καταχώριση ενός εμπορικού σήματος ή εμπορικής επωνυμίας ως domain name, αποσκοπώντας είτε στην παρεμπόδιση της χρησιμοποίησης του ως ηλεκτρονική διεύθυνση, από τον δικαιούχο του αντίστοιχου εμπορικού σήματος ή επωνυμίας, είτε ως κακόβουλο μέσο πίεσης προς τον δικαιούχο για την εξαναγκαστική εξαγορά του ήδη καταχωρισμένου domain name. Ορθά όμως παρατηρεί ο Γεωργιάδης¹⁰⁵, πως στις περιπτώσεις που υπάρχει συνωνυμία ανάμεσα στον κυβερνοσφετεριστή και τον δικαιούχο, είναι περισσότερο δύσκολο να αποδειχθεί ο δόλος και κατ' επέκταση το παράνομο (άρθρο 914 ΑΚ) και η αντίθεση στα χρηστά ήθη (άρθρο 919 ΑΚ) της καταχώρισης ως domain name μιας επωνυμίας, καθώς ο κυβερνοσφετεριστής μπορεί να επικαλεστεί το δικαίωμα του στο όνομα. Σε μια τέτοια όμως περίπτωση, αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις ύπαρξης κυβερνοσφετερισμού, τότε η επίκληση αυτή πρέπει να θεωρηθεί ως καταχρηστική και ως εκ τούτου απαγορευμένη μορφή άσκησης του σχετικού δικαιώματος κατ' άρθρο Ν 281 ΑΚ.

Εν κατακλείδι οφείλουμε να τονίσουμε ότι τόσο από το υπάρχον νομοθετικό πλαίσιο (κυρίως ν. 4679/2020 “περί εμπορικών σημάτων” και ν. 146/1914 “περί αθέμιτου ανταγωνισμού”) όσο και από την ελληνική νομολογία, προκύπτει πως η αστική προστασία του εμπορικού σήματος και της επωνυμίας, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρο 914 επ., χρησιμοποιείται κυρίως επικουρικά, γιατί είναι σπάνιες οι περιπτώσεις που γίνεται αποδεκτή από τα δικαστήρια. Κι αυτό γιατί είναι σπάνιες οι περιπτώσεις στις οποίες υπάρχει προσβολή, που δεν αφορά χρήση στις συναλλαγές ή δεν υπάρχει κίνδυνος σύγχυσης ή απόδειξη σκοπούμενου ανταγωνισμού, για τις οποίες τα δικαστήρια ανατρέχουν στο ως άνω αναφερόμενο νομοθετικό πλαίσιο¹⁰⁶. Η αναφορά μας λοιπόν στην παρούσα εργασία στην προστασία του εμπορικού σήματος βάσει του Αστικού Κώδικα, γίνεται για την ολόπλευρη και πλήρη κάλυψη του νομοθετικού πλαισίου, που αφορά το υπό εξέταση ζήτημα.

---

¹⁰⁴ Χρύσανθος, Χ. (2020). Το νέο δίκαιο των Εμπορικών Σημάτων (Ν 4679/2020), Νομική Βιβλιοθήκη, Αθήνα, σελ. 10.

¹⁰⁵ ΔΕΕ 1999, τευχ. 12,σελ. 1243 επ. , Γ. Γεωργιάδης, Η προστασία των διακριτικών γνωρισμάτων στο διαδίκτυο – Domain names.

¹⁰⁶ Ο.π υποσημείωση 93.

Βιβλιογραφία 8ου Κεφαλαίου

Συγγράμματα

Ανθιμος Απόστολος, Καταχώρηση ονομάτων χώρου (DOMAIN NAMES) στην Ελλάδα – Προβλήματα και προοπτικές-, in Ψηφιακή Τεχνολογία και Δίκαιο, Εταιρεία Νομικών Βορείου Ελλάδος, 2004.

Μαρίνος Μιχ.-Θεοδ. , Δίκαιο Διακριτικών Γνωρισμάτων, σελ. 476-478, Π.Ν Σάκκουλας, 2016.

Περάκης Ευάγγελος Εμμ. – Ρόκας Νικόλαος Κ. , Εισαγωγή στο Εμπορικό Δίκαιο, Νομική Βιβλιοθήκη, 2011.

Ν. Ρόκα, Αθέμιτος Ανταγωνισμός, 1975,

Τουντόπουλος Βασίλειος Δ. – Χατζόπουλος Βασίλειος Γ. , Οι Ηλεκτρονικές Διευθύνσεις στο Διαδίκτυο – Το πρόβλημα των Domain Names, Νομική Βιβλιοθήκη, Έκδοση 2001.

Φουντεδάκης Τιμολέων Ν. , Η Σύγκρουση των Διακριτικών Γνωρισμάτων, Εκδόσεις Σάκκουλα Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 2003.

Χρυσάνθης Χρήστος Σπ. , Το νέο δίκαιο των εμπορικών σημάτων (ν.4679/2020),2020, Νομική Βιβλιοθήκη

Άρθρα

ΔΕΕ 1999, τευχ. 12,σελ. 1243, Γ. Γεωργιάδης, Η προστασία των διακριτικών γνωρισμάτων στο διαδίκτυο – Domain names.

ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ),τευχ. 2/2008,

Νομολογία

Α.Π 371/2012 (Α1 Πολιτικό Τμήμα)

Α.Π 249/2014 (Α1 Πολιτικό Τμήμα)

Α.Π 221/2018 (Α2 Πολιτικό Τμήμα)

9. Σύγκρουση διακριτικών γνωρισμάτων στο διαδίκτυο

Η απόδοση στα ονόματα χώρου διακριτικής λειτουργίας έχει ως αποτέλεσμα την ένταξη τους στο δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων, η οποία όπως είναι φυσικό γεννά διάφορα νομικά ζητήματα σχετικά τόσο με την νομική φύση τους, όσο και με την συστηματική ένταξη τους στο νομικό σύστημα των διακριτικών γνωρισμάτων. Η προβληματική ξεκινά από τον τρόπο κατοχύρωσης των ονομάτων χώρου και από την ανομοιογένεια που παρατηρείται αναφορικά με τις γενικές αρχές που διέπουν τα διάφορα είδη των διακριτικών γνωρισμάτων από την κατοχύρωση έως και την χρήση τους.

Καταλυτικός παράγοντας, ο οποίος ευθύνεται για τα νομικά ζητήματα που ανακύπτουν από την παράλληλη συνύπαρξη διακριτικών γνωρισμάτων του υλικού κόσμου και των ονομάτων χώρου είναι η παντελής έλλειψη ή, εν πάση περιπτώσει πλημμελής άσκηση προληπτικού ελέγχου κατά τη διαδικασία χορήγησης άδειας χρήσης από τον αρμόδιο φορέα. Κατά τη διαδικασία καταχώρισης πάντως δεν εξετάζεται ή, πάντως δεν εξετάζεται επαρκώς η τυχόν συνδρομή απαραδέκτων ή ύπαρξη ομοίων ή παρομοίων επωνυμιών και διακριτικών τίτλων¹⁰⁷. Αυτή η πρακτική που ακολουθούν οι αρμόδιοι φορείς έχει ως αποτέλεσμα να χορηγείται δικαίωμα χρήσης domain names σε ονόματα ή επωνυμίες, οι οποίες αποτελούν ήδη προστατευμένα διακριτικά γνωρίσματα είτε του τυπικού συστήματος είτε του ουσιαστικού συστήματος¹⁰⁸. Ως αντιστάθμισμα στην ως άνω πρακτική ακολουθείται η αρχή της (διαδικτυακής) χρονικής προτεραιότητας, κατά την οποία οποιοσδήποτε μπορεί να κατοχυρώσει ένα domain name αρκεί να μην έχει κατοχυρωθεί από κάποιον άλλο στον χώρο του διαδικτύου, κατόπιν σχετικής έρευνας που λαμβάνει χώρα στο Μητρώο που τηρείται για τον λόγο αυτό από την Ε.Ε.Τ.Τ. Όπως είναι όμως φυσικό μια τέτοια έρευνα δεν λαμβάνει υπόψιν τυχόν άλλα κατοχυρωμένα διακριτικά γνωρίσματα του υλικού κόσμου και μπορεί να καταλήξει σε συγκρούσεις με διακριτικά γνωρίσματα.

Επιπλέον η αρχή της αποκλειστικότητας, κατά την οποία ένα domain name δύναται να κατοχυρωθεί μόνο μια φορά, σε συνδυασμό με την αρχή της ηλεκτρονικής ή διαδικτυακής προτεραιότητας (first come, first served), σύμφωνα με την οποία όποιος προλάβει να αιτηθεί πρώτος τη κατοχύρωση ενός domain name θα έχει και το δικαίωμα χρήσης του, εντείνουν έτι περαιτέρω την ήδη προβληματική συνύπαρξη των διακριτικών γνωρισμάτων με τα domain names.

¹⁰⁷ Περάκης Ευάγγελος Εμμ. – Ρόκας Νικόλαος Κ., Εισαγωγή στο Εμπορικό Δίκαιο, σελ. 97, Νομική Βιβλιοθήκη, 2011.

¹⁰⁸ Βλ. και ΜΠρΑθ 5911/2002, ΝοΒ 2003, 691.

Θα μπορούσε να υποστηριχθεί η άποψη ότι η αρχή της διαδικτυακής χρονικής προτεραιότητας ενδεχομένως να είναι σε θέση να επιλύσει τυχόν συγκρούσεις εφαρμοζόμενη εξαιρετικώς ως απόκλιση από την αρχή της χρονικής προτεραιότητας στο δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων. Η υιοθέτηση όμως αυτής της θέσης δημιουργεί περισσότερα προβλήματα από αυτά που καλείται να λύσει, διότι μόνο φαινομενικά επιλύει το ζήτημα. Δίνοντας προτεραιότητα στην κατοχύρωση των domain names στον διαδικτυακό χώρο εις βάρος τυχόν ήδη κατοχυρωμένων διακριτικών γνωρισμάτων του υλικού κόσμου δημιουργεί τρομερή ανασφάλεια δικαίου στον πλαίσιο των εμπορικών συναλλαγών καθώς παραβιάζεται ο πυρήνας της θεμελιώδους αρχής της χρονικής προτεραιότητας στο δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων, όπως αυτή ισχύει εδώ και δεκαετίες στο δικαίό μας σύστημα. Ως εκ τούτου κριτήριο επίλυσης τυχόν συγκρούσεων φαίνεται σκόπιμο να αποτελέσει ο χρόνος γένεσης των δικαιωμάτων επί των διακριτικών γνωρισμάτων και όχι η παραχώρηση χρονικής προτεραιότητας στα διακριτικά γνωρίσματα που γεννήθηκαν το πρώτον στον διαδικτυακό χώρο^{109 110}. Η ανωτέρω θέση δεν έχει σκοπό να παραγνωρίσει τη σημασία της αρχής της διαδικτυακής χρονικής προτεραιότητας, η οποία τυγχάνει εφαρμογής σε περιπτώσεις σύγκρουσης δύο ονομάτων χώρου στο διαδίκτυο. Σε περιπτώσεις όμως, όπου προϋφίσταται ένα κλασσικό διακριτικό γνώρισμα, τότε δεν νοείται η εφαρμογή της.

9.1 Σύγκρουση σήματος με domain name

Όπως αναπτύχθηκε και ανωτέρω οποιαδήποτε προσβολή διακριτικού γνωρίσματος από domain name θα επιλυθεί κατ' αρχήν επί τη βάση της αρχής της χρονικής προτεραιότητας. Πρόκριμα για την ανεύρεση λύσης αποτελεί ο χρόνος γένεσης εκάστου δικαιώματος. Η έναρξη προστασίας του δικαιώματος χρήσης του domain name είναι ζήτημα πραγματικό και γεννάται κατά το χρονικό σημείο που αυτό απέκτησε διακριτική δύναμη μετά την συστηματική χρήση του σε συναλλαγές εμπορικού χαρακτήρα. Από την άλλη πλευρά, σύμφωνα με το άρθρο 122 του ν.4072/2012 το δικαίωμα αποκλειστικής χρήσης του σήματος αποκτάται με την καταχώρηση του.

Η παραπάνω θέση επιβεβαιώνεται και νομολογιακά από πολλές αποφάσεις των ελληνικών δικαστηρίων. Στην υπ' αριθμόν 2923/2015 ΠΠΑ αναφέρεται ότι «4. Σε περίπτωση, κατά την οποία υφίσταται σύγκρουση μεταξύ σήματος αφενός και διακριτικού γνωρίσματος αφετέρου, τότε ισχύει ο κανόνας *prior in tempore potior in iure*. Ισχύει, δηλαδή, η αρχή της προτεραιότητας, υπό την προφανή έννοια ότι το παλαιότερον κτηθέν διακριτικό γνώρισμα υπερισχύει του νεότερου [...]. Επομένως, εάν

---

¹⁰⁹ Βλ. Π.Πρ.Αθ 6723/2003

¹¹⁰ ΔΕΕ 2001, σελ. 606, Παππάς, σημ. στην Μ.Πρ.Αθ 3950/2001.

προηγήθηκε η χρησιμοποίηση στις συναλλαγές διακριτικού γνωρίσματος, που έχει τα στοιχεία της ονοματικής λειτουργίας και της διακριτικής δύναμης, και στη συνέχεια ακολούθησε η καταχώρηση σήματος, τότε, σύμφωνα με την προεκτεθείσα αρχή- υπερισχύει το διακριτικό γνώρισμα, οπότε ο δικαιούχος του τελευταίου, επικαλούμενος κατ' ένσταση την προτεραιότητά του, δικαιούται να αποκρούσει την επί παραλείψει αγωγή του δικαιούχου του σήματος, ως κάτοχος υπέρτερου δικαιώματος.».

Στο ίδιο συμπέρασμα καταλήγει και η ΑΠ 371/2012 (Α1 Πολιτικό Τμήμα), σύμφωνα με την οποία «Τούτο ενισχύεται και από το ότι οι κάτοχοι "domain name" στην πράξη εμφανίζονται στο διαδίκτυο με τα διακριτικά γνωρίσματα που τους κατέστησαν γνωστούς στον υλικό κόσμο, δηλαδή χρησιμοποιούν το όνομα, την επωνυμία ή το σήμα τους, δεδομένων μάλιστα των περιορισμένων ορίων παροχής "domain name" για κάθε χρήση αλλά και της επιβαλλόμενης συντομίας για του είδους αυτού την επικοινωνία. Υπό τις ανωτέρω παραδοχές, η σύγκρουση μεταξύ διακριτικού γνωρίσματος επιχείρησης, επωνυμίας, σήματος κ.λ.π. και "domain name" θα αρθεί κατ' αρχάς, με βάση την αρχή της χρονικής προτεραιότητας κατά τα εν γένει ισχύοντα. Έτσι το ομοειδές του "domain name" αλλά και της δραστηριότητας του κατόχου του με αντίστοιχο προγενέστερο διακριτικό γνώρισμα κ.λ.π., σαφώς συνηγορεί υπέρ της κατάφασης της προσβολής του προγενέστερου γνωρίσματος.».

Πέραν όμως της αρχής της χρονικής προτεραιότητας η οποία επιλύει τα φαινόμενα σύγκρουσης στο δίκαιο της βιομηχανικής ιδιοκτησίας, προϋπόθεση για την προσβολή του δικαιώματος χρήσης ενός σήματος από domain name σύμφωνα με το άρθρο 125 παρ. 3 του ν. 4072/2012 είτε η ύπαρξη κινδύνου σύγχυσης, είτε η προϋπόθεση προσπορισμού αθέμιτου οφέλους στη περίπτωση σήματος φήμης.

Συνεπώς αυτό που γίνεται δεκτό τόσο από τη θεωρία όσο και από τη νομολογία είναι ότι σε κάθε περίπτωση οποιαδήποτε σύγκρουση θα επιλυθεί με γνώμονα την αρχή της χρονικής προτεραιότητας, όπως αυτή αναπτύχθηκε ανωτέρω, υπό τη προϋπόθεση πάντοτε της της ύπαρξης κινδύνου σύγχυσης ή σκοπού προσπορισμού αθέμιτου οφέλους, αν πρόκειται για σήμα φήμης.

9.2 Σύγκρουση διακριτικού γνωρίσματος με domain name

Το domain name, εκτός από τις περιπτώσεις σύγκρουσης με ένα ήδη κατοχυρωμένο σήμα, υπάρχει περίπτωση να έρχεται σε σύγκρουση με ένα διακριτικό γνώρισμα του ουσιαστικού συστήματος, το οποίο προστατεύεται με τον ν. 146/1914 περί ανταγωνισμού. Σε αυτό το είδος σύγκρουσης

εφαρμογής τυγχάνουν τα άρθρα 1,3 και 13 του ως άνω νόμου ανάλογα με τον τρόπο προσβολής του προγενέστερου διακριτικού γνωρίσματος, ως ελέχθη ανωτέρω.

Όπως αναφέραμε παραπάνω κρίσιμη απόφαση της ελληνικής δικαιοσύνης είναι η υπ' αριθμ. 637/1999 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Σύρου (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων). Εν συντομία το ιστορικό της υπόθεσης ξεκινά με την καταχώριση του ονόματος χώρου www.amazon.gr από μια ελληνική εταιρεία με έδρα τη Μύκονο, μέσω του οποίου έθεσε σε λειτουργία ένα ηλεκτρονικό βιβλιοπωλείο, ενώ παράλληλα προχώρησε και στην κατοχύρωση του ονόματος χώρου www.amazon.com.gr, αυτοαποκαλούμενη ως το μεγαλύτερο διαδικτυακό βιβλιοπωλείο στην Ελλάδα¹¹¹. Ο αμερικάνικος κολοσσός Amazon Inc, η επωνυμία της αποτελούσε και το όνομα χώρου της (www.amazon.com), καθώς ήταν από της πρώτες επιχειρήσεις που ξεκίνησαν την επιχειρηματική δραστηριότητας της αποκλειστικά στο χώρο του διαδικτύου, δεν άργησε να αντιληφθεί το εν λόγω γεγονός και προχώρησε άμεσα σε διαπραγματευτικές επαφές με την ελληνική επιχείρηση για την εξωδικαστική επίλυση της υπόθεσης, οι οποίες της δεν απέφεραν κάποιο αποτέλεσμα.

Με την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων της η Amazon Inc ζήτησε αφενός να απαγορευθεί η χρήση του διακριτικού γνωρίσματος από τον καθού στη διαδικτυακή ιστοσελίδα του βιβλιοπωλείου του, αφετέρου να απενεργοποιηθούν τα αντίστοιχα domain names από το διαδίκτυο και παράλληλα να διαταχθεί συντηρητική κατάσχεση στον τεχνικό εξοπλισμό της εταιρείας CITI. Η ελληνική εταιρεία αντέταξε ότι η διαφορετική κατάληξη στο domain name, δηλαδή το www.amazon.gr σε αντιπαράθεση με το www.amazon.com, αποτρέπει την δημιουργία σύγχυσης στο καταναλωτικό κοινό. Το δικαστήριο όμως αποδέχτηκε ότι, αφενός η ένδειξη amazon.com είναι άρρηκτα συνδεδεμένη στο καταναλωτικό κοινό με την αμερικάνικη εταιρεία, την οποία έχει καταχωρίσει ως σήμα σε διάφορες χώρες, αφετέρου ότι η διαφορετική κατάληξη στο domain name, δηλαδή το τρίτο επίπεδο (top level domain), που υποδηλώνει τη γεωγραφική προέλευση¹¹², δεν αρκεί καθώς δεν λειτουργεί αποτρεπτικά ως προς τη σύγχυση του καταναλωτικού κοινού, το οποίο θα καταλήξει κακώς στο συμπέρασμα ότι η εν λόγω ιστοσελίδα αποτελεί απλώς το υποκατάστημα της Amazon Inc στην Ελλάδα. Τέλος το δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα πως από τη στιγμή που η ελληνική εταιρεία ανέπτυξε ομοειδή δραστηριότητα με τον αμερικάνικο κολοσσό¹¹³, η καταχώριση των εν λόγω domain names έγινε κακόβουλα, υποκρύπτοντας την πρόθεση της ελληνικής εταιρείας

---

¹¹¹ Επισκόπηση Εμπορικού Δικαίου, τεύχος 3/2000, Α. Άνθιμου, “Η διασφάλιση των διακριτικών γνωρισμάτων στο Διαδίκτυο. Ο κίνδυνος από τα domain names.”, σελ. 614

¹¹² Βλ. Υποκεφάλαιο 4.2.1 της παρούσης.

¹¹³ Εδώ πρέπει να σημειωθεί, ότι η Amazon Inc ξεκίνησε στη δεκαετία ως ένα μεγάλο αποκλειστικά διαδικτυακό βιβλιοπωλείο, το οποίο με τα χρόνια επέκτεινε την δραστηριότητα τους και σε άλλα προϊόντα

να επωφεληθεί από την σύγκυση του καταναλωτικού κοινού¹¹⁴. Ως εκ τούτου το Δικαστήριο προέβη σε μια συστηματική ερμηνεία του άρθρου 13 ν.146/1914 και των άρθρων 57 και 58 ΑΚ και κατέληξε ότι λόγω της οπτικής και ηχητικής ομοιότητας μεταξύ των δύο ενδείξεων δύναται να προκληθεί σύγκυση στο καταναλωτικό κοινό και για τον λόγο αυτό έκανε δεκτή την αίτηση ασφαλιστικών μέτρων της αιτούσας εταιρείας με την επωνυμία Amazon.

Αντίθετα με την ως άνω απόφαση οφείλουμε να μελετήσουμε και την υπ' αριθμ. 3950/2001 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών¹¹⁵, η οποία είναι ίσως η πρώτη απόφαση που απορρίπτει αίτηση ασφαλιστικών μέτρων σχετικά με την προστασία τρίτων από τη καταχώριση και χρήση ενός domain name. Εν συντομία το ιστορικό της υπόθεσης είναι η αίτηση ασφαλιστικών της πολυεθνικής εταιρείας ενδυμάτων “Zara” και της εγχώριας θυγατρικής της, κατά μίας ελληνικής επιχείρησης που κατασκευάζει και εμπορεύεται καφεκοπτικά μηχανήματα στην Ελλάδα και στο εξωτερικό, και η οποία έχει καταχωρίσει στην Ελλάδα την ηλεκτρονική διεύθυνση “zara.gr”.

Στην εν λόγω υπόθεση η αιτούσα πολυεθνική εταιρεία ζητούσε την αλλαγή του domain name του καθού, και τούτο διότι όπως υποστήριξε χρησιμοποιούσε κακόβουλα στο διαδίκτυο τον διακριτικό της τίτλο (τον οποίο είχε κατοχυρώσει μάλιστα ως σήμα από το 1992), με αποτέλεσμα να δημιουργεί σύγκυση στο καταναλωτικό κοινό και να ενεργεί κακόπιστα με σκοπό να την ανταγωνιστεί αθέμιτα. Από τα πραγματικά περιστατικά που εξέθεσε ο καθού, το Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπάρχει κίνδυνος σύγκυσης του καταναλωτικού κοινού, καθώς τα προϊόντα που εμπορεύονται οι δύο εταιρείες είναι τελείως διαφορετικά και ιδιαίτερα οι πελάτες του καθού αποτελούν ένα πολύ περιορισμένο και εξειδικευμένο δείγμα του αγοραστικού κοινού, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να υπάρξει περίπτωση σφετερισμού πελατείας. Επιπρόσθετα συνυπολογίζοντας το γεγονός ότι, η ένδειξη που έχει καταχωρίσει ως domain name ο καθού συμπίπτει με το όνομα του, άρα δεν αποτελεί μια εμπορική-διαφημιστική επιλογή, το δικαστήριο αποφαινεται δεν μπορεί να αιτιολογηθεί το επιχείρημα της αιτούσας ότι ενεργεί κακόπιστα με σκοπό να την ανταγωνισθεί αθέμιτα.

Στην συγκεκριμένη περίπτωση το δικαστήριο εφαρμόζοντας την αρχή της χρονικής προτεραιότητας στο Διαδίκτυο (first come-first served) καταλήγει στο συμπέρασμα ότι από τη στιγμή που ένας δικαιούχος διακριτικού γνωρίσματος προχώρησε δεύτερος στην διαδικτυακή καταχώριση του ως

---

¹¹⁴ Ο.π υποσημείωση 99.

¹¹⁵ ΔΕΕ 6/2001, έτος 7^ο, σελ. 604 επ. , Παππάς, σημ. στην Μ.Πρ.ΑΘ 3950/2001.Αντίθετα το Μ.Πρ. Αθηνών στην υπ' αριθμ. 3950/2001 απόφαση (Υπόθεση Zara). Μολονότι και σε αυτή την απόφαση τέθηκε το ζήτημα του κινδύνου σύγκυσης σήματος φήμης με επωνυμία επιχείρησης, εντούτοις το Δικαστήριο έκρινε διαφορετικά λόγω όμως της διαφορετικής επιχειρηματικής δραστηριότητας μεταξύ των διαδίκων.

domain name, οφείλει να το διαφοροποιήσει επαρκώς σε σχέση με τον πρώτο, προκειμένου να το χρησιμοποιεί ως domain name. Αποτέλεσμα αυτού είναι ότι ακόμα και σήμερα κάνει μια διαδικτυακή αναζήτηση κάποιος βάσει του zara.gr θα βρεθεί σε μια ιστοσελίδα με μηχανήματα κοπής και επεξεργασίας καφέ, ενώ η αντίστοιχη ιστοσελίδα της πολυεθνικής εταιρείας ZARA, έχει την επιπλέον ένδειξη .com (www.zara.com.gr).

Σύμφωνα με τη θεωρία¹¹⁶, η εφαρμογή του άρθρου 13 ν.146/1914 είναι δυνατή και για τις ονομασίες πεδίου (domain names). Στην υπ' αριθμόν 2288/2016 απόφαση του Εφετείου Αθηνών εξετάζεται το ζήτημα της σύγκρουσης ενός διακριτικού γνωρίσματος φήμης – χωρίς το γεγονός ότι το διακριτικό γνώρισμα έχει αποκτήσει αυξημένη φήμη να επηρεάζει καταλυτικά την έκβαση της υπόθεσης - με domain name και την εφαρμογή του άρθρου 13 του ν. 146/1914. Εν προκειμένω το Εφετείο αφού ερμήνευσε τον κίνδυνο σύγχυσης, κατά τον ίδιο τρόπο με την ΑΠ 249/2014¹¹⁷ δέχθηκε, ότι μπορεί να στοιχειοθετηθεί πράξη παρεμποδιστικού ανταγωνισμού, η οποία δύναται να προκαλέσει κίνδυνο σύγχυσης και σύγκρουση μεταξύ διακριτικού γνωρίσματος και domain name, υπό την έννοια του ν.146/1914.

Επομένως καθίσταται εμφανές ότι είναι δυνατή η σύγκρουση διακριτικών γνωρισμάτων του ουσιαστικού συστήματος, η οποία θα επιλυθεί βάσει του ν. 146/1914. Σε κάθε περίπτωση πάντως δεν πρέπει να λησμονηθεί η εφαρμογή της αρχής της χρονικής προτεραιότητας που διέπει το δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων, και η οποία έχει χρησιμοποιηθεί νομολογιακά για την άρση τέτοιου είδους συγκρούσεων, όπως στην ΠΠΑ 2923/2015, σύμφωνα με την οποία «Όταν δικαιούχος του ονόματος περιοχής είναι επιχείρηση, ορθότερο είναι να λεχθεί ότι πρόκειται για διακριτικό γνώρισμα του άρθρου 13 παρ. 1 εδ. 1 του ν. 146/1914, δηλαδή για διακριτικό γνώρισμα της επιχείρησης ή του καταστήματος ή, όταν συνιστά «ψηφιακό τόπο» παροχής υπηρεσιών από εικονικό κατάστημα που παρέχει υπηρεσίες, μπορεί να αποτελεί και διακριτικό γνώρισμα του άρθρου 13 παρ. 3 ν. 146/1914. Μπορεί ακόμα να αποτελεί επωνυμία μιας επιχείρησης, αν αυτή δραστηριοποιήθηκε για πρώτη φορά στο διαδίκτυο. Ωστόσο, η καταχώριση στο διαδίκτυο δεν παρέχει οποιοδήποτε προβάδισμα έναντι των μη καταχωρημένων σε αυτό διακριτικών γνωρισμάτων και το αντίστροφο. Δηλαδή η διαδικτυακή προτεραιότητα δεν υπερισχύει της αρχής της χρονικής προτεραιότητας, όπως αυτή ισχύει στο δίκαιο της βιομηχανικής ιδιοκτησίας [...]».

---

¹¹⁶ Τουντόπουλος Βασίλειος Δ. – Χατζόπουλος Βασίλειος Γ. , Οι Ηλεκτρονικές Διευθύνσεις στο Διαδίκτυο – Το πρόβλημα των Domain Names, σελ. 136, Νομική Βιβλιοθήκη, Έκδοση 2001.

¹¹⁷ Βλ. Υποκεφάλαιο 8.3 της παρούσης

9.3 Σύγκρουση επωνυμίας με domain name

Μια ακόμη περίπτωση που εντάσσεται στη παρούσα προβληματική είναι αυτή της σύγκρουσης ονόματος με domain name. Το δικαίωμα στην εμπορική επωνυμία και τον διακριτικό τίτλο, όπως αναλύθηκε παραπάνω, είναι απόλυτο με αποτέλεσμα κάθε προσβολή του να γεννά δικαίωμα δικαστικής προστασίας. Σε αυτό το σημείο αξίζει να τονισθεί ότι το πρόσωπο που προσβάλλει το απόλυτο δικαίωμα στην επωνυμία ή τον διακριτικό τίτλο δεν είναι αναγκαίο να δρα με υπαιτιότητα, αρκεί να γίνεται χρήση της επωνυμίας κατά τρόπο που αντικειμενικώς (ανεξαρτήτως δηλαδή υπαιτιότητας του δράστη) μπορεί να προκαλέσει σύγχυση. Επομένως συντρέχει περίπτωση εφαρμογής και του άρθρου 13 παρ. 1 ν.146/1914 για τη θεμελίωση της αξίωσης για παράλειψη, όταν ο ενάγων επικαλείται τη συνδρομή της δυνατότητας να επέλθει σύγχυση.

Ενδιαφέρον παρουσιάζει η υπ' αριθμ. 5694/2020 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών κατά την οποία, το δικαστήριο καλείται να αποφανθεί επί μίας περίπτωσης όπου μια εταιρεία που λειτουργεί ως αποκλειστική εισαγωγέας και διανομέας ενός γαλλικού κρασιού, παρόμοιο του οποίου με μια παραλλαγή στην ετικέτα διέθετε και άλλη αντίστοιχη εταιρεία. Το δικαστήριο υπεισερχόμενο στην ουσία της συγκεκριμένης υπόθεσης,¹¹⁸ διατύπωσε πως η εμπορική επωνυμία ανήκει στα διακριτικά γνωρίσματα του προσώπου, προσδιορίζοντας υποχρεωτικά στις συναλλαγές το φορέα της επιχείρησης (επιχειρηματία), ενώ παράλληλα διαφοροποιείται τόσο από το ιδιαίτερο διακριτικό γνώρισμα της επιχείρησης ή του εμπορικού καταστήματος της (διακριτικό τίτλο) όσο και από τα διακριτικά γνωρίσματα των προϊόντων της επιχείρησης (σήμα και ιδιαίτερος σχηματισμός). Πιο συγκεκριμένα, το δικαίωμα στην εμπορική επωνυμία και στο διακριτικό τίτλο αποκτάται κατά το ουσιαστικό σύστημα με κριτήριο την αρχή της προτεραιότητας ως προς την πραγματική χρησιμοποίηση τους στις συναλλαγές, η δε προβλεπόμενη καταχώρηση αυτών έχει μόνο δηλωτικό χαρακτήρα και στηρίζει μαχητό τεκμήριο, ότι εκείνος που προηγήθηκε χρονικά είναι ο πραγματικός δικαιούχος.

Ειδικότερα, το δικαίωμα στο διακριτικό τίτλο αποκτάται με μόνη την πραγματική χρησιμοποίηση της σχετικής ένδειξης στις συναλλαγές, εάν αυτή διαθέτει διακριτική δύναμη, ενώ, αν η χρησιμοποιούμενη ένδειξη δεν διαθέτει τέτοια δύναμη, προσαπαιτείται αυτή να επικρατήσει στις συναλλαγές ως διακριτικό γνώρισμα της επιχείρησης, με κριτήριο την αντίληψη και εκτίμηση ενός μη αμελητέου μέρους του οικείου συναλλακτικού κύκλου. Συνεπώς, για την απόκτηση δικαιώματος στον διακριτικό τίτλο, κεντρική σημασία έχει καθ' εαυτή η διακριτική δύναμη της ένδειξης, και

---

¹¹⁸ Βλ. υπ' αριθμ 5694/2020 Μον.Πρωτ.Αθηνών

ιδίως η πρωτοτυπία ή η ονομαστική ικανότητα αυτής, δηλαδή η ικανότητα της ένδειξης να αποτελέσει όνομα της επιχείρησης ή του καταστήματος της.

Στη συνέχεια διατυπώνεται πως τα διακριτικά γνωρίσματα της επιχείρησης ή καταστήματος αυτής προστατεύονται με το σκοπό να αποτρέπεται η εκμετάλλευση ξένης φήμης, αλλά και να προφυλάσσεται το καταναλωτικό κοινό από τον κίνδυνο σύγχυσης. Η ύπαρξη κίνδυνου σύγχυσης από τη χρήση εμπορικής επωνυμίας δεν προϋποθέτει οπωσδήποτε ότι το αντικείμενο δραστηριότητας των δύο επιχειρήσεων συμπίπτει ή είναι όμοιο αφού αυτή αφορά τον φορέα της επιχείρησης και συνδέεται με τη φερεγγυότητα και την καλή συναλλακτική πίστη αυτού, ενώ δεν αποκλείεται η σύννομη χρήση ταυτόσημης επωνυμίας, εφόσον προστεθεί σ' αυτή διακριτικό στοιχείο, που την καθιστά ευδιάκριτη και αποτρέπει τη σύγχυση με τη χρονικά προγενέστερη.

Το δικαίωμα της εμπορικής επωνυμίας και του διακριτικού τίτλου είναι απόλυτο και κάθε προσβολή αυτού είναι παράνομη, εάν δεν συντρέχει λόγος που να αίρει τον παράνομο χαρακτήρα της. Η προσβολή συντελείται είτε με μόνη την αμφισβήτηση του δικαιώματος είτε με τη χρήση της επωνυμίας ή του διακριτικού τίτλου από άλλον. Ο δε παράνομος χαρακτήρας της προσβολής, κατά τη ρητή διατύπωση του άρθρου 13 του Ν. 146/1914, έγκειται στη χρήση της επωνυμίας ή του διακριτικού τίτλου με τρόπο που μπορεί να προκαλέσει σύγχυση, ενώ, κατά την έννοια του άρθρου 58 ΑΚ, προκύπτει μετά από στάθμιση ορισμένων κρίσιμων στοιχείων, όπως η προτεραιότητα στη χρήση, ο τομέας συναλλαγών όπου γίνεται η χρήση και ο κίνδυνος σύγχυσης που προκαλείται από τη χρήση.

Ως εκ τούτου προκύπτει, ότι σε περίπτωση παράνομης προσβολής διακριτικού τίτλου, εμπορικής επωνυμίας, ιδιαίτερου διασηματισμού ή άλλου διακριτικού γνωρίσματος, ο φορέας αυτών έχει αξίωση για άρση της παράνομης προσβολής και για παράλειψη της στο μέλλον, ανεξάρτητα από υπαιτιότητα του προσβολέα, καθώς και για αποζημίωση και εύλογη χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης κατά τις διατάξεις των αδικοπραξιών και του άρθρου 59 ΑΚ, εφόσον συντρέχει και υπαιτιότητα του τελευταίου, εάν δηλαδή αυτός γνώριζε ή όφειλε να γνωρίζει ότι από την παράνομη ανταγωνιστική χρήση από τον ίδιο συγκεκριμένης ένδειξης ως διακριτικού γνωρίσματος, μπορούσε να προκληθεί σύγχυση με το διακριτικό γνώρισμα του δικαιούχου.

Εξάλλου, μέσα προστασίας σε περίπτωση παράβασης των ως άνω διατάξεων είναι η αξίωση για άρση της προσβολής και παράλειψη αυτής στο μέλλον, μπορεί δε, εφόσον συντρέχουν οι προϋποθέσεις να ζητηθεί και η λήψη ασφαλιστικών μέτρων κατά τις διατάξεις των άρθρων 682 επ. και 731 Κ.Πολ.Δ, με την απειλή μάλιστα των έμμεσων ποινών εκτέλεσης του άρθρου 947 του ίδιου

Κώδικα, ενώ παράλληλα μπορεί να διαταχθεί η δημοσίευση του διατακτικού της απόφασης στον ημερήσιο τύπο με δαπάνες του παραβάτη, κατ' άρθρο 22 του Ν. 146/1914¹¹⁹.

Παραθέτουμε εκτεταμένα όλο το σκεπτικό της ως άνω απόφασης καθώς βάσει αυτής της συλλογιστικής του δικαστηρίου, στοιχειοθετείται πλήρως αφενός η δυνατότητα του προσβαλλόμενου δικαιούχου μιας επωνυμίας να ζητήσει την προστασία του δικαιώματος του όχι μόνο βάσει του νόμου περί αθέμιτου ανταγωνισμού αλλά και βάσει των διατάξεων του ΑΚ¹²⁰, ανεξάρτητα από την υπαιτιότητα του προβολέα. Αφετέρου από όλα τα παραπάνω προκύπτει ότι η αγωγή για παράλειψη μπορεί να στηρίζεται σε όλες τις πιο πάνω συρρέουσες διατάξεις που αλληλοσυμπληρώνονται και οι όροι της καθεμίας δεν είναι αντίθετοι προς εκείνους της άλλης¹²¹. Από τις ίδιες ως άνω διατάξεις συνάγεται ότι το δικαίωμα στην εμπορική επωνυμία αποκτάται κατά το ουσιαστικό σύστημα με την προτεραιότητα στην πραγματική χρησιμοποίηση του στις συναλλαγές, αρχή που διέπει το δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων, ενώ η καταχώριση έχει απλώς δηλωτικό χαρακτήρα και αποτελεί μαχητό τεκμήριο για το ότι αυτός που την ενέγραψε πρώτος είναι και ο πραγματικός δικαιούχος. Σε περίπτωση υπαιτιότητας του χρήστη τότε μπορούν να συντρέχουν και οι διατάξεις περί αδικοπραξιών, όπως αναλύσαμε παραπάνω¹²².

Παράλληλα οφείλουμε να αναφερθούμε στην υπόθεση “Smartnet” και την υπ’ αριθμ. 9689/1999 του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών¹²³, η οποία αφορά σύγκρουση διακριτικών γνωρισμάτων, που προκύπτει από τη χρήση σε domain name όρου, που συνιστά διακριτικό τίτλο και επωνυμία άλλης εταιρείας. Εν συντομία το ιστορικό της υπόθεσης είναι πως η αιτούσα των ασφαλιστικών μέτρων ήταν μια εταιρεία που από το 1995 είχε το δικαίωμα της αποκλειστικής χρήσης της εμπορικής επωνυμίας με την ένδειξη “SMARTNET”, την οποία και χρησιμοποιούσε ως διακριτικό τίτλο αλλά και ως σήμα των προϊόντων και των υπηρεσιών της στο πλαίσιο των συναλλαγών της με τους πελάτες της. Αντίθετα ο καθού ήταν ιδιοκτήτης ενός καταστήματος τεχνολογίας και ηλεκτρονικών υπολογιστών στην Αθήνα, στο οποίο δεν χρησιμοποιούσε την εν λόγω ένδειξη ούτε στην επωνυμία ούτε στον διακριτικό τίτλο, αλλά παράλληλα δραστηριοποιείται στο διαδίκτυο με την εν λόγω ένδειξη, “Smartnet”, αντί του διακριτικού τίτλου του καταστήματος του.

---

¹¹⁹ Στο ίδιο συμπέρασμα καταλήγουν και οι Μ.Πρ.Λαρ 550/2017, Μ.Πρ.Λαρ. 1156/2012 δημοσιευμένες στη ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ

¹²⁰ Όπως αναφέραμε στα κεφάλαια 8.4 και 8.5 της παρούσας.

¹²¹ ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 2/2008, σελ.226 επ. με παρατηρήσεις Ν. Ταραντίλη.

¹²² Βλ. Εφ.Αθ 10146/1989, ΕλλΔνη, 32,196

¹²³ Επισκόπηση Εμπορικού Δικαίου, τεύχος 3/2000, Α. Άνθιμου, “Η διασφάλιση των διακριτικών γνωρισμάτων στο Διαδίκτυο. Ο κίνδυνος από τα domain names.”, σελ. 612-614

Το δικαστήριο στην προκειμένη περίπτωση συγκρίνοντας τις δύο ενδείξεις πέρα από την ηχητική και οπτική ομοιότητα, όπως και της οπτικής εντύπωσης καθώς είναι και οι δύο στην αγγλική γλώσσα, βασιζόμενο κυρίως στο ομοειδές της δραστηριότητας και των δύο εταιρειών, κατέληξε στο συμπέρασμα, ότι μπορεί να προκληθεί σύγχυση στο καταναλωτικό κοινό και ότι αντίκειται στα χρηστά ήθη, καθώς έγινε με ανταγωνιστικό σκοπό. Γι' αυτό και έκανε δεκτή την αίτηση της πρώτης εταιρείας για την προσωρινή διαταγή απαγόρευσης χρήσης από τον καθού του όρου "Smartnet" στο domain name του διαδικτυακού του καταστήματος. Για μια ακόμα φορά το δικαστήριο στήριξε την απόφαση του στις διατάξεις των άρθρων 1,13 του Ν. 146/1914 σε συνδυασμό με τα άρθρα 57 και 58 του Αστικού Κώδικα, καθώς δέχεται πως ο καθού προχώρησε στην κατοχύρωση ενός όρου απλά ως domain name, που δεν δικαιούταν καθώς το διακριτικό γνώρισμα κατείχε η πρώτη εταιρεία και γιατί χρονολογικά προηγείτο (ήδη από το 1995 ως διακριτικό τίτλο και επωνυμία) κάτι που συνιστά λόγο αξίωσης βάσει του άρθρου 58 ΑΚ. Βλέπουμε συνεπώς πως η νομολογία δέχεται ότι η χρησιμοποίηση ενός όρου που αν έχει ήδη καταχωριστεί ως επωνυμία ή διακριτικός τίτλος και τον χρησιμοποιεί τρίτος, μη δικαιούχος, στην ιστοσελίδα και το domain name του, χρήζει προστασίας και απαγόρευσης της ύστερης χρήσης του ακόμα και αν αυτή γίνεται αποκλειστικά στο διαδίκτυο.

Τέλος, αξίζει να γίνει ιδιαίτερη μνεία στην πλέον πρόσφατη υπ' αριθμ. 4721/2019 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών¹²⁴ δυνάμει της οποίας παρέχεται ad hoc δικαστική προστασία επωνυμίας νομικού προσώπου από σύγκρουση με όνομα χώρου. Η σημασία αυτής της απόφασης αυτής έγκειται στο γεγονός πως η έννομη προστασία παρέχεται δυνάμει των διατάξεων περί επωνυμίας, οι οποίες έχουν παραγκωνισθεί από τη νομολογία, διότι στη πλειονότητα των περιπτώσεων που ήχθησαν ενώπιον των δικαστηρίων η άσκηση εμπορικής δραστηριότητας εκ μέρους των εναγόντων – αιτούντων οδήγούσε στην άνευ ετέρου εφαρμογή είτε του νόμου περί αθέμιτου ανταγωνισμού, είτε του νόμου περί σημάτων.

Εν προκειμένω το ενάγον νομικό πρόσωπο έχει την μορφή της αστικής μη κερδοσκοπικής εταιρείας, ήτοι αποτελεί νομικό πρόσωπο μη ασκών εμπορική δραστηριότητα, με ημερομηνία σύστασης το έτος 2001. Το δε πρώτο εναγόμενο σωματείο, το οποίο αποτελεί μέλος της ως άνω Α.Μ.Κ.Ε, αναγνωρίστηκε, επίσης, το 2001 ενώ ο δεύτερος εναγόμενος είναι ο εν ενεργεία πρόεδρος του πρώτου εναγόμενου αλλά και του ενάγοντος νομικού προσώπου έως και το έτος 2016, το οποίο αποτελεί το χρονικό σημείο έναρξης της διαφοράς. Αντικείμενο της διαφοράς αποτέλεσε το όνομα χώρου, το οποίο το ενάγον χρησιμοποιούσε από την ημερομηνία καταχώρισης και για διάστημα δεκαπέντε ετών αδιάλειπτα ανανεώνοντας την άδεια εκχώρησης με δικές του δαπάνες. Το

---

¹²⁴ Πειραιϊκή Νομολογία, τευχ. 1/2020, Ενότητα II. Νομολογία, Αστικό Δίκαιο – Πολιτική Δικονομία, σελ. 48 επ.

ενδιαφέρον της συγκεκριμένης υπόθεσης έγκειται στο ότι εκ παραδρομής η καταχώρισή του ονόματος χώρου στην E.E.T.T έγινε υπέρ του εναγόμενου σωματείου, μολονότι πραγματικός δικαιούχος ήταν το ενάγον νομικό πρόσωπο, το οποίο όχι μόνο επί μακρό χρονικό διάστημα χρησιμοποιούσε το όνομα χώρου, αλλά ήταν και η επωνυμία του στον φυσικό – μη διαδικτυακό χώρο. Ωστόσο από το έτος 2016, ήτοι μετά την εκλογή του δεύτερου εναγόμενου, ως προέδρου του πρώτου εναγόμενου σωματείου, υπήρξε μεταστροφή του τρόπου εμφάνισης του τελευταίου στις συναλλαγές, με την αλλαγή της επωνυμίας, που ομοιάζει με την επωνυμία του ενάγοντος και τη χρήση ονόματος χώρου, που μόνο τυπικά ανήκε στο πρώτο εναγόμενο πρόσωπο και το οποίο ουσιαστικά αποδίδει τα αρχικά της επωνυμίας του ενάγοντος στην αγγλική γλώσσα. Δια της ανωτέρω κακόπιστης και σε κάθε περίπτωση παράνομης πράξης έλαβε χώρα αντιποίηση της θέσης και του έργου του ενάγοντος. Προκαλώντας τοιουτοτρόπως σύγχυση στο οικείο συναλλακτικό κοινό και δη στα μέλη του ενάγοντος αλλά και των κατά τόπους μελών του, καθώς και στους τρίτους, δημόσιες υπηρεσίες ή ιδιώτες, με τους οποίους αυτοί συναλλάσσονται.

Με αυτή την απόφαση μετουσιώνεται η κάμψη της αρχής της διαδικτυακής χρονικής προτεραιότητας υπέρ του πραγματικού δικαιούχου, ο οποίος χρησιμοποιεί το λεκτικό του ονόματος χώρου επί μακρόν. Στη συγκεκριμένη υπόθεσή κρίσιμο ρόλο διαδραμάτισε η ομοιότητά του ονόματος χώρου με την επωνυμία του ενάγοντος και η προσβολή από τη χρήση του δικαιωμάτων τρίτων κατά κακή πίστη και προς σύγχυση του συναλλακτικού κοινού με αποτέλεσμα το τυπικό γεγονός της χρονικής προτεραιότητας των εναγόμενων στο διαδίκτυο ορθώς να κάμπτεται υπέρ του πραγματικού δικαιούχου. Εν κατακλείδι η αποδιδόμενη έννομη προστασία έλαβε τη μορφή της απαγόρευσης χρήσης της επωνυμίας του ενάγοντος, την παύση της χρήσης του επίδικου ονόματος χώρου, την δημοσίευση του διατακτικού της απόφασης σε δύο (2) ημερήσιες εφημερίδες πολιτικού περιεχομένου πανελληνίας κυκλοφορίας, και την αναγνώριση της υποχρέωσης των εναγόμενων να καταβάλλουν εις ολόκληρόν το ποσό των 5.000 € για την αποκατάσταση της ηθικής βλάβης του ενάγοντος.

Βιβλιογραφία 9ου Κεφαλαίου

Συγγράμματα

Περάκης Ευάγγελος Εμμ. – Ρόκας Νικόλαος Κ. , Εισαγωγή στο Εμπορικό Δίκαιο, Νομική Βιβλιοθήκη, 2011.

Τουντόπουλος Βασίλειος Δ. – Χατζόπουλος Βασίλειος Γ. , Οι Ηλεκτρονικές Διευθύνσεις στο Διαδίκτυο – Το πρόβλημα των Domain Names, Νομική Βιβλιοθήκη, Έκδοση 2001.

Άρθρα

ΔΕΕ 6/2001, έτος 7^ο, Παππάς, σημ. στην Μ.Πρ.ΑΘ 3950/2001

Επισκόπηση Εμπορικού Δικαίου, τεύχος **3/2000**, Α. Άνθιμου, “Η διασφάλιση των διακριτικών γνωρισμάτων στο Διαδίκτυο. Ο κίνδυνος από τα domain names.

ΝοΒ 2003,σεκλ. 691., ΜΠρΑΘ 5911/2002

ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. **2/2008** με παρατηρήσεις Ν. Ταραντίλη.

Πειραϊκή Νομολογία, τευχ. 1/2020, Ενότητα ΙΙ. Νομολογία, Αστικό Δίκαιο – Πολιτική Δικονομία, σελ. 48 επ.

Νομολογία

ΑΠ 249/2014

ΑΠ 371/2012 (Α1 Πολιτικό Τμήμα)

Π.Π.Α 4721/2019

ΠΠΑ 2923/2015

Π.Π.Α 6723/2003

Μ.Π.Α 5694/2020

Μ.Π.Α 3950/2001

Μ.Πρ. Σύρου (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων) 637/1999

10. Διευθέτηση Διαφορών

Εκτός των ζητημάτων που αφορούν την επίλυση των διαφορών που ανακύπτουν από την συνύπαρξη των ονομάτων χώρου με τα κλασσικά διακριτικά γνωρίσματα και τα οποία αναπτύχθηκαν εκτενώς ανωτέρω, ανακύπτει μια σειρά ζητημάτων που άπτονται της διαδικασίας εκχώρησης και άλλων συναφών ζητημάτων που δεν μπορούν να υπαχθούν στο ζήτημα της σύγκρουσης. Εκτός λοιπόν από την ανεύρεση της ορθής νομικής βάσης για την θεμελίωση του αιτήματος δικαστικής προστασίας τίθεται το ερώτημα σχετικά με την ακολουθητέα διαδικασία στη περίπτωση που ανακλύουν σφάλματα κατά τη διαδικασία εκχώρησης ενός ονόματος χώρου αλλά και σε κάθε άλλη περίπτωση που άπτεται του χρονικού σημείου προ της καταχώρησης ενός ονόματος χώρου.

10.1. Διευθέτηση διαφορών σε διεθνές επίπεδο¹²⁵

Ο I.C.A.N.N, όπως και στη περίπτωση της κατοχύρωσης ενός domain name , έτσι και στη περίπτωση που προκύψει κάποια διαφορά με στοιχεία διασυνοριακότητας, παρέχει ένα σύστημα κανόνων και μηχανισμών προκειμένου να παρέχουν στον προσβληθέντα τρίτο την δυνατότητα να περιορίσει την ζημία του και να ανακτήσει την κατοχή και χρήση του domain name του. Όπως έγινε αντιληπτό από τα όσα αναλύθηκαν ανωτέρω μόνο ασυνήθης δεν είναι η περίπτωση που κάποιος τρίτος προσβάλλει τον κάτοχο ενός διακριτικού γνωρίσματος.

Για τον λόγο αυτό και με σκοπό την αποτελεσματική αντιμετώπιση ανάλογων περιπτώσεων αλλά κυρίως με γνώμονα την διευκόλυνση του παγκόσμιου ηλεκτρονικού εμπορίου, ο I.C.A.N.N ενέκρινε σε συνεργασία με τον Παγκόσμιο Οργανισμό Διανοητικής Ιδιοκτησίας (W.I.P.O) τη θέσπιση της Ενιαίας Πολιτικής Επίλυσης Διαφορών Ονομάτων Χώρου, γνωστής και ως U.D.R.P (Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy) καθώς και τη θέσπιση των Rules for Uniform Domain Name Dispute Resolution Policy, γνωστών ως «The Rules», οι οποίοι διέπουν την διοικητική διαδικασία για την λήψη αποφάσεων, σύμφωνα με τα όσα ορίζονται στην UDRP. Τα δύο κείμενα αποτελούν ένα ενιαίο σύνολο, δυνάμει των οποίων λαμβάνει χώρα η παροχή προστασίας σε διεθνές επίπεδο.

---

¹²⁵ <https://www.icann.org/resources/pages/dndr-2012-02-25-en>, ημ/νία εισόδου : 12.11.2021)

Συγκεκριμένα, η UDRP αποτελεί ένα σύστημα κανόνων επίλυσης διαφορών που ανακύπτουν από την χρήση των domain names. Αυτό το σύστημα εισάγει έναν μηχανισμό εν είδει διοικητικής διαδικασίας μέσω της οποίας επιτυγχάνεται η αντιμετώπιση της κακόπιστης και καταχρηστικής καταχώρισης ενός ονόματος χώρου (κυβερνοσφετερισμός), χωρίς να χρειάζεται οι νόμιμοι κάτοχοι διακριτικών γνωρισμάτων να καταφεύγουν σε χρονοβόρες και πολλές φορές αμφιβόλου αποτελέσματος δικαστικές διαδικασίες.

Συνοπτικά, η διαδικασία που ακολουθείται βάσει των ως άνω δύο κειμένων είναι η κάτωθι : Αρχικά, ο καταγγέλλων, ανεξαρτήτως της χώρας προέλευσης του, μπορεί να υποβάλει αίτηση στο WIPO Center, το οποίο αποτελεί τον μεγαλύτερο φορέα επίλυσης καθώς έχει εμπλακεί στον χειρισμό άνω των 50.000 υποθέσεων ή μέσω του I.C.A.N.N σε κάποιο διαπιστευμένο κέντρο επίλυσης διαφορών που εφαρμόζει την UDRP (υπάρχει κατάλογος διαπιστευμένων κέντρων επίλυσης στον ιστότοπο του I.C.A.N.N με αίτημα την αναστολή χρήσης του υπό κρίση ονόματος χώρου ή τη μεταβίβασή του στον καταγγέλλοντα σε περίπτωση νίκης τους. Σε κάθε περίπτωση οι νόμιμοι κάτοχοι διακριτικών γνωρισμάτων έχουν δικαίωμα να προστατεύσουν τα κεκτημένα δικαιώματά τους επί αυτών από κάθε προσβολή τους, όποια μορφή αυτή λαμβάνει (βλ. το φαινόμενο του κυβερνοσφετερισμού).

Ο I.C.A.N.N, στο πλαίσιο παροχής αποτελεσματικότερης προστασίας προς τους κατόχους domain name, των οποίων το δικαίωμα, πλήττεται από ενέργειες τρίτων, , πέραν της της θεσμοθέτησης ουσιαστικών και διαδικαστικών κανόνων, έχει οργανώσει την παροχή αποτελεσματικής προστασίας μέσω ενός συστήματος, το οποίο παρέχεται από τέσσερις διεθνείς οργανισμούς. Σύμφωνα με την λίστα των πιστοποιημένων παροχών υπηρεσιών επίλυσης διαφορών αναφερόμενων από τη χρήση των domain name, όπως αυτή δημοσιεύεται στον επίσημο ιστότοπο του I.C.A.N.N¹²⁶, οι αρμόδιοι φορείς είναι οι εξής : **α)** Arab Cneter for Domain Dispute Resolution (ACDR)¹²⁷, **β)** Asian Domain Name Resolution Center ¹²⁸, **γ)** Canadian International Internet Dispute Resolution Center (CIIDRC)¹²⁹, **δ)** Czech Arbitration Court Arbitration Center for Internet Disputes¹³⁰, **ε)** National Arbitration Forum¹³¹

---

¹²⁶ το επίσημο site του ICANN (<https://www.icann.org/resources/pages/providers-6d-2012-02-25-en> ημ/νία εισόδου : 13/12/2021)

¹²⁷ το επίσημο site του Arab Center for Domain Dispute Resolution (<http://acdr.aipmas.org/default.aspx?lang=en> ημ/νία εισόδου : 13/12/2021)

¹²⁸ το επίσημο site του Asian Domain Name Resolution Center (<https://www.adndrc.org> ημ/νία εισόδου : 13/12/2021)

¹²⁹ το επίσημο site του Canadian International Internet Dispute Resolution Center (CIIDRC) (<https://adr.eu/index>.<https://www.adrforum.com/domain-disputephp> ημ/νία εισόδου : 13/12/2021)

¹³⁰ το επίσημο site του Czech Arbitration Court Arbitration Center for Internet Disputes (<https://adr.eu/index.php> ημ/νία εισόδου : 13/12/2021)

και **στ)** World Intellectual Property Organization (WIPO)¹³². Από μια απλή ανάγνωση των διεθνών οργανισμών που ασχολούνται με τον εν λόγω ζήτημα παρατηρείται ότι σχεδόν σε κάθε ήπειρο υπάρχει πλέον ένα θεσμοθετημένο όργανο επίλυσης διαφορών που αναφύονται από τη χρήση των domain names, οι οποίοι όλοι αναμφίβολα έχουν συμβάλει στην άρση συγκρούσεων τέτοιου χαρακτήρα. Σε κάθε πάντως περίπτωση η συμβολή του WIPO, είναι κομβικής σημασίας, χωρίς διάθεση να υποβαθμιστεί φυσικά η συμβολή των υπολοίπων φορέων.

10.1.1. Η συμβολή του Παγκόσμιου Οργανισμού Διανοητικής Ιδιοκτησίας (WIPO)

Η σημασία και η συνεισφορά του WIPO στην εξωδικαστική διευθέτηση διαφορών είναι καθοριστικής σημασίας και τούτο διότι επί της ουσίας αποτελεί τον πρώτο διεθνή οργανισμό, ο οποίος υπό την αρωγή του ICANN, προσέφερε ήδη από την 1.12.1999 ένα ασφαλές και καινοτόμο θεσμικό πλαίσιο επίλυσης διαφορών που αφορούν την τότε νεοφυή εμφάνιση των domain names. Εν προκειμένω οι αριθμοί αποτυπώνουν το τεράστιο έργο του WIPO, καθώς σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του οργανισμού, η αρμόδια επιτροπή του οργανισμού έχει χειριστεί 72.130 υποθέσεις αμφισβήτησης της χρήσης ενός domain name εμπορικού ή βιομηχανικού χαρακτήρα¹³³.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα της διαχρονικότητας του ζητήματος και της συμβολής του WIPO, όπως αναλύθηκε ανωτέρω είναι το φαινόμενο του κυβερνοσφετερισμού, το οποίο έλαβε και αυτό «διαστάσεις πανδημίας» κατά τη διάρκεια της υγειονομικής και εν γένει κοινωνικής κρίσης του Covid - 19¹³⁴. Σύμφωνα με επίσημα στατιστικά στοιχεία από την ιστοσελίδα του διεθνούς οργανισμού, η πανδημία που ξέσπασε από την μετάδοση του ιού Sars Cov 2 επηρέασε πτυχές της εμπορικής δραστηριότητας που ενδεχομένως να μην ήταν αντιληπτές με μια πρώτη ματιά. Ειδικότερα, κατά την περίοδο (Φεβρουάριος - Μάιος 2020) που άρχισαν να εφαρμόζονται τα πρώτα περιοριστικά της κυκλοφορίας μέτρα με σκοπό την ανακοπή της μετάδοσης του ιού παρατηρήθηκε μια ασυνήθιστη αύξηση των αιτημάτων κατοχύρωσης ενός ονόματος χώρου σε διεθνή κλίμακα και κατ' επέκταση των αιτημάτων επίλυσης διαφορών αναφορικά με το δικαίωμα χρήσης ενός domain

---

¹³¹ το επίσημο site του National Arbitration Forum (<https://www.adrforum.com/domain-dispute> ημ/νία εισόδου : 13/12/2021)

¹³² το επίσημο site του WIPO (<https://www.wipo.int/portal/en/> ημ/νία εισόδου : 13/12/2021).

¹³³ η λίστα με τις υποθέσεις επίλυσης διαφορών από το επίσημο site του WIPO <https://www.wipo.int/amc/en/domains/search/legalindex/results.jsp?ids1=15130.15310&ids2=> ,ημ/νία εισόδου : 13/12/2021).

¹³⁴ η αύξηση των υποθέσεων cyberquatting που κατατέθηκαν στον WIPO κατά τη διάρκεια της κρίσης του Covid-19, June 3, 2020 (https://www.wipo.int/amc/en/news/2020/cybersquatting_covid19.html , ημ/νία εισόδου : 13/12/2021)

name. Γίνεται άμεσα αντιληπτό, ότι ο υποχρεωτικός εγκλεισμός δημιούργησε μια ανερχόμενη τάση «εναλλακτικής» δραστηριοποίησης στον χώρο του ηλεκτρονικού εμπορίου, η οποία όμως είχε ως αποτέλεσμα την εκμετάλλευσή του από σειρά επιτήδειους επαναφέροντας στο προσκήνιο φαινόμενα κυβερνοσφετερισμού .

Ενδεικτικά αναφέρονται μια σειρά υποθέσεων που απασχόλησαν έντονα το κέντρο διαιτησίας και διαμεσολάβησης του WIPO , το οποίο χειρίστηκε τις εξής υποθέσεις «coronagileadsciences.com»¹³⁵, «dettolhandsanitizer.com» , «facebookcovid19.com»¹³⁶ , <gileadcopay.co>, <hmrc-refund-covid-19.com>, <tokyo2021.cn>, <tokyo2021.org> , «sanofivaccine.com» ¹³⁷, <wwwlillycovid19testing.com>. Όλες οι προρρηθείσες υποθέσεις συνιστούν κλασική περίπτωση του φαινομένου του «cybersquatting», στις οποίες αποτυπώνεται γλαφυρά, ότι η εμπορικότητα, το διαδίκτυο και η παραβατικότητα συμπορεύονται πολλές φορές. Τέλος, παρατηρείται πως επί της ουσίας συνηθίζεται η ανακύκλωση φαινομένων κυβερνοσφετερισμού, υπό την έννοια πως η απόπειρα κατοχύρωσης ως domain name του ηλεκτρονικής διεύθυνσης «tokyo2021.cn» και «tokyo2021.org» είχε προηγηθεί και στην περίπτωση του «www.olympicgames2004.gr », η οποία απασχόλησε τα ελληνικά δικαστήρια στις αρχές του 2000. ¹³⁸

10.1.2. Η Ενιαία Πολιτική Επίλυσης Διαφορών Ονομάτων Χώρου (U.D.R.P) στην πράξη

Στα τέλη του 1999, ο I.C.A.N.N ήτοι ο υπεύθυνος οργανισμός για τον συντονισμό της διατήρησης και των διαδικασιών χώρων ονομάτων και χώρων αριθμών στο διαδίκτυο, ενέκρινε τις συστάσεις του Παγκόσμιου Οργανισμού Διανοητικής Ιδιοκτησίας (W.I.P.O) και εφάρμοσε την πολιτική επίλυσης διαφορών σχετικών με ονόματα τομέα για όλες τις καταχωρήσεις τομέων ανώτατου επιπέδου γενικού χαρακτήρα (U.D.R.P)

Η διαδικασία που πρέπει να ακολουθήσει ένα πρόσωπο, φυσικό ή νομικό, εφόσον διαπιστώσει την παράνομη χρήση ενός διακριτικού γνωρίσματος ως domain name περιγράφεται στην Ενιαία Πολιτική Επίλυσης Διαφορών Ονομάτων Χώρου (U.D.R.P), όπως αυτή ισχύει σήμερα. Στο άρθρο 1

¹³⁵ βλ. Την υπόθεση στο επίσημο site του WIPO (WIPO Case No. D2020-0776 ημ/νια εισόδου : 13/12/2021)

¹³⁶ βλ. Την υπόθεση στο επίσημο site του WIPO (WIPO Case No. D2020-0885 ημ/νια εισόδου : 13/12/2021)

¹³⁷ βλ. Την υπόθεση στο επίσημο site του WIPO (WIPO Case No. D2020-0617 ημ/νια εισόδου : 13/12/2021)

¹³⁸ Βλ. Μ.Πρ.Αθ 9485/2000 (300089) Τράπεζα Νομικών Πληροφοριών ΝΟΜΟΣ (INTRASOFT INTERNATIONAL)

ορίζεται ο σκοπός της, ο οποίος είναι η θέσπιση των όρων και προϋποθέσεων σε περιπτώσεις διαφορών ανάμεσα στον νόμιμο κάτοχο ενός διακριτικού γνωρίσματος και οποιουδήποτε τρίτου μέρους σχετικά με την κατοχύρωση και τη χρήση ενός ονόματος domain που έχει κατοχυρωθεί. Η παρεχόμενη, από την Πολιτική, προστασία μπορεί να λάβει την μορφή της ακύρωσης (cancelation), της μεταβίβασης ή της τροποποίησης του λεκτικού του domain name, ώστε αυτό να μην αποτελεί πλέον αντικείμενο ερειδών. Κατά τα οριζόμενα στο άρθρο 3, οι ως άνω τρεις μορφές προστασίας μπορούν να ενεργοποιηθούν σύμφωνα με τις διατάξεις της Παραγράφου 8, κατόπιν υποβολής γραπτού ή ηλεκτρονικού αιτήματος, ώστε το αρμόδιο όργανο να προβεί σε τέτοιου είδους ενέργεια. Σύμφωνα δε, με το άρθρο 4α, προϋπόθεση εξέτασης ενός αιτήματος είναι η υποβολή του σε έναν εκ των ανωτέρω αναφερομένων φορέων. Κατά τη διαδικασία υποβολής του αιτήματος, η οποία πλέον είναι ηλεκτρονική, ο καταγγέλλων οφείλει να αποδείξει σφραγιστικά ότι : **α)** το όνομα χώρου είναι ίδιο ή παρόμοιο σε βαθμό που προκαλεί σύγχυση με εμπορικό σήμα ή διακριτικό γνώρισμα επί του οποίου ο διαμαρτυρούμενος (complainant) έχει νόμιμο δικαίωμα, **β)** η καταχώρηση του ονόματος χώρου έγινε χωρίς να υπάρχει έννομο συμφέρον (legitimate interest) σε σχέση με το συγκεκριμένο όνομα χώρου και **γ)** η καταχώρηση και χρήση του ονόματος χώρου έχει γίνει κακόπιστα.

Στο άρθρο 4β, αναφέρονται διάφορα τεκμήρια κακόπιστης κατοχύρωσης και χρήσης προς υποβοήθηση και διευκόλυνση του προσώπου που θα επιληφθεί της επίλυσης της διαφοράς (panelist), τα οποία είναι τα εξής :

- περιπτώσεις που υποδεικνύουν ότι το domain name έχει κατοχυρωθεί κυρίως με σκοπό πώλησης, ενοικίασης ή καθ' οιονδήποτε άλλο τρόπο μεταβίβασης του κατοχυρωμένου domain name στον καταγγέλλοντα ή σε ανταγωνιστή του συγκεκριμένου καταγγέλλοντος, ο οποίος είναι ο κάτοχος του εμπορικού σήματος, προκειμένου να αποκομίσει σημαντικά κέρδη, τα οποία σχετίζονται άμεσα με το domain name ή
- περιπτώσεις που έχει κατοχυρωθεί το domain name, προκειμένου να αποτρέψει τον κάτοχο του εμπορικού σήματος από το να χρησιμοποιήσει ένα αντίστοιχο domain που θα αντικατοπτρίζει το εν λόγω σήμα, με την προϋπόθεση ότι μετέρχεται τέτοιων πράξεων συστηματικά ή
- περιπτώσεις που έχει καταχωρηθεί το domain name κυρίως για σκοπούς διατάραξης των επιχειρηματικών δραστηριοτήτων ανταγωνιστή ή
- περιπτώσεις, όπου χρησιμοποιώντας το domain name, υπήρξε απόπειρα εσκεμμένης προσέλευσης, με σκοπό το κέρδος, χρηστών του διαδικτύου στον ιστοτόπο σας ή σε άλλη online τοποθεσία, δημιουργώντας τον κίνδυνο σύγχυσης με το σήμα του καταγγέλλοντα ως προς την προέλευση, τη χορηγία, την εμπορική σχέση ή την υποστήριξη του ιστοτόπου.

Οι περιγραφόμενες στο προηγούμενο άρθρο περιπτώσεις δεν είναι περιοριστικές και αποτελούν επί της ουσίας ενδείκτες της ύπαρξης του στοιχείου της κακής πίστης. Είναι δε εμφανές, ότι εν πολλοίς οι τέσσερις αυτοί ενδείκτες αποτυπώνουν και εμπρικλείουν συνοπτικά την πλειονότητα εμφάνισης των φαινομένων καταχρηστικής κατοχύρωσης (abusive registration) ενός ονόματος χώρου, γεγονός που επιβεβαιώνεται κυρίως από το ότι όλες αυτές οι περιπτώσεις ρυθμίζονται ευθέως στον ν.146/1914 περί αθέμιτου ανταγωνισμού και στον ν. 4679/2020 περί σημάτων. Τέλος, ο καταγγέλλων είναι αυτός που έχει το δικαίωμα να επιλέξει τον φορέα πάροχο, καθώς αυτός προσδιορίζεται κατά την υποβολή του υπό εξέταση αιτήματος σε έναν από τους πιστοποιημένους φορείς που αναφέρθηκαν ανωτέρω.

Καταληκτικά, ο θεσμός με τις μικρές παραλλαγές που αυτός λειτουργεί, λόγω της ύπαρξης διαφορετικών φορέων - παρόχων υπηρεσιών επίλυσης διαφορών αναφερόμενων από τη καταχρηστική κατοχύρωση ή χρήση ενός domain name σε όλες τις ηπείρους, κρίνεται σε γενικές γραμμές ως πετυχημένος. Μέσω αυτού του θεσμού και της εφαρμογής της U.D.R.P έχουν διευθετηθεί εκατοντάδες χιλιάδες υποθέσεις. Περαιτέρω ο θεσμός αποτιμάται θετικά για τον λόγο ότι καταφέρνει μέχρι και σήμερα να προσφέρει λύσεις απαγκιστρωμένος από χρονοβόρες, κοστοβόρες και γραφειοκρατικές διαδικασίες, όπως είναι η δικαστική επίλυση της διαφοράς. Τέλος οι σημαντικότερες διαφορές μεταξύ της εξωδικαστικής/εναλλακτικής επίλυσης των ως άνω διαφορών με την δια της δικαστικής οδού διαδικασία αποτελεί, αφενός το εύρος της αιτούμενης και κατ' επέκταση της παρεχόμενης προστασίας, καθώς δεν μπορεί να αξιωθεί η χρηματική αποζημίωση του καταγγέλλοντος και αφετέρου ότι στην διαδικασία της εξωδικαστικής/εναλλακτικής επίλυσης δεν μπορούν να υπαχθούν διαφορές που αφορούν διακριτικά γνώρισμα, πλην των σημάτων και τούτο διότι η ανεύρεση ενός σήματος είναι ευχερής μέσω των μητρώων σημάτων που τηρούνται, ενώ ένα διακριτικό γνώρισμα που έχει καθιερωθεί στις συναλλαγές είναι ζήτημα πραγματικό και δεν μπορεί να ερευνηθεί στον ταχύ και διεκπεραιωτικό χαρακτήρα αυτής της διαδικασίας.

10.2. Διευθέτηση διάφορων σε ευρωπαϊκό επίπεδο - Οι Κανόνες Εναλλακτικής Επίλυσης Διαφορών (Alternative Dispute Resolution Policy Rules)

Η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν θα μπορούσε να μείνει αμέτοχη και για τον λόγο αυτό το 2002, όταν η διάδοση του διαδικτύου είχε ήδη αυξηθεί σε σημαντικό βαθμό, προέβη στην ψήφιση του Κανονισμού 733/2002, ο οποίος αποτελεί το πρώτο ρυθμιστικό κείμενο ευρωπαϊκής προέλευσης με πεδίο εφαρμογής τα ονόματα χώρου με κατάληξη .eu. Ο τομέας ανωτάτου επιπέδου .eu έκανε για

πρώτη φορά την εμφάνιση του με τον ανωτέρω Κανονισμό, ο οποίος τροποποιήθηκε με τον υπ' αριθμ. 874/2004. Έκτοτε ακολούθησαν άλλες τρεις τροποποιήσεις έως και το 2009 με τους υπ' αριθμ. 1654/2005, 1255/2007 και τον 560/2009 Κανονισμούς, οι οποίοι οριοθέτησαν εν πολλοίς το νομοθετικό πλαίσιο σχετικά με τα ονόματα χώρου με κατάληξη. eu. Η σημασία του συγκεκριμένου TLD den είναι μικρή και τούτο διότι επί της ουσίας αποτελεί έναν από μια από τις ευρύτερα διαδεδομένες καταλήξεις και χρησιμοποιείται από το σύνολο των θεσμικών οργάνων και οργανισμών της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Η τελευταία τροποποίηση του θεσμικού πλαισίου επήλθε, ως ελέχθη και ανωτέρω, με τον Κανονισμό 2019/517, δυνάμει του οποίου τροποποιήθηκαν και καταργήθηκαν οι περισσότερες διατάξεις των προηγούμενων Κανονισμών καθιστώντας τον τοιοιτοτρόπως το βασικό κανονιστικό πλαίσιο που ρυθμίζει την κατοχύρωση και την διευθέτηση διαφορών που προκύπτουν από αυτή. Σύμφωνα με τον υπ' αριθμ. 2019/517 Κανονισμό, οι διαφορές επιλύονται από όργανα που βρίσκονται εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης και που εφαρμόζουν το σχετικό εθνικό δίκαιο. Η διαδικασία επίλυσης λαμβάνει χώρα μέσω διαδικασιών που λαμβάνουν υπόψη τις διεθνείς βέλτιστες πρακτικές στον εν λόγω τομέα και, ιδίως, τις σχετικές συστάσεις του WIPO, προκειμένου να διασφαλίζεται η αποφυγή, στο μέτρο του δυνατού, κερδοσκοπικών και καταχρηστικών καταχωρίσεων. Στο πλαίσιο των εν λόγω διαδικασιών θα πρέπει να τηρούνται ενιαίοι διαδικαστικοί κανόνες οι οποίοι θα είναι σύμφωνοι με τους κανόνες που θεσπίστηκαν στο πλαίσιο της ενιαίας πολιτικής επίλυσης διαφορών αναφερόμενων από ονόματα χώρου (UDRP) του ICANN.

Επομένως, ακόμη και στο επίσημο νομοθετικό πλαίσιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης γίνεται ρητή αναφορά και παραπομπή στην Ενιαία Πολιτική Επίλυσης Διαφορών αναφερόμενων από ονόματα χώρου (UDRP), η οποία έχει επικρατήσει παγκοσμίως ως η πιο αποτελεσματική και αναγνωρισμένη εναλλακτική μορφή επίλυσης τέτοιου είδους διαφορών. Για τον λόγο αυτό, η Ευρωπαϊκή Ένωση συνέταξε, με πρότυπο την Ενιαία Πολιτική Επίλυσης Διαφορών, τους Κανόνες Εναλλακτικής Επίλυσης Διαφορών (Alternative Dispute Resolution Policy Rules), οι οποίοι για πρώτη φορά θεσπίστηκαν στον Κανονισμό 874/2004, ως αυτός ισχύει σήμερα με τον Κανονισμό 517/2019.

10.3. Συγκριτική επισκόπηση U.D.R.P και A.D.R

Σε αυτό το σημείο, με σκοπό την κατά το μέτρο του δυνατού πληρέστερη προσέγγιση των Κανόνων της E.E.Δ (ADR Rules), κρίνεται σκόπιμη η κατ' αντιπαραβολή ανάλυση τους με το κανονιστικό θεσμικό πλαίσιο της Ενιαίας Πολιτικής Επίλυσης Διαφορών.¹³⁹

Ως προς το εύρος των προστατευόμενων δικαιωμάτων, η UDRP περιορίζεται στην προστασία των δικαιωμάτων εμπορικών σημάτων ενώ οι Κανόνες ADR προστατεύουν δικαιώματα που προστατεύονται εντός της Ευρωπαϊκής Ένωσης, μεταξύ άλλων, κατατεθειμένα εθνικά και ευρωπαϊκά σήματα, γεωγραφικές ενδείξεις ή ονομασίες προέλευσης και, στο βαθμό που προστατεύονται από το εθνικό δίκαιο στο κράτος μέλος, μη καταχωρημένα εμπορικά σήματα, ήτοι εμπορικές επωνυμίες, επωνυμίες και διακριτικοί τίτλοι προστατευόμενων λογοτεχνικών και καλλιτεχνικών έργων και τέλος ακόμη και διακριτικά γνωρίσματα που έχουν καθιερωθεί στις συναλλαγές αλλά δεν έχουν αναχθεί σε εμπορικό σήμα. Η εν λόγω παρατήρηση συνιστά κεφαλαιώδους σημασίας διαφορά μεταξύ των δύο κανονιστικών πλαισίων, καθώς ο ευρωπαϊκός νομοθέτης συνειδητά επέλεξε να προσφέρει ευρύτερη προστασία στους κατόχους διακριτικών γνωρισμάτων από την καταχρηστική καταχώρηση ενός ονόματος χώρου με κατάληξη .eu.

Ως προς τα κριτήρια εφαρμογής, η UDRP θέτει τις τρεις σωρευτικές προϋποθέσεις που πρέπει να συντρέχουν ταυτόχρονα. Εντούτοις, σύμφωνα με τους Κανόνες της ADR, ο καταγγέλλων πρέπει να αποδείξει ότι το αμφισβητούμενο όνομα χώρου είναι πανομοιότυπο με άλλα διακριτικά γνωρίσματα που αναγνωρίζονται ως άξια προστασίας, είτε από το εθνικό δίκαιο των κρατών μελών, είτε από την ευρωπαϊκή νομοθεσία, με αποτέλεσμα να δημιουργείται σύγχυση ή κίνδυνος σύγχυσης από τη παράνομη χρήση τους και εν συνεχεία, ότι είτε η κατοχύρωση έχει λάβει χώρα χωρίς νόμιμο δικαίωμα ή έννομο συμφέρον, είτε η κατοχύρωση του ονόματος χώρους προσκρούει στην αρχή της καλής πίστης. Εν προκειμένω η διαφορά έγκειται στο αυστηρότερο πλαίσιο εφαρμογής των κανόνων της UDRP σε σχέση με τους κανόνες της ADR, οι οποίοι δεν απαιτούν την σωρευτική εφαρμογή των ως άνω προϋποθέσεων. Στο ευρωπαϊκό σύστημα επίλυσης διαφορών κεντρική προϋπόθεση υπαγωγής της διαφοράς σε αυτό είναι η αντίθεση της κατοχύρωσης σε ένα ήδη κατοχυρωμένο ή προστατευμένο δικαίωμα και αφού διαπιστωθεί αυτό, τότε η κατοχύρωση θα πρέπει να αποδειχθεί πως είτε στερείται εννόμου συμφέροντος ή νομίμου ερείσματος, είτε είναι κακόπιστη. Σε αυτό σημείο εμφανίζεται άλλη μια διαφορά αναγόμενη στην έννοια της καλής πίστης και τι πρέπει αυτή

---

¹³⁹ το κανονιστικό θεσμικό πλαίσιο της Ενιαίας Πολιτικής Επίλυσης Διαφορών (UDRP Rules). (<https://www.wipo.int/amc/en/domains/ctld/eu/index.html> ημερομηνία πρόσβασης :11.12.2021)

να καλύπτει. Σύμφωνα με τους κανόνες της UDRP, ο καταγγέλλων οφείλει να αποδείξει ότι τόσο η κατοχύρωση, όσο και η χρήση του ονόματος χώρου έχουν λάβει χώρα κακή τη πίστη, ενώ σύμφωνα με τους κανόνες της ADR αρκεί η κακή πίστη να συντρέχει μόνο για ένα από τα δύο.

Σύμφωνα με τους Κανόνες της UDRP, ο καθ' ου η καταγγελία έχει είκοσι (20) ημερολογιακές ημέρες για να υποβάλει έγγραφες εξηγήσεις προς αντίκρουση της καταγγελίας, ενώ σύμφωνα με τους κανόνες της ADR, ο καθ' ου έχει τριάντα (30) εργάσιμες ημέρες για να υποβάλει απάντηση. Επιπλέον, μια απόφαση που λαμβάνεται υπό τους κανόνες της UDRP πρέπει να διαβιβαστεί στον πάροχο φορέα των υπηρεσιών διαμεσολάβησης εντός δεκατεσσάρων ημερών από τη συζήτηση της υπόθεσης, ενώ σύμφωνα με τους Κανόνες της ADR, το χρονικό διάστημα διαβίβασης της απάντησης, ορίζεται στον ένα μήνα από την παραλαβή από τον πάροδο μιας απάντησης ή την παρέλευση της χρονικής περιόδου για την υποβολή του.

Σύμφωνα με τους Κανόνες της ADR, τα μέτρα προστασίας, εφόσον αποδειχθεί κακόπιστη ή παράνομη προσβολή διακριτικού γνωρίσματος, είναι η μεταφορά ή η ανάκληση του αμφισβητούμενου ονόματος τομέα. Εάν ένας καταγγέλλων ζητήσει μεταφορά του αμφισβητούμενου ονόματος τομέα, ο καταγγέλλων πρέπει να προσκομίσει αποδεικτικά στοιχεία ότι ο ίδιος πληροί τα γενικά κριτήρια επιλεξιμότητας για εγγραφή, όπως αναλύθηκαν ανωτέρω.

Αυτές οι ενίοτε μικρές αποκλίσεις μπορεί να έχουν αντίκτυπο τόσο στη συνολική διαδικασία για τον καθού και τον καταγγέλλοντα όσο και στην προσέγγιση που εφαρμόζουν τα μέλη επιτροπής όταν κρίνουν μια υπόθεση. Συγκεκριμένα, σε μερικές περιπτώσεις μπορούν να οδηγούν σε διαφορετική έκβαση της υπόθεσης, π.χ. όσον αφορά τη νομιμοποίηση υποβολής καταγγελίας ή τις διαφορές στις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται σωρευτικά για την έκδοση απόφασης κατά του καθού.

Στο πλαίσιο της συγκριτικής επισκόπησης υπάρχουν άλλες δύο παρατηρήσεις, οι οποίες για την πληρότητα του θέματος πρέπει να αναφερθούν. Σύμφωνα με μελέτη¹⁴⁰ που διεξήχθη υπό την αιγίδα του Γραφείου Διανοητικής Ιδιοκτησίας της Ευρωπαϊκής Ένωσης (EUIPO). Τα πορίσματα της μελέτης διαφώτισαν τους κατόχους ονομάτων χώρου και εν γένει τους φορείς και παρόχους που ασχολούνται με ζητήματα που αναφέρονται από τη κατοχύρωση και τη χρήση τους.

---

¹⁴⁰ https://euiipo.europa.eu/tunnel-web/secure/webdav/guest/document_library/observatory/documents/reports/2019_Comparative_case_study_on_alternative_resolution_systems/Comparative_case_study_on_alternative_resolution_systems_for_domain_name_disputes.pdf (ημ/νία πρόσβασης : 19.12.2021)

Ειδικότερα, εκτός από τους κανόνες της UDRP και της ADR, υπάρχει η πολιτική επίλυσης διαφορών Nominet (.uk), .nl και .it, η οποία αποτελεί τροποποιημένη εκδοχή της ενιαίας πολιτικής επίλυσης διαφορών, στην οποία προβλέπεται στάδιο διαμεσολάβησης, το οποίο παρέχει τη δυνατότητα τόσο στον καταγγέλλοντα όσο και στον καθού να επιλύσουν τη διαφορά τους προτού φθάσει ενώπιον της επιτροπής, εφόσον το επιθυμούν αμφότεροι. Το στάδιο διαμεσολάβησης αντιπροσωπεύει αρκετά σημαντικό ποσοστό των διαφορών που επιλύονται πριν από την τυπική έναρξη της διαδικασίας. Για παράδειγμα, για τις διαφορές στον τομέα ανώτατου επιπέδου .uk, επιλύεται κατ' αυτόν τον τρόπο σχεδόν 10 % των συνολικών καταγγελιών.

10.4. Διευθέτηση διαφορών σε εθνικό επίπεδο

Για την επίλυση διαφορών που ανακύπτουν από την καταχώριση ενός ονόματος χώρου με κατάληξη «.gr» ο νομοθέτης επέλεξε τη διοικητική επίλυση των διαφορών εντός των κόλπων της Ε.Ε.Τ.Τ. Εν προκειμένω εφαρμοστέο δίκαιο αρχικά αποτέλεσε το π.δ 388/2002, το οποίο πλέον καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από τον ν. 4070/2012, και την υπ' αριθμ. 249/115/2002 Απόφαση Ε.Ε.Τ.Τ περί «Κανονισμού Ακροάσεων για θέματα Τηλεπικοινωνιών»¹⁴¹.

10.4.1 Διαιτητική διευθέτηση διαφορών – Ο ρόλος της Ε.Ε.Τ.Τ

Αρμόδιο όργανο για την επίλυση των ως άνω διαφορών, σύμφωνα με το άρθρο 3 του Κανονισμού, αποτελεί είτε η Ολομέλεια της Ε.Ε.Τ.Τ. είτε ad hoc συγκληθείσα τουλάχιστον τριμελή Επιτροπή Ακροάσεων, της οποίας τα μέλη ορίζονται από την Ολομέλεια της Ε.Ε.Τ.Τ και στην οποία υποχρεωτικά μετέχει ένα τουλάχιστον μέλος αυτής ή του λοιπού επιστημονικού προσωπικού της Επιτροπής. Επιπλέον η Επιτροπή Ακροάσεων, κατόπιν σχετικής απόφασης της Ολομέλειας μπορεί να έχει διαρκή χαρακτήρα και να στελεχώνεται από μόνιμα μέλη.

Οι διαφορές αυτές άγονται ενώπιον του αρμοδίου οργάνου είτε κατόπιν καταγγελίας/αναφοράς προς την Ε.Ε.Τ.Τ είτε αυτεπαγγέλτως. Αντικείμενο της ακρόασης δύναται να αποτελέσει οποιοδήποτε ζήτημα σχετικό με τις αρμοδιότητες της Ε.Ε.Τ.Τ και όσον αφορά τα ονόματα χώρου κατεξοχήν

---

¹⁴¹ ΦΕΚ 642/Β/2002

αποτελούν ζητήματα εκχώρησης ονομάτων χώρου καθώς και παραβάσεις σχετικά με τη διαδικασία εκχώρησης ή διαγραφής από το Μητρώο Ονομάτων Χώρου. Τα εμπλεκόμενα μέρη καλούνται ενώπιον της Ε.Ε.Τ.Τ πέντε τουλάχιστον πλήρεις ημέρες προ της συζήτησης, προκειμένου να εκθέσουν τις απόψεις τους και κάθε αποδεικτικό μέσο προς υποστήριξη των ισχυρισμών τους.

Σύμφωνα με τα άρθρα 4 και 5 του Κανονισμού, όπου ορίζεται η προδικασία και η κύρια διαδικασία, ρυθμίζεται αρχικά το στάδιο της προδικασίας. Σε αυτό το στάδιο λαμβάνει χώρα η κλήτευση των εμπλεκόμενων μερών εντός αποκλειστικής προθεσμίας πέντε ημερών προ της συζήτησεως και παρέχεται η δυνατότητα πρόσβασης στο διοικητικό φάκελο και λήψης γνώσης των εγγράφων που περιέχονται σε αυτόν. Σε περίπτωση που υπάρχει σοβαρός λόγος το αρμόδιο όργανο έχει την δυνατότητα να χορηγήσει στον καλούμενο προς εξηγήσεις διοικούμενο παράταση της προθεσμίας προς εμφάνιση ή και αναβολή, η οποία απόφαση όμως πρέπει να αιτιολογημένη επαρκώς.

Μετα τη τήρηση του προδικαστικού σταδίου διεξάγεται η συνεδρίαση ενώπιον του αρμοδίου οργάνου της Ε.Ε.Τ.Τ στον τόπο και χρόνο που ορίζεται στη κλήση. Η συνεδρίαση κατά την οποία λαμβάνει χώρα η ακρόαση του διοικουμένου είναι προφορική και συνεπικουρείται από το δικαίωμα του διοικουμένου να καταθέσει υπόμνημα πριν ή και μετά τη διεξαγωγή της συνεδρίασης. Έπειτα εκδίδεται η Απόφαση της Ε.Ε.Τ.Τ, η οποία κοινοποιείται υποχρεωτικά στα εμπλεκόμενα στη διαδικασία μέρη. Κατά της απόφασης της Ε.Ε.Τ.Τ υπάρχει η δυνατότητα προσβολής της ενώπιον του αρμοδίου Διοικητικού Δικαστηρίου. Καθ' όλη τη διάρκεια της διοικητικής διαδικασίας ενώπιον των οργάνων της Ε.Ε.Τ.Τ, πλην των προρρηθέντων διατάξεων, τυγχάνει εφαρμογής και ο Κώδικας Διοικητικής Διαδικασίας, τόσο ως προς τη νόμιμη σύγκληση των συλλογικών διοικητικών οργάνων, όσο και αναφορικά με την εξέλιξη της διοικητικής διαδικασίας εν γένει. Οι ως άνω αποφάσεις αποτελούν ατομικές διοικητικές πράξεις, οι οποίες μπορούν να προσβληθούν ενώπιον του κατά τόπον αρμοδίου Διοικητικού Εφετείου για νομικές πλημμέλειες που υπέπεσε η Ε.Ε.Τ.Τ κατά την διατύπωση της απορριπτικής κρίσης της.

Σε αυτό σημείο αξίζει να μνημονευθεί η υπ' αριθμ. 2613/2019 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών (Ακυρωτική Διαδικασία - Τμήμα Ι)¹⁴², ενώπιον του οποίου ήχθη διαφορά αναφορικά με την απόρριψη εκ μέρους της ΕΕΤΤ καταγγελίας με την οποία ζητήθηκε η διαγραφή και μεταβίβαση στον καταγγέλλοντα του ονόματος χώρου, καθώς και η απόδοση της διαχείρισης της σχετικής ιστοσελίδας. Μέσω αυτής της υπόθεσης, η οποία εν τέλει ήχθη και ενώπιον του ακυρωτικού Εφετείου μας επιτρέπεται να κατανοήσουμε και την διοικητική πορεία τέτοιου είδους υποθέσεων, η οποία έχει ως εξής :

---

¹⁴² ΔΕφΑθ 2613/2019 (Τμήμα Ι) με παρατηρήσεις του Αλέξανδρου Π. Σπυρίδωνος.

Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 10 κεφ. Α περίπτ. 2 του Κανονισμού της Ε.Ε.Τ.Τ ένα όνομα 'χώρου' διαγράφεται οριστικά, είτε αυτεπαγγέλτως είτε μετά από καταγγελία τρίτου έχοντος προς τούτο έννομο συμφέρον εφόσον, μεταξύ άλλων, το μεταβλητό πεδίο του είναι ταυτόσημο ή παρόμοιο σε βαθμό που να προκαλεί σύγχυση με όνομα για το οποίο υφίσταται δικαίωμα βάσει εθνικής ή κοινοτικής νομοθεσίας και το εν λόγω Όνομα Χώρου με κατάληξη .gr ή .el (α) καταχωρήθηκε από φορέα, ο οποίος δεν έχει δικαιώματα ή έννομο συμφέρον επί του ονόματος ή/και (β) καταχωρήθηκε ή χρησιμοποιείται με κακή πίστη. Σύμφωνα δε με την περίπτωση 11 διαγράφεται οριστικά και μετά από απόφαση δικαστηρίου ή διαιτητικού οργάνου εκτελεστή στην Ελλάδα, με την οποία διατάσσεται η διαγραφή συγκεκριμένου Ονόματος Χώρου με κατάληξη .gr .

Από την ανωτέρω διάταξη και από την απλή γραμματική ερμηνεία αυτής προκύπτει, ότι αν η καταχώριση ενός ονόματος χώρου έγινε χωρίς κακή πίστη, αλλά στη συνέχεια οι συνθήκες μεταβλήθηκαν κατά τέτοιο τρόπο, ώστε η χρήση του ίδιου αυτού ονόματος χώρου που είχε καταχωρισθεί χωρίς κακή πίστη να προκύπτει σαφώς ότι γίνεται πλέον με κακή πίστη, θα δύναται να θεμελιωθεί αίτηση διαγραφής αυτού του ίδιου ονόματος χώρου, για το οποίο δεν συνέτρεχε μέχρι τότε λόγος μη καταχώρισης ή λόγος διαγραφής.¹⁴³

Στη συγκεκριμένη περίπτωση ο αιτών ζήτησε τη διαγραφή και μεταβίβαση σε αυτόν ενός ονόματος χώρου και την απόδοση της διαχείρισης της σχετικής ιστοσελίδας, επειδή συγγενικό πρόσωπο του είχε κατοχυρώσει το ως άνω όνομα χώρου με τα δικά του στοιχεία ταυτότητας. Ο αιτών ισχυρίστηκε ότι το 2009 ως φοιτητής συνέλαβε την ιδέα για τη δημιουργία ενός οδηγού διασκέδασης για τους κατοίκους της Αθήνας και για τους επισκέπτες και τουρίστες εν γένει μέσω μίας ομάδας στο Facebook. Ακολούθως, το 2010 ανέθεσε στον καθ' ου την κατασκευή ιστοσελίδας, η οποία αποτελεί ένα ενημερωτικό portal διασκέδασης που ενημερώνει τους επισκέπτες για μουσικά νέα και σχετικά θέματα, χωρίς να συνταχθεί συμφωνητικό για την κατασκευή της ιστοσελίδας λόγω της προσωπικής και συγγενικής σχέσης που υπήρχε μεταξύ τους. Στη συνέχεια κατοχύρωσε στις την ιστοσελίδα με το ανωτέρω όνομα σε έναν καταχωρητή, χρησιμοποιώντας ως όνομα ιδιοκτήτη το δικό του και όχι του καταγγέλλοντος.

Ως προελέχθη ανωτέρω στο σχετικό Κεφάλαιο¹⁴⁴, η Ε.Ε.Τ.Τ. δεν ελέγχει το περιεχόμενο της αίτησης καταχώρισής ενός ονόματος χώρου παρά μόνο προβαίνει σε έναν τυπικό έλεγχο με επίκεντρο εάν έχει κατοχυρωθεί άλλο ταυτόσημο ή παραπλήσιο όνομα 'χώρου' σε προγενέστερο χρόνο. Εν προκειμένω λοιπόν το ακυρωτικό Εφετείο στήριξε την απόφαση του στην αρχή της χρονικής

¹⁴³ Ο.π παρατηρήσεις του Αλέξανδρου Π. Σπυρίδωνος.

¹⁴⁴ Βλ. Κεφάλαιο 5.3 της παρούσης

προτεραιότητας. Κρίσιμο στοιχείο για την δικαστική κρίση υπήρξε το γεγονός ότι ο αιτών δεν είχε δώσει το ίδιο όνομα στην ομάδα που είχε δημιουργήσει το 2009 στο Facebook, αλλά έδωσε το όνομα αυτό στην ομάδα του πολύ αργότερα δημιουργώντας σελίδα φίλων (fanpage) στο Facebook, ενώ έκανε έναρξη της ατομικής του επιχείρησης με το επίδικο όνομα το 2014. Τελικώς το 2016 ζήτησε από τον καθ' ου ως ιδιοκτήτη της ιστοσελίδας να παύσει να χρησιμοποιεί στο Facebook σελίδα με το όνομα αυτό, το λογότυπο και τις σχετικές παραπομπές. Εν συνεχεία απέδωσε στο όνομα χώρου οιονεί λειτουργία διακριτικού γνωρίσματος και εν τέλει απέρριψε την αίτηση ακύρωσης του αιτούντος επί τη βάση της αρχής της διαδικτυακής χρονικής προτεραιότητας καθότι ο καθ' ου η καταγγελία και συγγενικό πρόσωπο του καταγγέλλοντος ήταν αυτός που πρώτος κατοχύρωσε το όνομα χώρου (first come, first served). Το Διοικητικό Εφετείο δέχθηκε πως η Ε.Ε.Τ.Τ δεν όφειλε να εξετάσει ποιος είναι ο δημιουργός του περιεχομένου της ιστοσελίδας. Επιπλέον δεν δέχθηκε πως υπάρχει κακόπιστη χρήση του ονόματος χώρου με την αιτιολογία ότι ο αιτών ανέθεσε στον καθ' ου η καταγγελία την κατασκευή της ιστοσελίδας με το επίδικο όνομα χώρου και ότι ο καθ' ου κατοχύρωσε το επίδικο όνομα χώρου στο δικό του όνομα και όχι στο όνομα του αιτούντος εντολέα του επειδή είχαν συμφωνήσει τη μεταβίβαση του ονόματος χώρου με την πρώτη ευκαιρία στον αιτούντα.

Η ως άνω απόφαση του Διοικητικού Εφετείου φαίνεται να παραγνωρίζει τη θεμελιώδη αρχή της καλόπιστης κατοχύρωσης και χρήσης μια επωνυμία χώρου, σύμφωνα με την οποία ο αληθής δικαιούχος ενός διακριτικού γνωρίσματος στον μη ψηφιακό κόσμο δεν δύναται, ή έστω δεν θα πρέπει, να μην ταυτίζεται με τον αληθή δικαιούχο του ίδιου γνωρίσματος στον μη ψηφιακό κόσμο. Η αρχή αυτή έχει νομοθετηθεί ρητώς με τη διάταξη του άρθρου 6 παρ. 7 Κανονισμού ΕΕΤΤ 843/2/2018. ΦΕΚ Β' 973/2018, ως ανωτέρω αναφέρθηκε και βρίσκεται πλήρη συμμόρφωση με τα διεθνή και ευρωπαϊκά πρότυπα.

Με το ανωτέρω σκεπτικό παρατηρείται ότι ορθώς μεν η ΕΕΤΤ είχε αρχικώς εκχωρήσει το όνομα χώρου στον καθ' ου και στο ενδιάμεσο χρονικό διάστημα μέχρι να ζητήσει ο αιτών από τον καθ' ου τη μεταβίβασή του σε αυτόν, πλην όμως η ως άνω εφετειακή απόφαση εσφαλμένα αγνόησε την άρνηση του καθ' ου να τηρήσει την αναληφθείσα από αυτόν συμβατικώς έναντι του αιτούντος υποχρέωση μεταβίβασης του ονόματος χώρου στη συνέχεια, γεγονός που (αν είναι αληθές) κατέστησε εκ των υστέρων τον καθ' ου κακόπιστο ως προς τη συνέχιση της χρήσης του ονόματος χώρου. Τέλος η απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών φαίνεται να προσεγγίζει το ζήτημα τυπολατρικά και υπό ένα πρίσμα που δεν συνάδει με την δυναμική προσέγγιση του ζητήματος που υιοθετείται από σε ευρωπαϊκό και διεθνές πλαίσιο.

10.4.2. Δικαστική διευθέτηση διαφορών

Η πλέον σύντομη και ταχεία διαδικασία για την επίλυση τέτοιας φύσεως διαφορών είναι η ειδική διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων. Ως γνωστόν, κατά της ως άνω διαδικασία, παρέχεται σε επείγουσες περιστάσεις η δυνατότητα στον προσβληθέντα – αιτούντα να ζητήσει την δικαστική επίλυση της διαφοράς προκειμένου να ρυθμισθεί μια κατάσταση ή να διατηρηθεί/εξασφαλισθεί ένα δικαίωμα. Εν προκειμένω, ο προσβληθείς αιτείται τη λήψη ασφαλιστικών μέτρων με αίτημα την άρση της προσβολής δια της προσωρινής παρακώλυσης της δυνατότητας πρόσβασης σε μια ιστοσελίδα καθώς και της παράλειψης της προσβολής στο μέλλον.¹⁴⁵

Όριο της αιτούμενης δικαστικής προστασίας αποτελεί ο, κατ' άρθρον 692 παρ. 4 Κ.Πολ.Δ. περιορισμός της πλήρους ικανοποίησης του σχετικού δικαιώματος για το οποίο ζητείται η εξασφάλιση ή διατήρηση. Ζήτημα γεννάται σχετικά με τη νομιμότητα του αιτήματος περί μεταβίβασης του ονόματος χώρου. Στο ανωτέρω ζήτημα υποστηρίζεται τόσο η άποψη πως η μεταβίβαση αποτελεί νόμιμο ασφαλιστικό μέτρο ως αμυντικό μέτρο που δεν βρίσκεται σε αντίθεση με τον περιορισμό της πλήρους ικανοποίησης του δικαιώματος για το οποίο ζητείται προστασία, όσο και η έτερη άποψη που καταλήγει στο συμπέρασμα, ότι εν προκειμένω υπάρχει αντίθεση στο άρθρο 692 παρ. 4 Κ.Πολ.Δ.

Η νομολογία δεν έχει ακόμη αποκρυσταλλωθεί στο εν λόγω ζήτημα και αυτό αποτυπώνεται σε σειρά αποφάσεων, στις οποίες τα εθνικά δικαστήρια κλήθηκαν να αποφασίσουν επί του θέματος της δυνατότητας ή μη μεταβίβασης του domain name που προσβάλλει προϋπάρχον διακριτικό γνώρισμα. Σε αυτό το σημείο δέον να τονισθεί, ότι ο προσβληθείς έχει πάντα τρεις βασικές αξιώσεις κατά του παράνομου κατόχου domain name, οι οποίες είναι η αξίωση για παράλειψη, η αξίωση για άρση της προσβολής και η αξίωση για χρηματική αποζημίωση.

Εν προκειμένω όμως, μολονότι οι τρεις ανωτέρω αξιώσεις δεν απασχόλησαν την νομολογία ως προς τη νομιμότητα τους, η νομική βασιμότητα της μεταβίβασης του ονόματος χώρου απασχόλησε έντονα την ελληνική νομολογία και τούτο διότι κάτι τέτοιο δεν προβλέπεται ρητά στο Κανονισμό του ΕΕΤΤ. Ο προβληματισμός της νομολογίας αποτυπώνεται σε σειρά δικαστικών αποφάσεων με την πλέον χαρακτηριστική να είναι η υπ' αριθμ 10292/2001 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών¹⁴⁶. Σύμφωνα με την ως άνω απόφαση επιτράπηκε η αποδέσμευση του domain name από τον παράνομο κάτοχο αυτού και κατ' επέκταση το Δικαστήριο καταδίκασε τον

¹⁴⁵ Βλ. Μον.Πρωτ.Αθ 1486/2000 και 7218/2001, Μ.Πρ.Πάτρας 868/2001

¹⁴⁶ Βλ. Χρ.Ιδ 2002, σελ. 365, παρατηρήσεις Χαντζόπουλου καθώς και Χρ.Ιδ 2001, σελ. 746

καθ' ου στη μεταβίβαση του ονόματος χώρου. Το Δικαστήριο με την ως άνω κρίση του πέραν του ότι εσφαλμένα ερμηνεύει και επί της ουσίας παραγνωρίζει πλήρως τον περιορισμό της μη πλήρους ικανοποίησης του δικαιώματος που θέτει το άρθρο 692 παρ. 4 Κ.Πολ.Δ, φαίνεται να μην αντιλαμβάνεται και την δυσκολία μεταβίβασης ενός domain name.

10.4.3 Η παθητική νομιμοποίηση της Ε.Ε.Τ.Τ

Άλλο ένα δικονομικό ζήτημα που γεννάται κατά την δικαστική διεκδίκηση της άρσης συγκρούσεων μεταξύ ενός διακριτικού γνωρίσματος και ενός ονόματος χώρου συνιστά η παθητική νομιμοποίηση των διαφόρων φορέων που εμπλέκονται στη διαδικασία εκχώρησης και χρήσης ενός domain name. Αυτοί δεν είναι άλλοι από τους δύο βασικούς φορείς που μας απασχόλησαν στην αρχή της παρούσας, ήτοι την Ε.Ε.Τ.Τ. αλλά και την εκάστοτε εταιρεία παροχής πρόσβασης στο διαδίκτυο.

Επομένως, αναπόφευκτα ερχόμαστε στο ζήτημα κατά πόσο είναι δυνατή η νομιμοποίηση της Ε.Ε.Τ.Τ., υπό την ιδιότητα της ως τον αρμόδιο φορέα που έχει την εξουσία να αναστείλει η και να αποκλείσει από το δικαίωμα χρήσης ενός ονόματος χώρου. Στο ως άνω ζήτημα η νομολογία αν και δεν είναι ιδιαίτερα πλούσια φαίνεται να είναι επαμφοτερίζουσα. Σημειώνεται, ότι όλες οι αποφάσεις που θα αναφερθούν αφορούν την παθητική νομιμοποίηση του Ι.Π-Ι.Τ.Ε, ο οποίος ήταν κατά την στιγμή της έκδοσης τους ο αρμόδιος φορέας εκχώρησης και διαγράψης ενός ονόματος χώρου από το Μητρώο. Ωστόσο από τις 03.07.2004 αρμόδιος φορέας είναι η Ε.Ε.Τ.Τ.¹⁴⁷

Σύμφωνα με σειρά αποφάσεων¹⁴⁸ το Ι.Π - Ι.Τ.Ε νομιμοποιείται παθητικά και τούτο διότι αποτελεί τον φορέα, ο οποίος προβαίνει στην κατοχύρωση του domain name παρέχοντας με αυτόν τον τρόπο στον προσβολέα την δυνατότητα να μετουσιώσει την προσβολή. Επιπλέον, όπως αναλύθηκε εκτενώς και στο οικείο κεφάλαιο η ύπαρξη πταίσματος εκ μέρους των οργάνων ου Ι.Π - Ι.Τ.Ε είναι αδιάφορη, δεδομένης της καθιέρωσης της αρχής της αντικειμενικής ευθύνης, με αποτέλεσμα μόνο η συνδρομή του παράνομου χαρακτήρα, ήτοι η αντίθεση με το δίκαιο περί σημάτων, τον νόμο περί αθέμιτου ανταγωνισμού, τον Α.Κ. 57 ΚΑΙ 914 επ', να είναι αρκετή για την ενεργοποίηση της ευθύνης του.

Σύμφωνα όμως με την αντίθετη άποψη, στην οποία καταλήγει και η υπ' αριθμ. 5911/2002 απόφαση του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών η Ε.Ε.Τ.Τ στερείται παθητικής νομιμοποίησης και τούτο

¹⁴⁷ Ο.π σελ. 30 της παρούσας.

¹⁴⁸ Βλ. Μον.Πρωτ.Αθ 1486/2000 και 7218/2001, Μ.Πρ.Πάτρας 868/2001

διότι δεν είναι δυνατόν να απειλείται εις βάρος του η λήψη ασφαλιστικών μέτρων, έστω και αντανακλαστικά υπό την έννοια να καταστεί διάδικος και να δεσμεύεται από το δεδικασμένο. Ο δικαιολογητικός λόγος αυτής της νομολογιακά διαπλασθείσης θέσης δεν είναι άλλος από το γεγονός ότι η Ε.Ε.Τ.Τ έχει παραχωρήσει τη διαχείριση και διαδικασία εκχώρησης των ονομάτων χώρου στην Ι.Π – Ι.Τ.Ε. Επομένως, ακόμη κι αν καταλήγαμε στη παραδοχή ότι νομιμοποιείται παθητικά, αυτό θα ήταν ατελέσφορο, διότι ακόμη κι αν καθίστατο διάδικος δεν θα μπορούσε να προβεί στην ανάκληση την άδειας χρήσης ως ασφαλιστικό μέτρο.

Έτι περαιτέρω θα ήταν και εντελώς παράλογο να εγκαθιδρύεται ευθύνη του Ι.Π - Ι.Τ.Ε, αφ' ης στιγμής ο ως άνω φορέας δεν προβαίνει αλλά ούτε προβλέπεται να προβαίνει σε κανέναν προληπτικό ουσιαστικό έλεγχο σύγκρουσης του προς κατοχύρωση domain name με τα κλασσικά διακριτικά γνωρίσματα. Ως εκ τούτου, μπορούμε να καταλήξουμε στο ασφαλές συμπέρασμα, το οποίο αποτελεί συγκερασμό των δυο αντικρουόμενων νομολογιακών θέσεων και άγει προς ικανοποίηση αμφοτέρων των ως άνω θέσεων, το οποίο δεν είναι άλλο από την αποδοχή μεν της θέσης της παθητικής νομιμοποίησης του Ι.Π - Ι.Τ.Ε, το οποίο όμως δε μπορεί να εναχθεί για την καταβολή χρηματικής ικανοποίησης της ζημίας που υπέστη ο αιτών. Αυτή η θέση φαίνεται να καταλήγει σε στο καλύτερο δυνατό αποτέλεσμα, δεδομένου ότι επιτρέπει στον αιτούντα, αφενός να ικανοποιήσει αποτελεσματικά το δικαίωμα του στο διακριτικό γνώρισμα που νόμιμα κατέχει μέσω της αξίωσης προς άρση της και παράλειψη της προσβολής, αφετέρου όμως δεν οδηγεί σε ανεπιεική και άδικα αποτελέσματα αξίωσης χρηματικής ικανοποίησης από έναν φορέα, ο οποίος δεν ευθύνεται για την οποιαδήποτε ζημιά υπέστη ο προσβληθείς εκ της παράνομης χρήσης του διακριτικού γνωρίσματος του.

Τέλος για την πλήρη παρουσίαση του ζητήματος της παθητικής νομιμοποίησης πρέπει να γίνει μνεία για την περίπτωση του παρόχου πρόσβασης στο διαδίκτυο και αν νομιμοποιείται παθητικά να συμμετέχει σε δίκη με αντικείμενο την σύγκρουση διακριτικών γνωρισμάτων με domain name. Η υπ' αριθμ. 6501/2006 απόφαση του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Θεσσαλονίκης¹⁴⁹ θέτει το ζήτημα στην ορθή νομική βάση του καθώς καταλήγει στο συμπέρασμα πως οι πάροχοι υπηρεσιών διαδικτύου στερούνται παθητικής νομιμοποίησης διότι όπως χαρακτηριστικά αναφέρει η εν λόγω απόφαση « δεν συμπράττουν στην προσβολή διότι δεν έχουν καμία συμμετοχή στην κατάρτιση των αιτήσεων εκχώρησης αλλά λειτουργούν ως άγγελοι διαβιβάζοντας τες και οι οποίοι, άλλωστε, δεν έχουν τα μέσα να προβούν στην άρση της προσβολής απενεργοποιώντας το όνομα του χώρου που

---

¹⁴⁹ Βλ. Επισκ. Εμπ. Δικαίου 2006, σελ. 872.

προσβάλλει το δικαίωμα τρίτου. Η ευδοκίμηση της αγωγής κατά του διαχειριστή αρκεί για την ικανοποίηση της αξίωσης του προσβάλλοντος»¹⁵⁰

Συνεπώς καταλήγουμε στο ίδιο συμπέρασμα, όπως και στην περίπτωση του Ι.Π.-Ι.Τ.Ε, κατά την οποία δεν είναι δικονομικά επιτρεπτό να νομιμοποιείται παθητικά ένας φορέας, ιδιωτικός ή μη, ο οποίος ουδεμία ανάμειξη έχει με την κατοχύρωση και εν γένει την διαδικασία αποδέσμευσης ενός domain name από τον κάτοχο του. Εξάλλου ο πάροχος υπηρεσιών διαδικτύου περιορίζεται απλώς και μόνο στην παροχή της δυνατότητας εισόδου στο διαδίκτυο και ουδεμία ευθύνη δύναται να φέρει επί παρανόμων πράξεων των χρηστών του διαδικτύου.

Βιβλιογραφία 10ου Κεφαλαίου

Άρθρα

ΕπισκεΕΔ, 2001, Άνθιμος, παρατηρήσεις στην ad hoc Μον.Πρωτ.Θες 8198/2001 (ασφ.μετρ.),

Νομολογία

ΔΕφαθ 2613/2019 (Τμήμα Ι)

Μ.Π.Α 9485/2020

Μ.Π.Α 2288/2016

Μ.Π.Α 5911/2002

Μ.Π.Α 7218/2001

Μ.Π.Α 1486/2000

Μ.Πρ.Πάτρας 868/2001

Ιστοσελίδες

<https://www.icann.org/resources/pages/providers-6d-2012-02-25-en>

<http://acdr.aipmas.org/default.aspx?lang=en>

<https://www.adndrc.org>

<https://adr.eu/index>.<https://www.adrforum.com/domain-disputephp>

---

¹⁵⁰ ΕπισκεΕΔ 2001, 253, Α. Άνθιμος, παρατηρήσεις στην ad hoc ΜονΠρωτΘες 8198/2001 (ασφ. μετρ.).

<https://adr.eu/index.php>

<https://www.adrforum.com/domain-dispute>

<https://www.wipo.int/portal/en/>

<https://www.wipo.int/amc/en/domains/search/legalindex/results.jsp?ids1=15130.15310&ids2=>

https://www.wipo.int/amc/en/news/2020/cybersquatting_covid19.html

WIPO Case No. D2020-0776

WIPO Case No. D2020-0885

WIPO Case No. D2020-0617

11. Συμπεράσματα

Σύμφωνα με τα προρρηθέντα, αποπειράθηκε η κατά το δυνατόν ολιστική προσέγγιση του ζητήματος των domain names, όπως αυτό εμφανίστηκε στις αρχές του αιώνα και ακόμη συνεχίζει να απασχολεί τη νομική επικαιρότητα. Από την ιστορική προσέγγιση του ζητήματος παρατηρήθηκε ότι η ευρεία διάδοση και εξάπλωση του διαδικτύου στο καταναλωτικό κοινό, μολονότι συνέβαλε στη δημιουργία μιας παγκοσμιοποιημένης διαδικτυακής αγοράς, ταυτίζεται χρονικά με το φαινόμενο της σύγκρουσης των διακριτικών γνωρισμάτων με τα domain names, είτε αυτή η σύγκρουση δημιουργείται χωρίς υπαιτιότητα του προβολέα ενός διακριτικού γνωρίσματος, είτε αυτή γίνεται δολίως και κακόπιστα με σκοπό προσπόρισης παράνομου περιουσιακού οφέλους από την αθέμιτη εκμετάλλευση (κατοχύρωση και χρήση) της διακριτικής ισχύς ενός επιγραμμικού λεκτικού σημείου.

Κατά την προσέγγιση της ως άνω προβληματικής επιχειρήθηκε η ανάλυση της, υπό το πρίσμα των κάτωθι βασικών αξόνων :

α) υπό το πρίσμα της καταχώρισης ενός domain name, τόσο σε διεθνές και ευρωπαϊκό επίπεδο, όσο και σε εθνικό επίπεδο. Το στάδιο της καταχώρισης, φαίνεται να παραγνωρίζεται από τους περισσότερους συγγραφείς που έχουν ασχοληθεί και συμβάλλει στη προσέγγιση του ζητήματος. Ωστόσο, αποτελεί μετά βεβαιότητάς το κρισιμότερο στάδιο του «κύκλου ζωής» ενός domain name και τούτο διότι κατά το παρόν στάδιο γεννώνται και εντοπίζονται τα περισσότερα προβλήματα που ενδεχομένως να ανακύψουν κατά τη χρήση του.

β) υπό το πρίσμα της νομικής φύσης τους, το οποίο ακόμη και σήμερα, 21 και πλέον χρόνια μετά την πρώτη φορά που απασχόλησε την ελληνική νομική θεωρία και πράξη, δεν ορίζεται αυστηρά. Η ελληνική θεωρία, όπως αναλύσαμε στο οικείο κεφάλαιο, επιδόθηκε σε μια προσπάθεια να ενσωματώσει το νέο αυτό μόρφωμα που ξαφνικά εμφανίστηκε στο δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων προσπαθώντας να το εντάξει σε μία από τις ήδη υπάρχουσες μορφές διακριτικών γνωρισμάτων. Πάντως, το σύνολο της νομικής θεωρίας με τον έναν ή τον άλλο τρόπο απέδωσε στο domain name την λεγόμενη «οιονεί διακριτική λειτουργία», υπό τη προϋπόθεση φυσικά να πληρούται η βασική προϋπόθεση του δικαίου των διακριτικών γνωρισμάτων, ήτοι να έχει αποκτήσει διακριτική δύναμη στις συναλλαγές. Σε κάθε περίπτωση, τα αντανακλαστικά της ελληνικής νομικής θεωρίας κατάφεραν να ανταποκριθούν επιτυχώς στη νέα αυτή πρόκληση, ιδιαίτερα δε όσοι συγγραφείς εξαρχής αντιλήφθηκαν και ενέταξαν σε αυτό και την τεχνική υπόσταση του.

γ) υπό το πρίσμα των νομικών βάσεων που παρέχουν έννομη προστασία στους προσβληθέντες νόμιμους κατόχους διακριτικών γνωρισμάτων. Εν προκειμένω, έγινε προσπάθεια να καταδειχθεί η καίρια συμβολή της ελληνικής νομολογίας στην παρούσα προβληματική. Η συνεισφορά, ιδίως των πρώτων δικαστικών αποφάσεων, ήταν θεμελιώδης καθώς αντιλαμβανόμενες ευρέως το επίδικο ζήτημα υπήγαγαν την διαφορά, πλην των υπολοίπων νομικών βάσεων, στον νόμο περί αθέμιτου ανταγωνισμού. Προκαλεί ακόμη και σήμερα ενδιαφέρον πως ένας νόμος που τέθηκε σε ισχύ πάνω από έναν αιώνα πριν, τυγχάνει επιτυχημένης εφαρμογής σε ένα ζήτημα που όταν ετέθη για πρώτη φορά δεν υπήρχε σύμπτωση. Εν τέλει, ως εδείχθη, ο ν. 146/1914 αποτελεί την συνηθέστερη και την πληρέστερη νομική βάση υπαγωγής που ακολουθούν τα ελληνικά δικαστήρια, όποτε καλούνται να επιλύσουν ζητήματα αναφερόμενα από την χρήση και κατοχύρωση των domain names και την εξ' αυτής σύγκρουση τους με τα κλασσικά διακριτικά γνωρίσματα. Έτι περαιτέρω, η αρχή της χρονικής προτεραιότητάς συνιστά τον βασικό κανόνα επίλυσης τέτοιου είδους διαφορών τόσο διεθνώς όσο και στην εθνική έννομη τάξη. Ωστόσο, δεν πρέπει να παραγνωρίζεται η νομική αξία και των υπολοίπων νομικών βάσεων, οι οποίες σε περίπτωση μη συνδρομής κάποιων εκ των προϋποθέσεων του ν. 146/1914 καλύπτουν επαρκώς τον προσβληθέντα.

δ) υπό το πρίσμα της ένταξης τους στο ευρωπαϊκό και διεθνές πλαίσιο, ώστε να γίνει αντιληπτό το πλήρες εύρος της προβληματικής. Τα ζητήματα που ανακύπτουν από την εκμετάλλευση, αθέμιτη και μη, των domain names εμφανίσθηκαν για πρώτη φορά κατά την προσπάθεια εισόδου των επιχειρήσεων και του καταναλωτικού κοινού στο κόσμο του διαδικτύου. Η εμπορικοποίηση του διαδικτύου έφερε αντιμέτωπη τη διεθνή κοινότητα με σειρά παραβιάσεων διακριτικών γνωρισμάτων από την κατοχύρωση domain names. Η απάντηση της διεθνούς κοινότητας (I.C.A.N.N και W.I.P.O) ήταν άμεση, καθώς ήδη από το 1999 είχε τεθεί σε εφαρμογή η UDRP, η οποία αποτέλεσε υπόδειγμα επί της οποίας βασίστηκαν άλλοι Κανονισμοί, όπως η A.D.R. Policy, η οποία εφαρμόζεται αποκλειστικά για τα ονόματα χώρας με κατάληξη .eu και συνιστά μια βελτιωμένη εκδοχή της U.D.R.P, όπως καταδείχθηκε στο σχετικό κεφάλαιο. Τέλος αμφότεροι οι Κανονισμοί, αποτελούν δύο επιτυχημένες δράσεις των διεθνών οργανισμών που ασχολήθηκαν με το ζήτημα.

Η σύγκρουση των διακριτικών γνωρισμάτων με τα domain names απασχόλησε έντονα τη διεθνή θεωρία και νομολογία, οι οποίες συμπορεύονται σε μεγάλο βαθμό τόσο ως προς τη νομική φύση των domain names, όσο και ως προς τις νομικές βάσεις επίλυσης των ενδεχόμενων συγκρούσεων που αναφέρονται από την συνύπαρξή τους. Εντούτοις, η επιτυχής αντιμετώπιση του ζητήματος δεν σημαίνει, ότι το παρόν μοντέλο επίλυσης των ανακυπτομένων διαφορών δεν επιδέχεται βελτιώσεις. Όσον αφορά το διεθνές πλαίσιο προστασίας κρίνεται πως η U.D.R.P χρήζει τροποποιήσεων, ώστε να

συγκλίνει προς τον πιο ευέλικτο ευρωπαϊκό τρόπο επίλυσης διαφορών, συνιστάμενες **α)** στην συνδρομή της προϋπόθεσης της κακής πίστης είτε στο στάδιο τη κατοχύρωσης είτε στο στάδιο της χρήσης του ονόματος χώρου διαζευκτικά και όχι σωρευτικά, **β)** στην εισαγωγή της δυνατότητας χρηματικής αποζημίωσης σε ακραίες περιπτώσεις κακόπιστης κατοχύρωσης ή χρήσης και **γ)** στην εισαγωγή απαγορεύσεων ή περιορισμών σε περιπτώσεις κατ' εξακολούθησης ή κατ' επάγγελμα κατοχύρωσης domain name κακή τη πιστει μέσω της δημιουργίας μιας black list.

Η δε ελληνική αντιμετώπιση, ως αναφέρθηκε και ανωτέρω, κρίνεται σίγουρα με θετικό πρόσημο. Η θεωρία και η νομολογία κατάφεραν επιτυχώς να αντιμετωπίσουν αυτή τη νέα πρόκληση μέσω του ήδη υπάρχοντος νομικού συστήματος, χωρίς ωστόσο αυτό να σημαίνει πως αυτό ανταποκρίνεται πλήρως στις σύγχρονες ανάγκες. Το πεδίο δε της καταχώρισης, αν και δεν απέχει από τα διεθνή πρότυπα, αποτελεί την εστία που εντοπίζεται τα περισσότερα προβλήματα. Για τον λόγο αυτό κρίνεται σκόπιμη η αντιμετώπιση του ζητήματος εν τη γενέσει του και αυτό μπορεί να επιτευχθεί με την σύσταση ενός κοινού μητρώου, το οποίο θα περιλαμβάνει το ήδη υπάρχον μητρώο ονομάτων χώρου που τηρείται από την Ε.Ε.Τ.Τ, το μητρώο σημάτων που τηρείται από το Υπουργείο Ανάπτυξης και Εμπορίου και τέλος το μητρώο επωνυμιών που τηρείται στα κατά τόπους επαγγελματικά και βιομηχανικά επιμελητήρια. Ένα ενοποιημένο μητρώο προκρίνεται ως η βέλτιστη λύση, τόσο από πρακτική, όσο και από ουσιαστική άποψη, καθότι με αυτόν το τρόπο επιτυγχάνεται με τρόπο ασφαλή και γρήγορο η καταχώρηση ενός ονόματος χώρου δίχως τον κίνδυνο σύγκρουσης. Σε κάθε δε περίπτωση εξυπηρετείται και η ασφάλεια δικαίου, διότι η Ε.Ε.Τ.Τ θα είναι σε θέση να προβαίνει σε ουσιαστικό προληπτικό έλεγχο, όπως γίνεται στη περίπτωση της καταχώρησης σήματος και όχι απλώς έναν έλεγχο τυπικής συνδρομής προϋποθέσεων, η οποία φυσικά θα μετουσιώνει την αποδιδόμενη στα domain names «οιονεί» λειτουργία διακριτικού γνωρίσματος.

Ως εκ τούτου κρίνεται επίσης αναγκαία η θέσπιση ενός νομοθετικού πλαισίου, εναρμονισμένου με τις διεθνείς και ευρωπαϊκές πρακτικές, το οποίο θα ρυθμίζει αυτά τα θέματα που αναπτύχθηκαν. Μολονότι η αντιμετώπιση του ζητήματος από τα εθνικά δικαστήρια κρίνεται ιδιαίτερα αποτελεσματική δεν πρέπει να παραγνωρίζεται το γεγονός ότι παρά την νομική κατασκευή περί ένταξης των domain name στο δίκαιο των διακριτικών γνωρισμάτων, υπάρχει ένα νομοθετικό κενό, το οποίο χρήζει άμεσης παρέμβασης από τον εθνικό νομοθέτη, προκειμένου να μην υπάρχει καμία ασάφεια και να μην δημιουργείται ανασφάλεια δικαίου αναφορικά με τη διευθέτηση τέτοιου είδους συγκρούσεων.

Βιβλιογραφία

Ανθιμος Απόστολος, Καταχώρηση ονομάτων χώρου (DOMAIN NAMES) στην Ελλάδα – Προβλήματα και προοπτικές-, in Ψηφιακή Τεχνολογία και Δίκαιο, Εταιρεία Νομικών Βορείου Ελλάδος, 2004.

Δελούκα-Ιγγλέση Κορνηλία, Νομικά Θέματα Ηλεκτρονικού Εμπορίου, Εκδόσεις Σάκκουλας, 2015

Καράκωστας, Ιωάννης, ΔΙΚΑΙΟ & INTERNET, Νομικά ζητήματα του Διαδικτύου, Δίκαιο & Οικονομία Π.Ν Σάκκουλας, Β΄ Έκδοση, 2003

Μαρίνος Μιχαήλ Θεόδωρος, Δίκαιο Διακριτικών Γνωρισμάτων, Π.Ν Σάκκουλας, 2016.

Μαρίνος, Μιχαήλ Θεόδωρος, Δίκαιο Σημάτων, Π.Ν Σάκκουλας, 2007

Ξουραφά Χρύσα, Το domain name και οι προϋποθέσεις αναγωγής του σε διακριτικό γνώρισμα, Εκδόσεις Αντ. Ν. Σάκκουλα Αθήνα – Κομοτηνή 2006.

Περάκης Ευάγγελος Εμμ. – Ρόκας Νικόλαος Κ. , Εισαγωγή στο Εμπορικό Δίκαιο, Νομική Βιβλιοθήκη, 2011.

Ρόκας, Νικόλαος, Αθέμιτος Ανταγωνισμός, 1975,

Ρόκας, Νικόλαος Βιομηχανική Ιδιοκτησία, Νομική Βιβλιοθήκη, 3ή Έκδοση, 2016.

Σιδηρόπουλος Θεόδωρος, Το δίκαιο του διαδικτύου, Ηλεκτρονικές συμβάσεις: Πνευματική ιδιοκτησία: Προστασία προσωπικών δεδομένων: Κατοχύρωση και χρήση "domain name", 2003, Σάκκουλας.

Τουντόπουλος Βασίλειος Δ. – Χατζόπουλος Βασίλειος Γ. , Οι Ηλεκτρονικές Διευθύνσεις στο Διαδίκτυο – Το πρόβλημα των Domain Names, Νομική Βιβλιοθήκη, Έκδοση 2001.

Φουντεδάκης Τιμολέων Ν. , Η Σύγκρουση των Διακριτικών Γνωρισμάτων, Εκδόσεις Σάκκουλα Αθήνα – Θεσσαλονίκη, 2003.

Χρυσάνθης Χρήστος Σπ. , Το νέο δίκαιο των εμπορικών σημάτων (ν.4679/2020), , Νομική Βιβλιοθήκη, 2020

Voelkel Henning (Φέλκελ Χέννινγκ), Τα διακριτικά γνωρίσματα – Συγκριτική Ανάλυση με έμφαση στο ελληνικό και γερμανικό δίκαιο, Σειρά μελετών δικαίου επιχειρήσεων & εταιριών, 40, 2016.

Αρθρογραφία

ΔΕΕ 1999, τευχ. 12,σελ. 1243, Γεωργιάδης Γ., Η προστασία των διακριτικών γνωρισμάτων στο διαδίκτυο – Domain names.,

ΔΕΕ 12/1999, με σχόλιο Βασίλη Δ. Τουντόπουλου.

ΔΕΕ 2001, Παππάς, σημ. στην Μ.Π.Α. 3950/2001.

ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 2/2008, με παρατηρήσεις Ν. Ταραντίλη.

ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), Ι. Ιγγλεζάκης, τ. 3/2014, σελ. 334, Η διαχείριση των ονομάτων χώρου (domain names) σε παγκόσμιο επίπεδο

ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ) 2, 2020, σ. 233 επ Φιλιπποπούλου, Έ. και Οικονόμου, Δ., Δυναμικές αποφάσεις στον τομέα της διαδικτυακής πειρατείας («Dynamic Site Blocking»),.

ΔΙΤΕ (π. ΔΙΜΕΕ), τευχ. 4/2020,σελ. 549, Μ.-Δ. Παπαδοπούλου/Ε. Μουστάκα, Πρόσφατες εξελίξεις στο πεδίο της καταπολέμησης της διαδικτυακής πειρατείας - Το πέρασα στη δυναμικότητα

ΕπισκΕΔ, τεύχος 3/2000, Α. Άνθιμος, “Η διασφάλιση των διακριτικών γνωρισμάτων στο Διαδίκτυο. Ο κίνδυνος από τα domain names.

ΕπισκΕΔ 2001, Α. Άνθιμος, παρατηρήσεις στην ad hoc Μ.Π. Θεσ/νίκης 8198/2001 (ασφ.μέτρα),

Πειραϊκή Νομολογία, τευχ. 1/2020, Ενότητα ΙΙ. Νομολογία, Αστικό Δίκαιο – Πολιτική Δικονομία, σελ. 48 επ.

Χρ.Ιδ 2001,σελ. 81, παρατηρήσεις Μαρίνου Θεόδωρου-Μιχαήλ,

Χρ.Ιδ 2002, σελ. 365, παρατηρήσεις Χαντζόπουλου

Νομολογία

Α.Π. 221/2018 (Α2 Πολιτικό Τμήμα)

Α.Π 1609/2014 (Α2 Πολιτικό Τμήμα)

Α.Π. 249/2014 (Α1 Πολιτικό Τμήμα)

Α.Π. 371/2012 (Α1 Πολιτικό Τμήμα)

Α.Π. 1125/2011

Α.Π. 606/2005

Δ.Εφ.Αθ. 2613/2019 (Τμήμα Ι)

Μον.Εφ.Αθ. 2288/2016

Εφ. Πειραιά 408/2009

Εφ. Θεσ/νίκης 1465/2009

Εφ.Αθ 10146/1989

Π.Π.Α 4721/2019

Π.Π.Α 3690/2019

Π.Π.Α. 2923/2015

Π.Π.Α 6723/2003

Π.Π.Α 3359/2003

Π.Π. Θεσ/νίκης 858/2001

Μ.Π.Α 5694/2020

Μ.Π.Α. 2288/2016

Μ.Π.Α. 5911/2002

M.Π.Α. 7218/2001

M.Π.Α 3950/2001

M.Π.Α 1318/2001

M.Π.Α. 9485/2000

M.Π.Α. 1486/2000

M.Π.Α 1250/2000

M.Π. Λάρισας 496/2002

M.Π. Πάτρας 868/2001

M.Πρ.Σύρου (Διαδικασία Ασφαλιστικών Μέτρων) 637/1999

BGH 18-12-1985

Ιστοσελίδες

<http://acdr.aipmas.org/default.aspx?lang=en> **Error! Hyperlink reference not valid.**

<https://www.adndrc.org>

<https://www.adrforum.com/domain-disputephp>

<https://adr.eu/index.php>

<https://eurid.eu>

<https://www.icann.org>

<https://www.wipo.int/portal/en/>